

Düşen uçak ve Şam'da patlayan bombalar...

Suriye'nin Türk devletinin uçağını düşürmesi ve akabinde düşen uçakla ilgili gelişmeler devam ederken Şam'da gerçekleşen patlamalarla birlikte Suriye konusu sadece ülkemizde değil, bütün dünyada

gündemin ilk sırasında yer alıyor. Gerçi "haksızlık etmeyelim" bu gelişmelerden önce de Suriye uzun zamandır ilk sıradaki yerini koruyordu.

✓ Sayfa 8

Kürtler yönetime el koydu

Suriye Kürdistanı'nda önemli tarihsel gelişmeler oluyor. Süreç boyunca ne BAAS rejimiyle ne de emperyalist ittifakla hareket eden, kendi bağımsız çizgilerini koruyan Kürt ulusu Suriye Kürdistanı'nda Kobani ve Afrin'de yönetimi ele ge-

çirdi. Bütün bu gelişmeler önümüzdeki dönemin oldukça "hareketli" geçeceğini gösteriyor.

Bununla birlikte daha ortaklık karşık... Sular durulduğunda nasıl bir durumla karşılaşılacağı bilinemediği için temkinli olmak gerek!

✓ Sayfa 22

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 38 Yaygın süresi

25 Temmuz-7 Ağustos 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Yok hükmünde bir devlet

Wan

Samsun'da sel felaketi

Kadın cinayetleri

Cumartesi Anneleri

Bedaş işçileri

14 Temmuz-Amed

"Erk"eklik üretim merkezlerinde eşcinsellere yer yok!

Buralarda kadına yer yoktur; eşcinsellere ise hiç yer yoktur! Hiçbir yönetmelikte, kuralda vs. eşcinsellik-eşcinseller üzerine bir ibare yoktur ama bu kimliğinizle ne futbol oynayabilirsiniz ne de hakemlik yapabilirsiniz.

✓ Sayfa 12

CHP ve "imkansız bir aşk hikayesi"

Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığı ve parti içinde hakimiyetini daha sağlam bir şekilde tesis ettiği 34. Olağan Genel Kurul, birçok açıdan incelenmeye değer.

✓ Sayfa 16

"Karlıktepe bilinçli ve siyasi bir tercih"

İstanbul-Kartal'da bulunan Öğretmen Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu imam hatibe dönüştürülmek istenirken; veliler ve öğrenciler direnişte. Biz de onlarla bir söyleşi gerçekleştirdik.

✓ Sayfa 18

"Burada kazmayı nereye vurursak..."

İstanbul'da "kentsel dönüşüm"ün hayata geçirilmeye çalışıldığı yerlerden olan ve tarihindeki gecekondularla direnişi ile tanınan 1 Mayıs Mahallesi'nde halkla yıkımları konuştuk.

✓ Sayfa 29

14 Temmuz'da BDP ve DTK tarafından Amed'de düzenlenen ve onbinlerin katılımı beklenen "Özgürlük İçin Demokratik Direniş" mitinginden geriye kalan karelere iyice bakmak gerekir!

Stoklar bitene kadar sıkılan gazla yere düşen Kürt analar, soyularak polis tarafından coplanan gençler, taciz edilerek gözaltına alınan genç kadınlar, ayağı kırılan vekiller ve savaş alanına dönen Amed... Bu manzarayı; katliamı, daha fazla polis ve askeri Kürt illerinde "çözüm" olarak gören TC devleti yarattı.

Ancak bu manzaranın diğer yüzü de var ki; o da, "ihbar aldık" safsatasıyla önünde durmaya çalıştığı direniş nehrinin altında kalan devletin, Amed sokaklarında bir kez daha "yok hükmünde" sayılmasıdır!

Bu devlet sadece Amed'de değil; işten atılan işçiler polis saldırısına maruz kahrken, Samsun'da su altında kalan TOKİ'de 14 kişi ölürken, her gün kadınlar yakınları tarafından katledilirken, kayıp yakınlarına saldırırken de "yok hükmündedir"!

İnşaat ya Resulullah! Ya da kentsel/rantsal dönüşüm!

Wan depremiyle birlikte egemenlerin **güvenlik endişesi** tavan yapmış görünüyor. Kürt halkı enkaz altında can verirken yapılan yardımları engelleyen devlet, öte yandan depreme karşı kapsamlı bir **"hazırlık"** için yoğun bir mesai harcadı. Kentlerin adeta birer şantiyeye dönüştüğü bugünlerde, hemen her yerde bir **"dönüşüm"** çalışmasına rastlamak mümkün.

Yaşamımızda her gün biraz daha fazla yer işgal eden bu gidişatın, önümüzdeki günlerde ivmesini yükselterek süreceğini söylemek mümkün. AKP'nin hükümet olduğu günden bu yana **"inşaat ya resulullah"** parolasıyla önemli adımlar attığı ve sürekli gündemde tuttuğu "dönüşüm" bu kez bir "seferberlik ruhuyla" yaşama geçirilmek isteniyor. Bu sürecin sihirli sözcüğü ise **kentsel/rantsal dönüşüm!**

"Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı" ya da kentsel/rantsal dönüşüm yasası 16 Mayıs günü Mecliste kabul edilerek yasalastı. Bununla birlikte **700** noktada kentsel dönüşüm çalışmalarına başlandığı duyuruldu. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın neredeyse **OHAL valisi** düzeyinde yetkilendirildiği bu dönüşüm temel olarak TOKİ'nin komutasında yürütülecek. Bugün resmi rakamlara göre ülkemizde **19 milyon yapı** bulunuyor. Yasa ise 11 milyonunu kapsıyor. Çevre Bakanı'nın **"hepimizin para kazanması lazım, 400 milyar bekliyoruz"** sözleriyle

açıkladığı dönüşüm, geniş işçi ve emekçi yığınlarını derinden etkileyecek. Yasanın ayrıntılarına bir göz atmak bile bunu anlamak için yeterli.

Örneğin, yıkılacak binaları ve afet riski taşıyan bölgeleri **yalnızca Bakanlığın** belirlediği bir ekip tespit edecek. Bu tespit aşamasında üniversitelerden bağımsız bilim insanları veya TMMOB gibi meslek kuruluşları, yerel yönetimler, demokratik kitle örgütleri yer almayacak. Bakanlık **"eviniz sağlıklı değil afet riski taşıyor"** dediğinde hakkınızdaki ferman verilmiş demektir. Mahkemeye başvurduğunuzda **yürütmeyi durdurma kararı alamayacaksınız**. Eğer direnir ve çıkmaz iseniz bakanlık **acil kamulaştırma** kararı çıkararak tüm yıkım masraflarını sizden çıkarabilecek.

Afet riski taşıdığı tespit edilen bölgelerdeki tüm taşınmazları yıkma ve inşaat yapma yetkisi **TOKİ**'de olacak. TOKİ ise **"işlemleri hızlandırmak için"** ihale kanununu devre dışı bırakarak ihaleye açacak. Bunun dev inşaat şirketlerine muazzam bir rant alanı açacağını söylemeye gerek yok. Daha şimdiden yalnızca İstanbul'da yıkım kararı alınmış 14 bin konut bulunuyor. **İstanbul**, Ankara, **Adana**, İzmir ve **Bursa**'nın pilot bölgeler olarak seçildiği dönüşümden etkilenmeyen il, ilçe ve bölge neredeyse kalmayacak. Dönüşüm köyleri de kapsama alanına alacak.

Dönüşüm, yoksul emekçilerin bugün artık kent merkezi haline gelmiş

mahallerinden **şehrin dışına sürülmesi** anlamına gelecek. İstanbul'da; Sulukule, **Tarlabası**, Balat örneği ileride yaşanacaklar için küçük birer örnek. **"Kimseyi mağdur etmeyeceğiz, yerinde dönüşüm yapacağız"** söylemlerine karşılık bugün bu bölgelerde ortaya çıkan fotoğraf yeterince açıktır. Sözü ettiğimiz semtler, sermayeye peşkeş çekilmiş, emekçiler buradan kovulmuş, yerlerine zenginler yerleştirilmiştir. Yasanın kapsamı ve egemenlerin gizlemeye çalışsalar da giderek daha fazla **derinleşen ekonomik** krizi (cari açık rekor seviyelerde) dönüşümün şiddeti hakkında da fikir veriyor.

Devrimcilerin halkla iç içe, birbir emekle ve bedeller pahasına kurduğu birçok mahalle de (İstanbul'da; **1 Mayıs**, Gülsuyu gibi, İzmir'de; **Kadifekale**, Limontepe, Ankara'da; **Mamak** gibi) dönüşecek yerlerden. Önümüzdeki yılların temel gündemlerinden biri olacak gibi görünen bu saldırının ne kadar uygulanabileceğini ise buna karşı **gösterilecek direniş** belirleyecek.

Tam da bu noktada İstanbul merkezli olsa da, faaliyetimizin olduğu tüm bölgelerde yürütülecek **"Rantsal dönüşüm hayır, barınma hakkı! Yı-kımlara karşı örgütlenelim, mücadeleye edelim"** şiarı ile başlatılan kampanya kilit bir yerde duruyor. Kentsel/rantsal dönüşümün gerçek içeriğini geniş emekçi yığınlarına anlatmayı, söz konusu bölgelerde bulunan direniş odaklarıyla birleşmeyi, olmayan yerler-

de **direnç noktaları** kurmayı hedefleyen kampanya, saldırıya karşı gelişen öfkeyi büyütme amaçlıyor.

Sözünü ettiklerimiz kuşkusuz kampanyanın genel hatlarını oluşturuyor. Elbette süreç içinde kampanya doğrudan mahallelerden ve **pratik faaliyetten** daha fazla beslenerek zenginleşecek. Her mahallenin, bölgenin farklı özelliğinin olması bakanlığın her bölgede yasayı **farklı yöntemlerle** yaşama geçireceği anlamına geliyor. Nitekim geçmiş deneyimler ve bugün ortaya çıkan pratikler de bunu gösteriyor. Öyleyse kampanyamız da **her bölgenin somut koşullarına** uygun bir biçim almak durumunda.

Kampanyanın en önemli ayağının, sürecin esas aktörü durumundaki **yığınların inisiyatifinin açığa çıkarılması** olduğu söylenebilir. Bu anlamda geniş kitlelerin fikirlerini açığa çıkarmak, onları sürece dahil etmek adına mümkün olan tüm yöntemleri hayata geçirmek önemli. Söz konusu sürecin hukuk, çevre ve mimari gibi birçok boyutunun olduğunu düşündüğümüzde bu alanda faaliyet yürüten **ilerici güçlerle** ortaklaşmak da önem kazanıyor. Emekçi yığınların yasanın getirecekleri ve hakları konusunda büyük bir **bilgi kirliliği** yaşadığı açık. Bu konuda bir aydınlatma faaliyeti yürütmek acil bir ihtiyaç. Bununla birlikte ajitasyon ve propagandamızın merkezinde, yasaya karşı **güçlü bir karşı koyuşun**, diğer yöntemleri içinde barındıracak **fiili-meşru bir mücadele hattından geçeceği vurgusu olmalı!**

İkitelli'de okurumuza baskı

14 Temmuz'da gazete dağıtımına çıktığımda, gazetemizi protokol olarak bırakmak için BDP binasına gittim. Binadan çıktığımda bir aracın beni izlediğini fark ettim. Araçta iki sivil polis vardı. Yan sokağa girdiğimde araç önümü kesti. Elinde telsiz olan polis, telsizini yanındakine vererek araçtan dışarı çıktı.

"Çantamın içinde ne olduğunu öğrenebilir miyiz?" dedi. Ben de "Bu sizi neden ilgilendiriyor?" dedim. Verdiğim yanıtı sinirlenen polis "Biz ne olduğunu iyi biliyoruz" dedi. "Biliyorsanız niye soruyorsunuz?" dediğimde, "Sen neyine güvenip bize karşılık veriyorsun? Şu an burada teksin, yanında kimse yok!" tarzında sözler sarf ederek gözdağı vermek istedi. Araçtaki diğer sivil "Al çantasını al, fazla konuşmasın" diyerek talimat verdi. "Çantamı almaya hakkınız yok" diyerek tepki gösterdim.

Üzerime yürüyen sivil "sen bura-

da elini kolunu sallayarak gazete, dergi dağıtamazsın" dedi ve çantamı almak için elini uzattı. Tepki göstererek çantamı vermeyi reddettim. Diğer polis de öfkelenerek araçtan indi, üzerime yürümeye başladılar. Ben çantamı sıkıca tutarak **"Baskılar bizi yıldıramaz"**, **"Devrimci basın susmayacak"** diye slogan atmaya başladım. Telaşlanan siviller çantamı almaya çalışıp beni araca doğru sürüklemeye başladılar.

Bunu gören ve sloganları duyan halk, aracın etrafında toplanıp tepki gösterdi. Halkın tepkisinden korkan sivil polisler araçlarına binip uzaklaşmak istediler. Mahalleden gençler de aracı taşıyarak tepki gösterdiler. Siviller camları kırılan araçla kaçarak ortadan kayboldu. Sonrasında dağıtımına devam ettim. Tüm baskılara rağmen devrimci basının sesini yükseltmeye devam edeceğiz.

(İkitelli'den bir ÖG okuru)

Özgür Gelecek ve Partizan'a toplatma!

İstanbul: Devletin, en demokratik taleplere bile her zaman olduğu gibi azgınca saldırdığı bir dönemden geçiyoruz. Bu baskıya karşı yükselen muhalefete, halkın öfkesine engel olabilmek adına, özellikle devrimci ve demokrat kamuoyunun can damarı olan basına yönelik saldırıları da artmaya devam ediyor. Gazeteciler, basın emekçileri çeşitli bahanelerle tutuklanıyor, gözaltına alınıyor; devrimci, sosyalist basını takip edenler dahi aynı saçma gerekçelerle yasadışı örgüt üyesi oldukları iddiasıyla terör estirilerek operasyonlarla tutuklanıyor.

Gazetemiz de bu saldırıların odağında. Yıllardır gazetemiz sık sık toplatılıyor, kapatılıyor; okurlarımız, çalışanlarımız işkenceye maruz kalıyor, gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor. Geçtiğimiz aylarda Antep, Maraş, Dersim illerindeki operasyon sonucu 12 okurumuz tutuklanmıştı.

Bugün de gazetemizin 37. sayısı, Münzur Festivali için çıkardığımız özel sayı ve Partizan dergisinin 78. sayısı hakkında hiçbir gerekçe gösterilmeden toplatma ka-

rarı çıkarıldı. İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi TC Anayasasının 28/3 ve 5187 sayılı kanununun 25/2 maddeleri uyarınca her üç yayının tamamına el konulmasına karar verdi. Bu toplatma kararlarının hemen her gün yapılan operasyonlardan öz itibarıyla hiçbir farkının bulunmadığını biliyor, bütün baskılara rağmen yayın hayatımızı daha da güçlendirerek sürdüreceğimizi tekrar pahasına vurguluyoruz.

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Köpekleri salıp, taşları bağlamak!

Bilinen bir hikayedir. Köylünün biri kuşluk vakti giriş yaptığı köyde karşısına çıkan köpeklerle taş atmak isteyip eğildiğinde soğuktan donmuş taşları yerden alamayınca “yahu ne garip köy, itleri salıp taşları bağlamışlar!” der

3. Yargı Paketi olarak adlandırılan ve özellikle iktidar yanlısı burjuva-feodal medya tarafından “reform” olarak propaganda edilen yasal düzenleme sonucunda, faşist katillerin salıverilmesi kamuoyunda tartışıldı. Yine bildik kimi solcu eskileri ve liberaller ile onlara öykünen bazı solcularda oluşan halet-i ruhiye genel olarak “itleri salıverme” duygusuydu. Nitekim tam da bu nedenle “vicdan” ve “adalet” çağrısı yaptılar. Tabii bir de buldukları her fırsatta devrimciler ve özellikle de silahlı mücadeleye saldıranların “hesap soracağız” beyanları içinde bulunmaları garip bir durum oluşturuyordu. Kendisine ilericiyim, solcuyum diyenler tarafından “katiller affedildi, vicdanlar yaralandı” denilerek halk düşmanı faşist katillerin salıverilmesi eleştirildi. Hatta Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay “uygulamanın bilmeden ortaklarından biri olarak vicdan azabı yaşıyorum” açıklamasında bile bulundu. Bu türden açıklamaları, gerçeği yansıtmadığı için ciddiye dahi almamak gerekir.

Ancak tüm bunların yanında faşist katillerin birer birer salıverilmesi esnasında, burjuva-feodal medyada faşist katillerle devrimcilerin karşılaştırılması yapıldı. Geçmişte bu faşist katillerin işledikleri cinayetler ile TKP/ML'nin ve diğer devrimci örgütlerin eylemleri karşılaştırıldı. Yine geçmişe yönelik toplu bir günah çıkarma ayini gerçekleştirildi ve geçmişin kötü örnekleri olduğu, bu nedenle de “adil” davranılması gerektiği dillendirildi.

Özellikle, devletin faşist katilleri serbest bırakmasını teşhir etmek adına, son yıllarda bazı veçhelerini sıklıkla görmüş olduğumuz üzere devrimcilerin çeşitli güçler tarafından kullanıldığı propaganda edildi. İfade etmeye gerek yok ama yine de söylemekte mahsur yok. Geçmişte de bugün de devrimciler kimse tarafından kullanılmamıştır. Bu tür ifadelerde bulunanlar genellikle kullanılmış olan halk düşmanı, faşist katillerdir. Geçmişte ve şimdi çok açık bir şekilde maşa olarak halka saldırıda kullanıldıklarından dolayı herkesi kendileri gibi sanmaktadırlar.

Tabii bir de faşist katillerin salıverilmesinden kaynaklı olarak bazı çevrelerde ortaya çıkan hayal kırıklığına işaret etmek gerekir. Onlar ülkemize “ileri demokrasi” geldiğine inandıklarından şaşırıyorlar yaşananlara. **Bir yandan adalet, vicdan çağrısı yaparlarken diğer yandan “AKP faşizmini” keşfediyorlar!** Oysa ülkemize faşizm yeni

TC devleti bir yandan kendi içindeki klik dalaşının da bir sonucu olarak Özel Yetkili Mahkemeleri kaldırırken yerine aynı görevleri sürdüreceği yeni mahkemeler kuruyor.

gelmedi. TC'nin kuruluşundan itibaren faşist diktatörlük olduğu tezi bu topraklarda yeni ortaya atılmadı. Öğrenmek isteyen illa da sosyal pratikten test etmek zorunda değil. Ülkemiz topraklarında Proletarya Partisi kırk yıldır bu gerçeğe işaret etmektedir. Bir nebze olsun gerçeklerden hareket eden, gerçeklerin devrimciliğine vurgu yapanlar faşizm gerçeğinin TC gerçeği olduğuna vakıf olabilirler.

Devlette Devamlılık Esastır!

Tüm bunları propaganda edenler bilmiyor mu ki, TC devleti kendi evlatlarına vefa borcunu ödüyor! Ve yine hiç mi haberdar değiller, bir zamanların muktediri şimdinin “mazlum”u S. Demirel'in “bana sağcılar cinayet işliyor dedirtmezsiniz” lafını. Bu arada görüldüğü üzere Türk devlet geleneğinde “devamlılık esastır” ilkesinin başarıyla sürdürüldüğü de anlaşılıyor.

Ashında 3. Yargı Paketine eklenen bir yasa önerisiyle gerçekleştirilen faşist katillerin salıverilmesinden de öte burada bir zihniyet devamlılığından, faşist diktatörlüğün sürekliliğinden bahsedilmelidir. Nitekim yaşanan da bu gerçeğin teyit edilmesinden başka bir şey değildir.

Ashında ortada bir reform da yoktur. Yapılan bir “ceza ertelemesi”dir. Özellikle TC devletinin başta Kürt ulusunun mücadelesi olmak üzere Türkiye halkına karşı gerçekleştirdiği saldırganlığın sonucunda onbinlerce kişinin hapisanelerde tutsak edilmesiyle ortaya çıkan tablonun ötelenmesi hedeflenmiştir. Bu tablo öyle bir tablodur ki, TC devleti dünya listelerinde ilk sıralardadır. Önü-

Yargı reformu adı altında propaganda edilen yasal düzenlemelerin gerçekte pek bir değişiklik içermediği kısa sürede anlaşılacaktır. Bu yönlü beklenti içinde olanlar yeniden “AKP faşizmi”ni keşfedeceklerdir.

mücadelesi üzerinde terör estiren eskinin DGM'leri, onların yerine kurulan ÖYM'lerin kaldırılması oldu. TC devleti bir yandan kendi içindeki klik dalaşının da bir sonucu olarak Özel Yetkili Mahkemeleri kaldırırken yerine aynı görevleri sürdüreceği yeni mahkemeler kuruyor. Üstelik de bu mahkemelerin sayısını artırıyor. **Ashında burada da bir devamlılık söz konusudur.** Yani TC devleti tıpkı kuruluşunda olduğu gibi özü olan faşist karakterinin icracısı İstiklal Mahkemelerini günümüz koşullarında güncelleyerek “yeni” Ağır Ceza Mahkemeleri olarak yeniden üretmektedir. Tabii bunu tam da ülkemiz koşullarına uygun olarak “reform” adı altında yapmaktadır.

Halkımızın tarihsel tecrübesiyle fazlasıyla sabittir ki, bu topraklarda ne zaman reform lafı edilse orada halka karşı saldırı vardır. Reformlar ya halkın haklı ve meşru mücadelesi sonucunda sıkışan hakim sınıfların manevra alanı yaratmak için gündeme getirdikleri

ve zamanla içeriğini boşalttıkları bir kavram olmuştur ya da tıpkı günümüzdeki gibi halka karşı dizginsiz bir boyut kazanan saldırıların kamufler edilmesi amacıyla propaganda edilmiştir.

Yargı reformu adı altında propaganda edilen yasal düzenlemelerin gerçekte pek bir değişiklik içermediği kısa sürede anlaşılacaktır. Bu yönlü beklenti içinde olanlar yeniden “AKP faşizmi”ni keşfedeceklerdir. Yaşayıp göreceğiz. Bizler öteden beridir reformlar için mücadeleyi reddetmedik. Ama her daim reform mücadelesini devrim mücadelesine tabi kılmayı savunduk. Doğru olan budur. Günümüzde yaşananların ise reformla ilgisi yoktur.

Ashında tüm bu yaşananlar TC devletinin halka karşı saldırısındaki dizginsizliğini ortaya koymaktadır. TC devletinin bu saldırganlığında birinci öncelik Kürt ulusal mücadelesidir. 14 Temmuz Amed Direnişi ezilen bağımlı bir ulusun, ulusal tahakküme karşı isyanının somut göstergesidir. Günümüz koşullarında Kürt ulusunun demokratik taleplerini desteklemek ve bizzat pratiğimizin öncelikli konusu olarak ele almak olmazsa olmazdır. Tabii sorunun gerçek çözümünün ancak ve ancak Demokratik Halk Devrimi'yle, Yeni Demokratik Türkiye koşullarında olacağını da propaganda edilmesi, pratiğimizin bu doğrultuda olması gerektiği akıldan çıkarılmadan; TC faşizmine vurulacak en etkili darbelerin, onun şu an “kanayan yarası”, aşıl topuğu olan Kürt ulusal sorununda açığa çıktığı görülmelidir.

3. Yargı Paketi adı altında propaganda edilen bir diğer “demokratikleşme” adımı ise yıllardır devrimcilerin, halkın

Enerji-Sen DİSK'e kabul edilsin!

H. Merkezi: Enerji iş kolunda yaşanan saldırılara, bu alandaki örgütlenmeye ve direnişe baktığımızda devletin topyekun saldırılarına karşı BEDAŞ direnişi bir yanıt özelliği taşıyor. Ancak Enerji-Sen sadece iş sahalarında patrona karşı değil DİSK'e üye olmak için de mücadele ediyor.

2010 yılında DİSK'e katılma kararı alan Enerji-Sen DİSK yönetiminin asılsız gerekçeleri ile oyalanıyor. Ayrıca DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası yönetiminin Enerji-Sen'in DİSK'e üye olması halinde DİSK'ten istifa edeceği şeklindeki açıklaması tüm sınıf güçleri tarafından iyi okunması gereken bir tablodur.

"Temeline örgütlenme gibi bir anlayışı referans alan DİSK Yönetimi" olta ucuna takılan ayakkabının içinde balık arama gibi nafile bir çaba içinde bo-calayıp kendi sınıfsal duruşunu ve niteliğini belli etmektedir. Bizler açısından meselenin tarafı olmak zorunluluğu mevcut olup örgütlenme ve sınıf dayanışması şiarı ile Enerji-Sen'in yanında olunması gerekmektedir.

Billur Tuz kullanma!

İzmir: HDK, sendikalı oldukları için işten atılan 54 Billur Tuz işçisiyle dayanışma amaçlı **"Billur Tuz kullanmıyoruz"** kampanyası başlattı.

Kampanyanın başlangıcını yapmak üzere Bornova Özkanlar Migros önünde basın açıklaması yapan HDK bileşenleri, her hafta farklı bölgelerde eylemler yaparak kampanyayı halka duyuracaklarını belirtti.

"Boykot ediyoruz", "İşten atılan 54 işçi işlerine geri dönüncüye kadar Billur Tuz kullanmıyoruz" yazılı dövizlerin açıldığı eylemin öncesinde ve sonrasında HDK bileşenleri tarafından kampanya bildirilerinin dağıtımı yapıldı.

BDSP'nin Deri-İş Sendikası üzerine yazısına zorunlu cevap:

LAFTA DEĞİL, ÖZDE SINIF DEVRİMCİLİĞİ!

Kızılbayrak dergisinin 8 Haziran tarihli sayısında Deri-İş Sendikası ve Trakya'daki çalışmaları üzerine çıkan yazıda Deri-İş Sendikası genel merkezi ve dolaylı şekilde DDSB anlayışı haksız ithamlarla hedef alınmıştır. Her ne kadar somut örnekler olarak Trakya'da sendikanın son dönemdeki çalışmaları verilse de çıkarılan sonuç bir bütün olarak DDSB anlayışına dair "eleştiri" kisvesiyle gerçekleştirilen genel bir saldırıdan ibarettir.

Trakya BDSP imzasıyla yayınlanan ve merkezi yayın organında çıkması ve ardından sendikanın eleştiri ve özeleştiri çağrısını yanıtsız bırakmasıyla merkezi olarak BDSP'yi bağlayan yazıda Deri-İş Sendikasının Çorlu Temsilciliğini kapatması ve temsilcisiyle yollarını ayırması üzerinden haddini aşan tespitler yapılmış ancak ne bir kaynak gösterilmiştir ne de iddiaların altı doldurulmuştur. Deri-İş Genel Merkezinin tamamen yalanlar üzerine kurulu bir yazıyla kendisine saldıran devrimci bir anlayışla kamuoyu önünde tartışmak istememesi ve süreci anlatarak özeleştiri talep etmesine karşın BDSP temsilcileri iddialarında ısrarcı olmuş ve kaynak olarak gözlemlerini, işçilerin ve eski temsilcinin anlatımlarını ileriye sürmüşlerdir. Böylelikle **apaçık gerçekliklere** sahip oldukları önyargılı ve küçük burjuva kibirli bakış açısıyla hak ettiği saygıyı göstermemişlerdir. İlk önce gerçeklere saygı daha sonra "sınıfa karşı sınıf" diyememişlerdir.

Muhatabınız Kim?

Yazıdaki iddiaları teker teker kısaca ele alacağız ancak yazı genel hatlarıyla da zaten asgari devrimci nesnellikten uzaktır. **İki açıdan** bunu göstermek gerekirse; **Birincisi**, yazıda bir bütün olarak Deri-İş Sendikası genel merkezi ve izlediği çizgi mahkum edilmektedir ancak verilen örnekler yalnızca Trakya bölgesindedir. Bu açıdan dahi baştan subjektivizme düşülmektedir. Sendikanın diğer şubelerinde ve temsilciliklerinde verdikleri mücadelelere değinilmemektedir. Dahası Deri-İş Sendikasının Çorlu temsilciliği sendika genelinde de ağırlığı ve etkisi toplu sözleşme yaptığı işyerinin olmaması ve üye sayısı açısından en zayıf olan yerdir. **Bu açıdan sendika gene-**

lini temsil etmesi de mümkün değildir. Sendikanın ağırlıklı üye yapısını oluşturan Tuzla'daki çalışmaların ele alınması bir nebze olsun genele dair yaklaşım sergilemeye imkan sunabilir ancak genel tahlillerde Tuzla dahi yetersiz kalacaktır; çünkü **Tuzla, İzmir, Trakya,**

BDSP somut olguları daha iyi araştırmalı, gerçekten yapıcı eleştiriler ortaya koyabilmelidir. DDSB anlayışı buna açıktır. Dostlarıyla dayanışmaya, ortak çalışmaya ve Çorlu pratiğinde de görüldüğü gibi onlara kapılarını açmaya kapalı değildir.

Düzce, **Ankara**, Gerede, **Uşak** vb. işçileri ve buralarda verilen mücadeleler çok farklı özelliklere sahiptir.

İkincisi yazıda esas hedeflenen Deri-İş Genel Merkezindeki "anlayış" olarak gösterilmekte, buraya yüklenilmektedir ancak bu anlayış açıktan tanımlanmamış, bir sendikayı "yasal" açıdan zor duruma düşürebilecek ifadeler sorumsuzca kullanılmış ve kaçak dövülmüştür.

DDSB'nin "Kızılbayrak anlayışı"nın tahayyüllerini zorlayacak şekilde birçok işkolunda mücadeleleri, çalışmaları vardır. Kamuoyuna sunduğu belgeler vardır, bunlar eleştirilebilir, polemik yapılabilir ama BDSP kiminle polemik yapmaktadır? Deri-İş Sendikası ile mi yoksa bir

devrimci siyasi hareketle mi? İlk önce bu netleştirilmeli ve "sınıf çalışmasında" böyle amatörlüklere düşülmemelidir!

Sınıf Mücadelesine Dair Birkaç Mütevazı Öneri!

Yazıyı tamamlarken değinmemiz gereken bir olgu da BDSP'nin yerelinden gelen bir yazıyı herhangi bir kontrolden geçirmeden yayımlamasında açığa çıkan kültürdür. BDSP'nin açıklamalarını ve Kızılbayrak'ı okuduğumuzda bunun nedenini anlamak güç değildir. BDSP'nin küçük burjuva her şeyi bilirim tavrı, sürekli öğreten, yukarıdan bakan, hiçbir şeyi beğenmeyen yaklaşımı ve doğal olarak buna zıt pratiğindeki zayıflık küçük burjuvazinin en temel özelliklerini açığa sermektedir.

Kızılbayrak'ta herkese, her mücadeleye net, kendinden emin bir yaklaşım vardır ve sürekli öğretmektedir! Ancak bu durum öğrenme kültüründeki yoksunlukla beraber ele alınca hem bu yazıda olduğu gibi vahim durumlara düşmektedir hem de mücadele edenlere ve direnişlere yapabileceği bir yardım ve destek varsa bunu da engellemektedir. Bulduğu veya bulduğunu sandığı hataları gözlemlediği mücadelenin geçmişine ve mevcut haldeki gerçekliklerine vakıf olmadan kamuoyuna açıklamasının mücadeleyi ileri taşımak bir yana **bazı durumlarda patronları de bilgilendirme işlevi taşıdığından geriletebileceği aklına gelmemektedir.** Bu derece çokbilmiş ve bu derece sorumsuzdur.

BDSP somut olguları daha iyi araştırmalı, gerçekten yapıcı eleştiriler ortaya koyabilmelidir. DDSB anlayışı buna açıktır. Dostlarıyla dayanışmaya, ortak çalışmaya ve Çorlu pratiğinde de görüldüğü gibi onlara kapılarını açmaya kapalı değildir. Esas olan işçi sınıfının çıkarları ve başarısıdır. Fakat dostlarımız sapla samanı birbirine karıştırıyor, kendi grup çıkarılarını esas alıyor ve yürütülen mücadelenin çıkarlarına özen göstermiyorlarsa durup düşünmekte yarar vardır. BDSP düşünmeli ve pratiğini soğukkanlılıkla değerlendirebilmelidir. **(Devrimci Demokratik Sendikal Birlik)**

Not: Yazının tamamına ozgurgelecek.net sitesinden ulaşılabilir.

Tanrıverdi, tanrı ne verdiyse konuşuyor!

AKP Genel Başkan Yardımcısı **Hüseyin Tanrıverdi**, 8 Temmuz günü Manisa'da Tilkisüleymaniye Köyü Hizmet Könağı'nın açılış töreninde yaptığı konuşmada, iktidarları döneminde "şehirde ne varsa köylerde de o olacak" ilkesiyle hareket ettiklerini ve yine iktidarları döneminde köylünün millet efendisi olduğunu söyledi. Tanrı ne verdiyse yapılan bu açıklama köylünün köleliğini görmezden geliyor. AKP döneminde köylülüğün durumu koca bir vahamet tablosu çiziyor. Yaşananları açıklayarak Tanrıver-

di'nin hastalığının ne dereceye vardığını da bir masaya yatırmakta fayda var.

Her hükümet döneminde olduğu gibi AKP döneminde de tarımdaki devlet politikası ne algısal ne de pratik olarak bir değişime uğradı. AKP döneminde yaşananları özetlersek üretici köylü dönem boyunca özel şirketlere kurban edildi. Politikaların hedefinde bu yatıyor. Çiftçi Kayıt Sistemiyle köylü üretim alanına göre kayıt altına alındı. Belirlenenin altındaki üreticiler kayıt altına alınmıyarak destekleme primleri verilmedi. Yine

hayvancılık, hastalıklı et tartışmaları ek-seninde bitme düzeyine getirildi ve bu tartışmalarla ithalata ağırlık verilerek yerli üretici iflasa sürüklendi.

Karadeniz'in önemli üretim ürünü olan fındıkla övünen egemenler Fiskobirliği devre dışı bırakarak fındık üreticisini tefeci-tüccarın insafına terk ettiler. Bu ve buna benzer sorunları daha fazla sıralayabiliriz. Gerçekten de üreticinin halini sözlerle değil, her üreticinin her hasat ayında yüzünde oluşan tedirginlikte görmek gerek. Zira o yüzde efendi gü-lümsemesi değil, yokluğun yoksulluğun, acı hâkim olmuştur.

Emekçinin gündemi

İşçi direnişlerini sahiplenmek

Örgütlenme özgürlüğünü kullanarak sendikalı olan işçilerin çok çeşitli baskılarla karşılaştıkları açıktır. En genel saldırı işten atmak olmakta, şayet işçi dağılmaz ve sendikasıyla beraber işe geri dönme talebiyle direnişe geçerse de kolluk kuvvetleri başta olmak üzere sistemin tüm kurumlarıyla karşı karşıya gelmektedir.

Bu oldukça zor bir karar ve mücadeledir. İşçiler uzun süre kötü şartlarda çalıştıktan sonra işyerinde gündelik yaşamlarını bir nebze olsun iyileştirmek, ailelerinin artan ihtiyaçları karşısında ücretlerini biraz da olsun artırmak amacıyla sendikalı olmayı tercih etmektedirler.

Direnişe önderlik eden, işçileri sendikalı olma ve mücadeleye yöneltme konusunda öncülük yapan işçiler ve sendika yetkilileri devrimci/demokratik görüşlere ve sınıfsal bir bakış açısına sahip olabilir veya olmayabilir. Ama her halükarda unutmamak gerekir ki işçilerin sendikaya üye olmaya karar vermesi, sendika üyeliğini sahiplenmesi, baskılar karşısında direniş ve mücadeleyi seçmesi ve mücadele esnasında her türlü baskı karşısında direncini sürdürebilmesi uzun ve zorlu bir süreci gerektirmektedir. Öncülük edenler fabrikadaki işçiler veya sendikanın tayin ettiği bir ekip olabilir, ancak bu çalışmayı başlatanlar işçilerle tanışıp, onlara güven verip, sendikaya kaydedip, baskı ve engeller karşısında onları yönlendirip mücadeleyi ileriye taşıyarak aylarca süren yoğun ve ısrarlı bir çalışma yapmışlardır. Bu nedenle direnişe başlayan işçileri değerlendirirken direnişin ilk gününü başlangıç kabul etmek doğru olmayacaktır, bu sürecin ciddi bir arka planı olduğunu ve yoğun emek harcandığını bilmek gereklidir.

Ancak bu da yetmemektedir. İşçilerin belirli söylemleri kullanması, dost-düşman ayrımı yapması ciddi bir dönüşüm geçirdikleri anlamına gelmemektedir. Kendileri açısından büyük bir adım atılmıştır, öncesinde tedirgin-önyargılı oldukları devrimciler ve demokratlar hakkında olumlu bir izlenime sahiptir ancak birkaç aylık süre zarfında her şeyi kabul edip işleştirdikleri zannedilmemelidir. Böyle olmasını beklemek sınıf devrimciliği için yıllar süren emeği küçümsemek anlamına da gelmektedir.

Unutulmamalıdır ki işçiler mağdurdur, zar zor da olsa geçinebilmekte, buna göre planlar yapıyorlardı. Ayrıca ev geçindirme derdi ve ailenin ve yakın çevrenin beklenti ve istekleri ile tepkilerini göğüslemek de kolay değildir. Bu nedenle yola çıktıkları ve güvendikleri sendikayla hareket etmek zorunda olduklarını bilirler, başarılı olmaları için kamuoyu desteğine ihtiyaçları vardır. Dolayısıyla sendikaların ve desteğe gelenlerin bazı söylemleri işçileri rahatsız etse de, benimsemeseler de mücadeleyi sürdürmek ve mağduriyetleri gidermek için alttan almayı tercih edebilirler.

Direnişe geçen işçiler nesnel olarak işçi sınıfının mücadelesinin en ileri bölüklerindedirler. Gelecekleri için, hakları için ayağa kalkmışlardır. Temel hakları için harekete geçen işçileri desteklemek, sahiplenmek gereklidir ancak verilen mücadelenin ekonomik-demokratik bir mücadele olduğu unutulmamalı, bu mücadeleler abartılmamalıdır.

Tüm bunlar direnişi destekleme gayesiyle ziyarete gelen ancak çok çeşitli hatalara düşen devrimci demokratik güçlerin üzerinde düşünmesi gereken olgulardır. Ne bir fabrikada verilen mücadeleyi ve işçileri abartarak onlara büyük payeler biçmek ne de işçileri cahil, bilinçsiz insanlar zannedip onlara öğretmenlik taslamak doğrudur. Bunlarla beraber direniş sürecini ve arka planını bilmeden, bu sürece kadar gelen emeği görmeden veya verilen emeğe hak ettiği saygıyı vermeden işçileri uyandırmak ve tehlikelerden koruma adına mücadeleye önderlik edenleri karalamak veya onların çabasını önemsizleştirmek de doğru değildir. Direnişleri sahiplenmek, güven kazanmak ve öncü işçileri saflarımıza katmak da uzun ve ısrarlı bir emeği, iyi bir gözlemi ve bilinçli-örgütlü bir çabayı şart koşmaktadır.

TOGO direnişi sürüyor!

TOGO patronu toplu sözleşme masasına oturup talepleri kabul etse de fabrikayı kapatıp gitse de kazanan işçi sınıfı ve mücadelesi olacaktır.

Deri-İş Sendikası'na üye olan TOGO Ayakkabı işçileri direnişlerine devam ediyor. Sendikaya üye olduktan sonra işten çıkarılan işçiler, yetkiyi alacak yeter sayısına ulaşmasına ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki tespiti için 4 Nisan 2012'de başvurmasına rağmen bakanlık tarafından bekletilmekte ve yetki tespiti yapılmamaktadır.

İşçilerin kararlı mücadelesi sonucunda 80 günü aşkın bir zamandır süren direniş büyümektedir. İşçiler direniş boyunca hak arama bilincini edinme noktasında ciddi adımlar atmış, eylemlilikler geliştirmiş, eğitim çalışmaları yapmış, toplantılar örgütlemiş, toplumsal sorunlara karşı duyarlılık geliştirmiş, komiteler kurmuş, bu noktada öğrenmiş ve öğretmiştir.

Direnişe dair birçok eksiklik muhakkak olmakla birlikte yürütülen mücadele Ankara'da birçok noktada hem bir ilk olmayı başarmış, hem de ciddi bir deneyim biriktirme noktasında sınıf mücadelesi açısından önemli bir yer tutmuştur. İşte tam da bu noktada yapılan eylemlilikler önemlidir. İşten çıkarılır çıkarılmaz fabrika önünde direnişe geçen işçiler, ilerleyen süre içerisinde mağaza önlerinde eylemler örgütlemiş, şehir merkezinde yürüyüşler yapmış, 15-16 Haziran'ın yıldönümünde HDK'nin örgütlediği eylemleri ile birlikte kitlesel bir biçimde katılarak işçi sınıfının dayanışma ruhunu güçlendirme ve tarihsel deneyimlerini sahiplenme noktasında önemli pratikler sergilemişlerdir.

Deri-İş Sendikası'nın bu deneyimi sendikal mücadelenin önemi/sorunları/çözüm yolları noktasında da önemli deneyimler içermektedir. Yapılacak eylemler biçimlerinin tartışılmasından tutalım da, eylemlerin nerede, nasıl yapılacağına, kamuoyu desteğinin nasıl sağlanacağına kadar işçilerin tamamının harekete geçirilmeye çalışıldığı, inisiyatifli işçilerin öne çıkması noktasında adımlar önemlidir. Bu noktada kamuoyu desteğinin güçlenmesi ve bunun Çalışma Bakanlığı nezdinde bir baskı oluşturması açısından yaklaşık bir aylık bir imza kampanyası sürdürülmüştür. İmza kampanyası süresince Sakarya ve Yüksel Caddesi'nde sabah 11.00'de ak-

şam 20.00 arasında stantlar açılmış, sesli ajitasyon yapılmıştır. Bunun sonucunda da yaklaşık bir aylık süre içerisinde 12 bin imza toplanmıştır. Toplanan 12 bin imza ile 19 Temmuz Perşembe günü de TOGO fabrikasına 3 km uzaklıkta olan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne yüründü. "Sendika suç değil, anayasal hakkımız" diyen işçiler "Birlik, mücadele, zafer", "Direne direne kazanacağız" sloganları ile yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşe, **BDSP, Alınteri, DDSB** ve bazı siyasi partiler de destek verdi. Burada basın açıklamasını yapan Deri-İş Teşkilat Sekreteri **Hasan Uluşan**, yetkililerin işçi ve emekçiden yana olmadığını ifade etti.

Türk-İş İl Temsilcisi **Eyyüp Koparan** da bir açıklama yaparak, Bakanlığa, geciktirilen yetki tespitlerinin bir an önce açıklanması için çağrı yaptı. Toplanan imzaların bakanlığa teslim edilmesini ardından eylem sonlandırıldı.

Bu süre içerisinde gelişen TOGO direnişi büyüyerek sürmektedir. TOGO patronu toplu sözleşme masasına oturup talepleri kabul etse de fabrikayı kapatıp gitse de kazanan işçi sınıfı ve mücadelesi olacaktır. Bunun farkında olan egemenler TOGO direnişini görünmez kılmaya ve pasifize etmeye çalışmaktadır. İşte tam da bu noktada TOGO direnişine sunulacak her katkı işçi ve emekçilerin hanesine artı; hâkim sınıflarının korkularına ise korku katacaktır. Yaz aylarında tatil dönemi sebebiyle Ankara'nın memur-öğrenci kenti olmasından dolayı boşalması işçilerin moralini olumsuz etkileyebilmektedir. Bu sebeple işçilerin, özellikle bu aylarda daha çok desteğe ihtiyacı vardır. Burada en büyük sorumluluk da DDSB'li işçi ve emekçilere düşmektedir.

İşte tam da bu noktada TOGO direnişine sunulacak her katkı işçi ve emekçilerin hanesine artı; hâkim sınıflarının korkularına ise korku katacaktır. Yaz aylarında tatil dönemi sebebiyle Ankara'nın memur-öğrenci kenti olmasından dolayı boşalması işçilerin moralini olumsuz etkileyebilmektedir. Bu sebeple işçilerin, özellikle bu aylarda daha çok desteğe ihtiyacı vardır. Burada en büyük sorumluluk da DDSB'li işçi ve emekçilere düşmektedir.

BEDAŞ işçilerine polis barikadı

İstanbul: BEDAŞ işçileri 13 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada kısa bir açıklama yapan işçiler, genel müdürlüğe endeksörlerini (sayaç okuma aleti) bırakmak için girmeye çalışınca kolluk güçleri saldırdı.

Polis işçilerin içeri girmesini engellemek için barikat kurarak işçileri yaka paça genel müdürlüğün önünden uzaklaştırmaya çalıştı. İşçilerden içeri girebilenler oturma eylemi yaparak BEDAŞ'ı ve kolluk güçlerini protesto ettiler. İşçileri biber gazına boğan BEDAŞ güvenliğinin azgın saldırısı dikkat çekti.

Eylemde kolluk güçleri görüntü almaya çalışan basına da saldırdı. Çekim yapmaya çalışan muha-

birler çıktıkları duvarlardan düşürülmeye çalışıldı. Çadır önünde açıklama yapan Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal**; "Asıl muhataplar, yetkililer gelmediği sürece endeksörleri teslim etmeyeceğiz" dedi. Açıklamanın ardından işçiler sloganlarla ve türkülerle eylemi sonlandırdı.

THY işçileri ve destekçileri eylemde...

İstanbul: İşçiler 17 Temmuz günü Söğütözü'nde bulunan Kongre binasından AKP il binasına yürüdü. **Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu**'na bağlı sendikalar ve **Sendikal Güç Birliği Platformu** bileşenlerinin de destek verdiği eyleme direnişte olan Enerji-Sen üyesi **BEDAŞ** işçileri de katıldı. Oldukça coşkulu gerçekleşen eylemde DDSB de coşkusu ile dikkat çekti. Polisin bölgeyi adeta ablukaya aldığı da gözlerden kaçmadı.

Bursa: Sendikal Güç Birliği Platformu, THY'de grev yasağına "hayır" dedikleri için iş sözleşmeleri feshedilen 305 işçinin geri alınması ve grev yasağının kaldırılması için Bursa'da Fomara Meydanı'nda 9 Temmuz'da imza standı açtı. Pazartesi gününden itibaren açılan ve 1 hafta süren imza standına yoğun ilgi olduğu gözlemlenirken, masada kıdem tazminatı ile ilgili de bilgi verildi.

Londra: Londra ATİK Komitesi ve Londra Dayanışma Merkezi'nin düzenlediği ortak eylem Türkiyeli göçmenlerin yoğun şekilde yaşadığı Dalston bölgesinde 3 ayrı THY yetkili satış acenteleri önünde gerçekleşti. Bunun yanı sıra geçtiğimiz haftalarda sendikalardan 300'e yakın dayanışma imzası toplanmış, eylemde de çeşitli kurum ve RTF sendika temsilcisi yer almıştır.

Hamburg: DİDF ve ATİF Hamburg örgütlülüğü tarafından THY'de grev yasağını protesto etmek ve işten atılan işçilerle dayanışmak için bildiri dağıtımı yapıldı ve imza toplandı. Hamburg'un en işlek semtlerinden Altona'da açılan standta konuyla ilgili bilgi edinmek isteyenlere geniş bilgi verildi.

Çapa işçileri Dev Sağlık-İş'e üye oldu

İstanbul: İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne bağlı Çapa, Cerrahpaşa, Haseki Kardiyoloji ve Onkoloji Hastanelerinde taşeron şirketlerde çalıştırılan sağlık çalışanları 2 yıllık Taş İş-Der faaliyetinin ardından direnişin 144. gününde Dev Sağlık-İş'e üye oldular. İşçiler, 13 Temmuz Cuma günü yaptıkları basın açıklamasıyla örgütlenmenin ve sendikalaşmanın önemine vurgu yaptılar.

Hava direnişiyle dayanışmayı büyütelim

Havacılık sektöründeki grev yasağının ardından başlayan işten atmalar ve buna karşı gösterilen direniş Atatürk Havaalanında devam ediyor. Havacılık sektöründe getirilen grev yasağını sadece havacılık direnişini ilgilendirmediği, saldırının devam edecek kapsamlı saldırıların bir başlangıcı olduğunu vurgulamıştık. Öyle ki böylesi bir süreçte başlayan her direniş önemli bir sürecin ürünü olarak karşımızda duruyor.

Devletin hava işkolundaki grev yasağının ardından "büyük bir edayla" "ilkelerinden taviz vermeyeceklerini" belirten THY yönetimi pervasızca saldırmaya devam ediyor. Öyle ki bu saldırılar Hava-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu tüm alanlarda daha da artıyor.

Son olarak İstanbul Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı'na güvenlik hizmeti veren LGM Güvenlik Hizmetleri A.Ş şirketinde toplu iş sözleşmesini akdedebilmek için aranan gerekli çoğunluğu sağlamış olan Hava-İş Sendikası 28 Ma-

yıs'ta yetki başvurusu yapmasına rağmen şirket yönetimi başvuruyu kabul etmeyerek işçilere pervasızca saldırmıştır. Konuya ilişkin açıklama yapan Hava-İş Sendikası şunlara değindi. "Yapılan başvurunun ardından yaklaşık 400 işçimiz üzerinde baskılar artarak devam ediyor. Üye arkadaşlarımızın sendikamıza ilettilikleri şifahi bilgiler ve fiili tespitlerimiz çerçevesinde;

- Haftalık izinler kullanılmamaktadır.

- Fiili olarak yapılan fazla mesai ücretlerinin büyük bir bölümü ödenmemektedir.

- Gece çalışması kısıtlaması ihlal edilerek gece süresi içinde 7.5 saati aşan çalışmalar yaptırılmaktadır."

Direniş kırıcılığı düşmanı güçlendiriyor.

THY'de direnişin başladığı günden bu yana direnişin niteliği tartışılmaya ve eleştirilmeye başlandı. Elbette direnişin niteliği ve gücü bu süreçte oldukça önemli bir yerde duruyor. Ancak direniş sürecinde 29 Mayıs birliği adı altında ortaya çıkan örgütlenme adeta direniş kırıcılığını üstlenmiş ve tüm çabası ve gayesi direnişi ve sendikayı karalayarak direnişi desteksiz bırakmaya çalışıyor. Direnişin elbette eleştirilmesi önemli ancak bu işin muhataplarının varlığı inkâr edilerek eleştirilerin kamuoyunda paylaşılması direnişi desteksiz bırakmaktadır.

Bugün direniş kırıcılığını üstlenenlerin sınıf dostu olmadığı, her şeyi direnişin geleceği için yaptıklarını söyleseleler de durdukları nokta kendilerini mahkûm ediyor. Söyledikleri söz ve pratikleri de THY ve devletin saldırı manevralarını güçlendiriyor.

Kıdem tazminatının gaspına karşı örgütlülüğümüz zaferin teminatı olmalı!

Kriz nedeniyle ivmesi artırılan sömürü politikaları özellikle kamu alanlarında işten atmalar, daralma ve gelir kesintileri olarak karşımıza çıkıyor.

Egemenler "önlem" adı altında emekçilerin örgütlü gücünü dağıtmak ve kazanılmış haklarını gasp ederek buradan kâr edebilmek için ciddi bir saldırı furyası içine girmiş bulunuyor. Bu saldırıların başında kıdem tazminatının gaspı geliyor. Uzun zamandır tartışılmakta olan kıdem tazminatının gaspı, 2012 Temmuz ayı ile birlikte daha da netleşmeye başladı. Özellikle yeni teşvik paketi ile birlikte patronlara sömürü için sağlanan olanak, emekçilerin idamı için hazırlanan bir darağacı

gibi adeta. Bu paketle birlikte çizgileri daha da netleşen kıdem tazminatının gaspı, aynı zamanda sancılı bir sürecin de habercisi durumunda. Devlet açısından oluşacak muhalefetin

de bastırılması gerekiyor çünkü.

Peki, kıdem tazminatı nasıl gasp ediliyor?

Mevcut sistemde işçi bir yıl çalıştığında brüt asgari ücretin karşılığı olan 940 lira 50 kuruş kıdem tazminatına hak kazanıyordu. Ancak egemenler yine bilindik "iyi niyetli" tavırlarıyla kıdem tazminatının fona aktarılacağını söylüyorlar. Ancak çıkarılacak yasa ile beraber mevcut maaşın % 8'i olan kıdem tazminatı % 4'e düşürülecek. 940 lira 50 kuruşun yüzde 4'ü, yani 37 lira 62 kuruş her ay fondaki kişisel hesaba kıdem tazminatı olarak yatacak. Bir yıl toplamında bir maaş kıdem tazminatı alan bir işçi, yeni "düzenleme" ile 451 lira 44 kuruş alacak. Dolayısıyla asgari

ücretli bir işçinin 489 lirası fondaya gasp edilecek.

Ayrıca kıdem tazminatı 15 yıl çekilemeyeceği için, uğranılan zarar 7 bin 336 liraya ulaşacak. Devlet % 8 olan kıdem tazminatını yüzde 4'e indirirken aynı zamanda patronların işsizlik sigortasına ödediği yüzde 2 primi de yüzde 0.5'e indiriyor. Bu kapsamda devlet patronların refahını da sağlıyor. Emekçinin refahı ise hayaller aleminde kulaç atmaktan başka bir şey olmuyor.

Birliğimiz gücümüz, gücümüz geleceğimizdir!

Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar her hareketlilik bir öfkenin göstergesi olurken, bu tablo emekçiler tarafından bedel ödenerek boyanıyor.

Öyle ki egemenler tarafından bizlere reva görülenler ve yaşatılanlar gün gibi ortada. Emekçilere kesilmek istenen krizin faturası bugün norm kadro, kıdem tazminatının gaspı, faşist sendikal örgütlenmelerle hayata geçiriliyor.

Bu kapsamlı saldırılara karşı yaşatılanların yarattığı öfkeyle direnmeliyiz. Saldırıları karşı ödenen her bedel, geleceği kazanma yolunda umuda ve zafere can suyu taşımaktır.

Buğday üretiminde krizin başındayız

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı buğday alım fiyatını 18 Haziran günü açıkladı. Açıklamanın ardından Toprak Mahsulleri Ofisi, Anadolu Kırmızı Sert Buğday'ın tonunu brüt 665 liradan alacağını belirtirken üretici için bir yenilik veya umuttan yine bahsedemeyeceğiz. Zira belirlenen fiyatların geçen yıldan bir farkı yok.

Öyle ki giderek artan girdi fiyatları mevcut tabloda üretimde yaşanacak sıkıntılar açısından bir gösterge.

Hasadın başladığı Çukurova'da buğdayın tonu net 625-630 liradan alıcı bulsa da Bakan Mehdi Eker'in açıkladığı brüt fiyatın neti, piyasa fiyatı ile aynı seviyede. Özellikle üretimdeki düşüş, fiyat ve ödeme şartlarına bakıldığında üreticilerin buğdayını Toprak Mahsulleri Ofisi'ne götürmeyeceği, serbest piyasaya/tefecî-tüccara satacağı görülüyor. Kaldı ki, yapılan açıklamalara bakılırsa TMO da buğday almaya pek niyetli değil. Arpa, çavdar, yulaf, tritikale gibi diğer hububat ürünlerinin fiyatı ise

açıklanmadı. TMO bu ürünleri almayacak ve piyasaya şimdilik müdahale etmeyecek. TMO'nun bu yaklaşımı piyasanın kurtlarına manevra ve spekülasyon olanağı sağlarken üretici için ise "ölüm" demek adeta.

TMO'nun bu yaklaşımı elbette sadece buğdayla sınırlı değil. TMO en son fındıkta da aynı yaklaşımı sergilemiş ve spekülasyonların başını çekmiştir. "Çiftçinin kara gün dostu" TMO, devletin tarıma yönelik her politikasının üstlenicisi konumunda olup güncel politikada bir kez daha kimin "kara gün dostu" olduğunu göstermiştir.

Üretim girdileri bel bükmeye devam ediyor

Bugün buğday için açıklanan fiyat, resmi enflasyon rakamının üzerinde. Ancak, üretici maliyetlerindeki artışın çok gerisinde ve az önce de belirttiğimiz gibi üretim girdileri ürün fiyat ve satışlarına göre dengesiz bir artış içinde. Bakanlığın verilerine göre 2011 yılında tonu 532 lira olan "% 21 A.S"

gübresi bu yıl 581 liraya, "% 26 Can" gübresinin fiyatı 561 liradan 709 liraya, "% 33 A.N" gübresi 678 liradan 813 liraya, "Üre" 893 liradan 1109 liraya, "DAP" 1362 liradan, 1375 liraya yükseldi. Geçen yıl mazotun litresi Ocak ayında 3 lira 20 kuruşken bu yıl aynı dönemde 3 lira 84 kuruşa, Mart-Nisan döneminde 3 lira 97 kuruşa ulaştı. Tohum, ilaç ve diğer girdiler de hesaba katıldığında bir yılda artan üretim maliyeti, açıklanan fiyatın çok üstünde.

Bu açıdan sadece açıklanan fiyatı enflasyonla karşılaştırarak, enflasyonun üzerinde bir fiyat artışı referans alınarak yapılacak belirleme yanlışlığına yol açacaktır. Girdi maliyetlerindeki artış enflasyonun da çok üzerinde olduğu ve dünyada en yüksek girdi maliyeti ile üretim yapan üreticinin Türkiye'de yaşadığı da unutulmamalı.

Değişen hava şartları ürün rekoltesini etkilerken, devlet politikalarının saldırgan gerçekliği ile üretimde düşüş bekleniyor. Geçen yıl 21.8 milyon ton olan buğday üretiminin bu yıl 19.5 milyon ton olması tahmin ediliyor.

Bu yıl buğdayda üreticiye ton başına 50 lira destekleme primi ödenecek. Ancak, geçmiş yıllardan farklı olarak bu destek her ilin Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ortalama verimi dikkate alınarak ödenecek. Örneğin Adana'da bir üretici dekar başına ortalama 500 kilo buğday aldıysa ve TÜİK'in Adana için ortalama verimi dekar başına 300 kilo ise, o üretici sadece 300 kiloluk buğday için prim alabilecek, kalan 200 kiloya prim verilmeyecek.

Muhtarlardan çağrı: "Fındığınızı satmayın!"

H. Merkezi: Fiskobirlik ve TMO'nun bu yıl istenilen düzeyde fındık alımı yapmayacağı, özellikle Fiskobirlik'in devlet tarafından desteklenmemesi nedeniyle fındıkta oluşan spekülasyonlar dinmiyor. Fındıkta yaşanan krizi fırsata çeviren özel şirketler üretim maliyetlerinin altında fiyat vererek üreticiyi kendine bağımlı hale getirmenin derdinde. Şirketler şimdiden fındık üretiminin yoğun olarak yapıldığı bölgelere depolar inşa ederek ucuza aldıkları fındığı depoluyor. Şirketlerin bu pratiği önümüzdeki yıl fındıkta yaşanacak sarsıntıının ana nedeni olarak karşımızda duruyor.

Yaşananlara ilişkin 12 Temmuz günü Düzce'de bulunan Akçakoca Muhtarlar Derneği bir basın açıklaması gerçekleştirerek üreticiyi fındığını satmamaya çağırdı. Konuya ilişkin açıklama yapan Akçakoca Muhtarlar Derneği Başkanı **Bekir Küçük** "Tüm muhtarlarımızın hemfikir olduğu, Düzce, Karasu ve Kocaeli muhtarlar derneğinin de uygulayacağı ortak bir karar aldık. Fındık alım fiyatının üreticinin beklentisinin altında gerçekleşmesi nedeniyle Kasım ayına kadar fındığı pazara indirmeyeceğiz. Bu konuda tüm üreticilerimize ulaşmış bir iki çuval dışında satış yapmamasını isteyeceğiz. Birlik içinde hareket etmemiz halinde tüccar ve tefecilere karşı kazanim elde edebiliriz" dedi.

Solaklı'da "HES" operasyonu

Trabzon Çaykara'da bulunan Solaklı Vadisi'nde, Gavlatan Deresi üzerinde kurulması planlanan HES'e tepki gösteren köylüler şantiyeyi bastı. Şantiyedekilerin köylülere saldırması yetmezmiş gibi bu kez de devreye jandarma girdi. Köylülere saldıran jandarma 110 kişiyi gözaltına aldı. Bu sırada 250 kişi ise götürüldükleri Çaykara İmam Hatip Lisesi'nin top sahasında ertesi gün sabaha kadar dizili halde bekletildi.

Çöp tesisi protestosunda 20 gözaltı

Giresun Görele'de Mursal Köyü sınırları içinde katı atık bertaraf tesisi yapılmasına tepki gösteren bölge halkı, tesisin yapılacağı alana giderek çalışmalarını durdurmak istedi. Önce çalışmalarına son verildi, ardından çevik kuvvet eşliğinde iş makineleri tekrar bölgeye getirildi. Durumu haber alan

halk, iş makinelerinin çalışmalarını engellemek için alana girmek isteyince, polis ve jandarma saldırı ile karşılaştı. Biber gazı ve coplarla yapılan saldırı sonucunda çok sayıda kişi yaralanırken, 20 kişi gözaltına alındı.

Karaçam halkı HES'çilerin peşinde

Karaçam'da halk, bölgelerinde yapılmak istenen HES projesini, Trabzon Adliyesi önünde protesto etti. Haziran ayı başında 600 polisin halka saldırdığının hatırlatıldığı açıklamanın ardından Karaçamlılar, Kahramanmaraş Caddesi üzerinde bulunan projenin ortaklarından olan Şekerbank önüne geldi. Şekerbank yönetimini de protesto eden köylüler, eylemlerini burada

sonlandırdı.

"Tozdan ölmek istemiyoruz"

İstanbul: Sultangazi Cebeci Mahallesi halkı, mahallede faaliyet gösteren taş ocaklarının kapatılması için Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaptı. Yüzleri maskeli küçük çocukların da aralarında bulunduğu topluluk, "Tozdan ölmek istemiyoruz" dediler. Taş ocağından aldıkları bir kova kumu belediyenin girişine döken kitle, "Burada insanların görünce kaçmaya başladığı tozu solumak zorundayız. Çocuklarımız solunum yolu hastalıklarıyla uğraşüyor. Artık bu zulme birileri son versin" dediler.

Riha'da köylüler yol kesti

H. Merkezi: Riha'da elektrik kesintilerinden kaynaklı üretimleri sekteye uğrayan köylüler 13 Temmuz günü Viranşehir'e 25 km uzaklıkta bulunan **Kırık Trafo Merkezi**'ne giderek burada yetkililer bir görüşme gerçekleştirmek istedi. Yaklaşık 1 saat süren görüşmeden bir sonuç çıkmayınca köylüler E-90 karayolunu trafiğe kapatarak oturma eylemi gerçekleştirdi.

Uzun bir süre devam eden oturma eyleminin ardından bölgeye gelen jandarma köylüleri gözaltına almaya çalıştı. Kısa süreli arbedenin ardından jandarma, Dicle Elektrik A.Ş. (DEDAŞ) İl Müdürlüğü ile bir görüşme gerçekleştirdi. DEDAŞ yetkililerinin bölgenin elektrik sorununun giderilmesi için çalışmaların başlatıldığını belirtmesinin ardından köylüler eylemlerini sonlandırdı.

Düşen uçak ve Şam'da patlayan bombalar arasında Suriye

Bölgedeki hareketlilik son dönemde iyice "tavan" yapmış durumda. Suriye'nin Türk devletinin uçağını düşürmesi ve akabinde düşen uçakla ilgili gelişmeler devam ederken/gündemdeki ağırlığını korurken, Şam'da gerçekleşen patlamalarla birlikte Suriye konusu sadece ülkemizde değil, bütün dünyada gündemin ilk sırasında yer alıyor. Gerçi "haksızlık etmeyelim" bu gelişmelerden önce de Suriye uzun zamandır ilk sıradaki yerini koruyordu.

Düşen uçağa ne oldu?

Ortalık o kadar toz duman ki, "emin olduğumuz" tek şey Türkiye'nin uçağının düşmesi. Süreç içerisinde o kadar "ilginç" olaylar oldu ki, süreci anlamlandırmak için sağlıklı bir politik bakış açısına ihtiyaç duyuluyor.

İlk önce haber ajanslarına uçağın Suriye tarafından düşürüldüğü yansıdı. İlginç bir şekilde -her ne kadar egemen sınıfların çeşitli düzeydeki sözcüleri ilk andan itibaren kamuoyunu bilgilendirdiğini söylese de- ilk birkaç gün hiçbir açıklamanın yapılmaması "dikkat çekiciydi". Türk egemen sınıfları, ülke kamuoyuna sürekli bir şekilde "büyük devlet" olduklarının vurgularını yapmasıyla, İsrail gibi ülkelere "ayar" verme görüntüleriyle bariz bir çelişkili görüntü vererek suskun kaldı. Birkaç günden sonra da tekrar bildik "efelenme" üslubuyla siyaset sahnesine çıktı.

Peki, ne oldu da Türkiye, ilk önce büyük bir sessizlik, sonrasında efenme ihtiyacı hissetti. Egemen sınıflar her ne kadar ülkede bölgesel bir güç olduğunu, bölgedeki politikaları belirleyen temel aktörlerden birisi olduğunu söylese de, bu süreç bir kez daha göstermiştir ki bu söylem boş bir söylemdir.

Esas olan Türkiye'nin emperyalistlerin bölgedeki taşeronu olduğudur.

Suriye'nin Türk uçağını düşürmesi, kimsenin beklemediği bir durumdu -en azından bu süreçte-. Suriye'nin bu adımı Türk egemenleri, ABD ve aynı blokta olan emperyalistleri şaşırtmıştır. Emperyalistler arası çelişkilerin Suriye'ye bir askeri operasyonu gerçekleştirecek düzeye getirmedeği şartlarda onlar açısından yapılması gereken en doğru şeyi yaptılar: Sustular. Öyle ki Amerikan Kongresi'nde Suriye'ye askeri müdahaleyi savunan en "şahin" senatörlerden John McCain gibilerinden bile ilk anda ses çıkmadı. Çünkü emperyalistler arasındaki çelişkiler/dengeler hassas bir noktada. ABD Rusya'yı göz ardı ederek politika belirleyemediği gibi, süreç diğer kamp açısından da sürdürülebilir olmaktan çıkıyor. Bu durumda diplomasinin dili devreye girerek, kapalı kapılar arkasında sorunların çözümü arandı.

Türkiye'nin tavrı da tam da bu noktada zikzaklar yapmaya başladı. ABD

emperyalizmi, Rusya'yı politik anlamda köşeye sıkıştırmak, Esad'ın arkasında durmasını zorlaştırmak için mevcut durumu kendisi açısından en faydalı bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. Rusya'nın Suriye'ye sorunlar çözümlene kadar silah satışını yapmayacağını açıklaması, kapılar kapılar ardında Rusya'nın bir adım daha gerilediğini, ABD bloğunun bir adım daha ilerlediğini gösteriyordu.

Sanılanın aksine Esad, Rusya açısından hiçbir şekilde vazgeçilemez bir durumda durmuyor. Esad, kredisini büyük oranda tüketmiş durumda. Tartışılan temel konunun geçiş hükümetinin nasıl olacağı üzerine olduğu bir sır değil. Ancak emperyalistler tam da bu noktada anlamadığından süreç bir şekilde devam ediyor.

Emperyalistlerin süreci savaş durumuna çevirmeden devam ettirme çabalarının Türkiye'ye yansımalarını anında görebiliyoruz. İlk önce büyük bir sessizlik, sonrasında Suriye'nin uluslararası kara sularında uçağı füze ile düşürdü açıklaması, ondan sonra uçakta herhangi bir patlayıcı izine rastlanmadığı açıklaması ile birlikte uçağın düşme nedeninin bilinemediğine dair açıklamalar birbiri ardına yapıldı. Türkiye öyle bir imaj çizdi ki -daha doğrusu var olan imajını pekiştirdi- gürleyip ama yağmayan bir pozisyonda kaldı. Suriye'ye yönelik angajman kurallarını değiştirdi, sınırdaki herhangi bir askeri hareketliliğe direkt ateş açacağını açıklamasına rağmen, Suriye'nin birkaç sefer sınır köylerinde helikopterlerinin görünmesine rağmen bir şey yapmamayı seçti. Türk devleti kuyruğu dik tutma derdinde ama kuyruk yerlerde geziyor. Ne yaparsa yapsın bu durumdan kurtulamayacaklar. Egemenlerin "şansızlığı" emperyalistler arasındaki çelişkilerin savaş noktasına gelmemiş olması!

Türkiye'nin ilk baştaki sessizliğinin bir başka nedeni de suçüstü yakalanmış olmasıdır. İstihbarat uçağının Suriye hava sahasında ne yaptığına dair nedenleri farklı açıklansa da amaç ortada... Türk devletinin Suriye'deki emperyalistlerin uzantılarına aktif bir destek veriyor, istihbarat desteği de bunun içinde. Nitekim American Interest gazetesinde yayımlanan "Türkiye

vereceği cevabı düşünüp tartışıyor" adlı makalede bunu teyit ediyor. Türk egemenleri suçüstü yakalanmanın verdiği telaş içerisinde uçağın uluslararası hava sahasında düştüğü yalanına sarıldı. Ancak gerçekler inatçıdır ve bu sefer gerçeklerin açığa çıkması için uzun bir zaman gerekmedi.

Şam'da gerçekleşen patlamanın gösterdikleri

Başkent Şam'da gerçekleşen patlamalar da Esad için tehlike çanlarının daha güçlü bir şekilde çaldığını gösteriyor. Esad ABD emperyalizminin desteğiyle sadece Suriyeliler tarafından düşürülebilir mi bilinmez ama ABD'nin birinci planının bu olduğu söylenebilir. Ancak Esad'ın devrilmemesi olasılığına önlem amaçlı Rusya ile anlaşmaya çalışması ve Rusya'nın belirli geri adımları da "pazarlığın" sürdüğünü gösteriyor.

Şam'da gerçekleştirilen saldırıyla birlikte bir virajın daha arkada bırakıldığından bahsedebiliriz. Bundan sonraki süreç çok daha keskin olacaktır. Tam da bu süreçte Brian Fishman'ın Foreign Policy'de yayımlanan makalesinde şu vurgular oldukça önemli: "Amerika Birleşik Devletleri'nde hem muhafazakâr hem de liberal sesler şimdi Suriye'de askeri müdahaleden yanalar. Amerika Birleşik Devletleri'nin Suriye'de stratejik ve insani gayeleri arasında gerçekten vurucu bir sinerji var. Bunlardan her birini potansiyel olarak askeri eylem için harekete geçirebilir."(1)

Bu vurgular önümüzdeki dönem Suriye'ye yönelik bir işgal durumunun gerçekleşebileceğini olasılık dışı bırakmadığı gibi düne göre daha güçlü olduğunu gösteriyor. Burjuva-feodal yazarların da bu yönlü açıklamaları yaklaşan "tehlikeyi" daha görünür kılıyor. Eminiz ki Türk egemen sınıflarının bu olasılık karşısında ağızlarının suyu akıyordu.

Bilindiği gibi Irak'ın işgali sırasında çıkması gereken tezkere yol kazasına uğrayıp çıkamadığı için, Türk egemenleri efendisi tarafından cezalandırılmıştı. Bu devletin sahipleri de sürekli olarak geçmiş süreçte yanlış yaptıklarını her fırsatta açıkladılar. Irak'ın işgaline "katkı" sunamayan Türk egemenleri Suriye konusunda atak davranmaya çalışıyor. Her ne kadar bu ataklık bazen egemenlerin "absürt" duruma düşmesine yol açıyorsa da Suriye'ye herhangi bir askeri işgal denemesi Türkiye'siz pek yapılmaz. Çünkü ülkenin kendisini pazarlayabildiği en önemli gücü hala ordu...

Sürecin en başından itibaren emperyalistlerin politikaları

ABD, Esad'ı devirme sürecini konvansiyonel olmayan bir savaş politikasıyla yürütüyor. ABD Harp Akademisi dergisi olan Parameters dergisinde 1997'de kaleme alınan makalede sanki Suriye'deki süreç birebir planlanmış gibi duruyor.(2)

Amaç, hedef ülkedeki çelişkilerden yararlanarak, bir içsavaş ortamı yaratarak, ülkede kendisine "yakın" bir yönetimi başa geçirmek. Öyle ki birçok aşamadan sonra içsavaş ortamında çeşitli sabotaj ve suikastların yapılması gerektiği vurgulanıyor.

Şam'daki patlamayı sadece emperyalistlerin uşaklarının tek başına yaptığını düşünmek "sanırız" büyük bir saflık olacaktır.

1) Aktaran Asia Times, "Suriye'deki entrika saray darbesine işaret ediyor", dnyabulteni.net

2) Bakınız, Ergin Yıldızoğlu, "UW ve Suç Ortakları" makalesi

Amed'de devlet faşizmi ve halk serhıldanı

Amed: Kürt sorununda çözüm vaatleri bitmeyen egemenlerin bugünkü sözcüsü; AKP'nin maskesi de kısa sürede düşmüş ve en barbar yöntemler tekrar sahneye sürülmüştür. Bu değişiklikte hiç kuşkusuz ki 2009 yerel seçimleri önemli bir süreç olarak gelişmiştir. Devletin "düz ovaya" olan tahammülü böylece kısa sürede gerçek yüzünü göstermiştir. Binlerce Kürt siyasetçi, onlarca belediye başkanı, insan hakları savunucusu, gazeteci, avukat, öğrenci, doktor tutuklanmış, adeta Kürtlere yönelik süre avı başlatılmıştır. Beraberinde devletle olan görüşmelerin tıkanmasıyla Kürt hareketi kendi yolunu çizdi. 14 Temmuz 2011'de Amed'de DTK tarafından Demokratik Özerklik ilan edilmişti. Bunu hazmedemeyen TC, Silvan'da gerillaların kendini savunma eylemini bahane ederek topyekûn bir saldırıya geçmiştir. PKK lideri Abdullah Öcalan

talebine yasak getirildi. Polisler tarafından kullanılan akrep tipi araçlarla 14 Temmuz'da sokağa çıkılmaması anonsu yapıldı. Diyarbakır valisi ve hükümet basından tehditler savurup durdular. 10 bini aşkın polis kente yığıldı. Kent giriş çıkışları tutuldu ve kente giren herkes aramaya tabi tutuldu. Asparagas haberlerle "silahlar yakalandı". Amed olağanüstü hal dönemine geri döndü adeta. Ancak yine de fayda etmedi. 14 Temmuz'a gelindiğinde kentin dört bir yanı, mi-

PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit ağırlaştırılmış ve Kürt Hareketi 1 yıldır önderliğinden koparılmıştır. 14 Temmuz 2011'den 14 Temmuz 2012'ye gelene kadar bu fotoğrafta olumlu sayılacak bir gelişme yaşanmazken saldırılar ise boyutlanarak devam etmektedir. Gerillaya yönelik operasyonların kış mevsiminde de hız kesmeden devam etmesi, Kürt halkına ve siyasetçilerine yönelik tutuklamaların 8 bini bulması, Öcalan'ın 1 yıldır avukatlarıyla görüştürülmemesi bunun yanında Newrozun ve demokratik eylemlerin, mitinglerin yasaklanması 14 Temmuz sürecinin temel saç ayaklarıdır.

Hiç kuşkusuz 14 Temmuz, 1982'de Amed Zindanlarında devletin bütün işkencelerine ve vahşetine karşılık örülen ölüm orucunun da tarihidir. PKK önder kadrolarından Kemal Pir, M. Hayri Durmuş gibi önemli isimlerin önderliğinde başlayan ölüm orucu eylemi büyük bir kararlılık, inanç ve fedakârlık örneğidir. Kürt Hareketi, Kürt halkını böylesi bir inanç ve fedakârlık ruhuyla direnişi yükseltmeye, iradesine sahip çıkmaya çağırıştır.

Nitekim haftalar öncesinde başlayan çalışmalarda halk, 14 Temmuz serhıldanı ile iradesini savunmaya çıkıyordu. Bu hummalı çalışma TC devletini korkutmuş olacak ki miting

ting alanına varmak için yürüyüşe geçen halk kitleleriyle doluydu.

Eylemden Gözlemler

Amed bir kez daha zulme karşı isyan ateşini yükselterek celladının yüreğine korku saldı. Bu sefer ismi 14 Temmuz oldu. 14 Temmuz Kürt ulusunun direngenliğiyle, özgürlüğe olan tutkusuyla somutlaştı. O gün 7'den 70'e herkesin söyleyecek sözü, çıkaracak öfkesi, atacak taşı vardı. "Yeter" dedi. Amed, faşizme karşı Serhıldan dedi. Ve 14 Temmuz "Öcalan'a Özgürlük" şiarıyla bir serhıldan günü oldu.

Günün erken saatlerinden başlayan çatışmalar, geç saatlere kadar devam etti. Ofis, İstasyon, Bağlar, Koşuyolu, Suriçi başta olmak üzere birçok yerde Kürt gençleri isyanı alevledi. Özellikle kadınlar ön saflarda yerini aldı. Evli, çocuklu kadınlar o gün evlerinden çıktı ve alanlarda en ön saflarda düşmana kinini kustu. Daha yaşlı ya da hasta olan kadınlar ise alanlarda limon, şeker, su dağıtarak yaralıları, fenalaşanları evlerine taşıyarak serhıldanı omuzladı.

Diğer bir önemli bir o kadar değerli husus ise faşizme karşı, Kürt ulusunun özgürlük direnişine yönelik verilen devrimci dayanışmaydı. Düşmana aynı öfkeyle yönelip, birlikte taş atmak, omuz omuza çatış-

maktı. Bununla birlikte Hewallerin attığı "Ellerinde molotoflar geliyor TIKKO'cular" sloganları bu dayanışmanın bir karesini oluşturdu.

Düşmanın bu tablo karşısında verdiği tepki ise müthiş bir korkuyla şekillenen azgın bir saldırı oldu. Bu korku, uyguladıkları tüm faşizme karşı, bu halkın direngenliğini bitirememenin, Kürt ulusunun özgürlük talebiyle birbirine kenetlenmesinden duyulan korkunun ifadesiydi. Yine onlarca kişi tutuklandı, yüzlerce kişi yaralandı. Ön saflarda kadınların olması polisin kadınlara daha fazla yönelmesini de getirdi. Öyle ki İstasyon Meydanında camiye sığınan bir kadın polis tarafından taciz edildi. Diğer taraftan çok yoğun kullanılan gazın yoğun kimyasalla donatılması, polisin panzerden nişan alarak insanların üzerine gerçek kurşun yağdırması birçok kişinin yaralanmasına neden oldu. Bu yaralanan kişiler arasında Osman Baydemir, Selahattin Demirtaş, Ayla Akat Ata, Pervin Buldan gibi seçilmişler de vardı.

Kürt halkının 10 bine yakın tutuklusu olmasına, her alanda uygulanan baskıya, faşizme rağmen gerçekleştirilen 14 Temmuz serhıldanı egemenlerin korkusunu perçinleyerek, TC devletinin ve AKP'nin Kürtlere yönelik uyguladığı politikalara güçlü bir cevap olmuştur.

"Diren Amed, yalnız değilsin!"

İzmir: HDK İzmir İl Meclisi 18 Temmuz günü yaptığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla 14 Temmuz'da Amed'de yaşanan terörü lanetleyerek, Amed halkının direnişini selamladı. Konak Pier önünde toplanan HDK bileşenleri buradan Eski Sümerbank önüne yürüyüş yaptı. Eylemde ilk olarak Barış Anneleri'nden Medine Kaymaz Kürtçe bir konuşma yaptı. "Amed'de yaşanan devlet terörünü kınıyorum, selam olsun Amed halkına selam olsun özgürlüğe tutkulu bu halka" diyen Kaymaz'ın ardından HDK adına Süleyman Eryılmaz açıklama yaptı. Eylemin valilik tarafından yasaklanan mitingin ne ilk ne de son olduğunu belirterek yasakçı zihniyetin Kürt halkı üzerindeki baskısının devam ettiğini belirtti.

Kürtlere savunma hakkı YOK!

İstanbul: İki hafta önce görülen İstanbul KCK ana davasından sonra geçtiğimiz hafta gözler bir diğer KCK davasına çevrilmişti. Ana davada on altı kişi hakkında verilen tahliye kararı bu duruşma sonunda tahliye beklentisini artırmış durumdaydı.

Ana davada, ilkin Ragıp Zarakolu ve Büşra Ersanlı'nın tutuklanmış olması, geniş bir kamuoyu rahatsızlığına yol açmıştı. Devlet, önce Zarakolu'nun, sonra Ersanlı'nın tahliyesine karar vermiş oldu. Her ne kadar soruşturma ve tutuklama için mevcut hukuk sistemi yeterli olsa da, zorlama fezleke ve iddianamelerle tutuklanan bu aydınlarla kamuoyuna net bir mesaj verilmek istendiği açıktır. Kürt hareketine bulaşılması gerektiği tehdidi...

İlk duruşmadan önce Zarakolu ile birlikte on beş kişi tahliye edilmişti. Duruşma sonunda da Ersanlı'nın da içinde bulunduğu on altı kişi tahliye edildi. Tahliyelerden çok, devletin duruşmayı Silivri Hapishane Kampüsü'ne taşıması ve tutsak yakınları ve vekillerine uygulanan zulüm konuşuldu. Öcalan'ın avukatlarının yargılandığı diğer dava ise 16. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma Çağlayan Adliyesi'nde görüldü ve tutuklu avukatların vekillerince yeteri genişlikte salon talebine karşılık mahkeme Silivri tehdidini kullanarak adliyede mevcut konferans salonunun kullanılmasına karşı çıktı.

Duruşmanın ilk günü, avukat vekillerinin anadilde savunma hakkının kullanılabilmesi için tercüman atanması talepleri reddedildi. Kimlik tespitinden önce ısrarla ileri sürülen bu talebe mahkeme kulak tıkamakla yetindi.

İkinci güne damgasını vuran ise Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'nin 3. Yargı Paketi diye bilinen 6352 sayılı yasa ile kaldırılmış olması, teşkilat kanununun bulunmaması ve bu suretle mahkemenin yargılama yapamayacağından anayasaya aykırılık durumunun oluştuğu, bundan dolayı mahkemenin anayasaya aykırılık iddiasını ciddi bularak Anayasa Mahkemesi'ne başvurusu gerektiği ve yargılamayı durdurarak tüm avukatları serbest bırakması talebi reddedildi.

Üçüncü gün yeniden anayasaya aykırılık ve anadilde savunma hakkına ilişkin talepler iletildiyse de mahkeme talepleri reddetmekten öte talep dinlememek gibi yetkili olmadığı bir tutum geliştirmeye çalıştı.

Öcalan'la ilgili olarak "terör örgütü elebaşısı" tabirinin kullanılmasına vekiller, hukukî bir tanım olmadığı, Öcalan'ın, yargılanan avukatların müvekkili ve siyasi bir hükümlü olarak nitelendirilmesi gerektiğini belirttiler. Yine Öcalan'ın duruşmada tanık olarak dinlenmesi talebiyle ilgili mahkeme şimdilik bir karar almayarak geçiştirici bir tutumla yetindi.

Gergin geçen üç günün ardından mahkeme, Kürtlerin savunma hakkını tanımayacağını yinelercesine sadece dokuz avukatın tahliyesine karar verdi.

Hapishaneler yanıyor

H. Merkezi: Mêrdîn E Tipi Hapishane'deki tutsaklar, Amed'de 14 Temmuz günü yapılmak istenen miting'e yönelik faşist saldırıyı protesto etmek için 4 koşuğa isyan başlattı. 14 Temmuz gecesi çocuk koşuğunda yatakların ateşe verilmesiyle başlayan isyan, 15 Temmuz günü siyasi tutsakların yataklarını yakmasıyla devam etti. 4 tutsak dumandan zehirlenirken, bir tutsak da hafif yaralandı.

Êlîh'te (Batman) kadın koşuğunda isyan

Mêrdîn'den sonra Êlîh (Batman) M Tipi Hapishane'de kalan siyasi kadın tutsaklar, buldukları koşuğunda battaniyeleri ve nevresimleri ateşe verdi. Koşuğta yangın çıkması üzerine çok sayıda itfaiye aracı hapishaneye giriş yaparak, yangına müdahale etti. Yangının söndürülmesi ardından askeri hareketlilik sürerken, hapishane önüne yakınları içeride olanlar akın etti.

Halka evlatlarının sesini unutturanlara “kuş sesi” haram!

“Dağda kurşun yerine kuş sesleri duymak istiyorum!” Bu “romantik” söylem; “devlet için 1000 operasyon yaparak” ‘90’lı yıllarda binlerce insanın katledilmesinde ve kaybedilmesinde rol alan devletin bir numaralı katillerinden biri olan **Mehmet Ağar**’a ait. Kendileri şu an Aydın’da bulunan Yenipazar Hapishanesi’nde “çile doldurmakta”! 16 Temmuz tarihli Radikal gazetesine verdiği röportajda “tevekkül içerisinde çilesinin dolmasını” bekleyen Ağar; “Burası Hilton değil” diyor! O hapishanenin Hilton’dan eksiği bir yıldızının eksik olması ve isminin otel değil hapishane olmasıdır herhalde!

Selçuklu’dan Osmanlı’ya “güvenlik görevi” yapanların başına, kendi başına gelenin benzerinin geldiğini belirterek, “Kimi sürüldü, kimi öldü, kimi hapse atıldı. Sonunda hak yerini buldu” diyen Ağar, asıl haberi veriyor; “Tarihi formüller kafamda ve üzerinde çalışıyorum. Geçmişin hatalarını tekrar mı edeceğiz, yoksa yaşananlardan ders alıp vizyon mu geliştireceğiz? Ben ikincisini tercih ediyorum!”

“Kürt sorununda açılım ve çözüm” konusunda bir Ağar eksikti! Şimdi hazırladığı raporla o da faşist TC’nin Kürt meselesine yaklaşımına “katkıda” bulunmaya çalışacakmış! Eee ne de olsa; “Yılların deneyimi var. DYP’nin başındayken ‘düz ovada siyaset’ diyerek beklenmedik bir açılım yapmıştı. İkinci bir adım daha atıyor” bu raporla! (Radikal, aynı röportajdan... Şu cümlelerle Ağar’a dizilen övgülere bakar mısınız?

“Devrimci”, “halkın sesi”, “okurunun gazetesi” olma iddiasındaki Radikal’in ikiyezlülüğünün bir kanıtı da bu röportajın ara satırlarında saklı!)

Tutsaklık ve Mehmet Ağar

Ağar, tutuklanma sürecinde bir süre teslim olmayarak, “kendisine uygun bir hapishanenin hazırlanmasını” beklemişti. Yıllarca hizmetini gördüğü devleti onun bu beklemesini karşılıksız bırakmayarak, ona ormanlıklar içinde Yenipazar Hapishanesi’ni hazırladı. Hapishanenin statüsü müdürlük haline getirildi, hapishane baştan aşağıya yenilendi, “güvenlik tedbirleri” artırıldı, hapishanenin nüfusu diğer tutuklular zorla sevk edile-

rek azaltıldı. Ve bir de Ağar’ın ziyaretçileri rahat etsinler diye bölgedeki uçak pisti tadilatından geçirildi ve “hizmete” açıldı!

Yalnızca Ağar’ın tutuklanması olayına bu yönü ile baktığımızda bile halkın en büyük düşmanının bu şekilde “ağar”lanması, kanımıza dokunuyor! Düşünün ki binlerce insan karga-tulumba gözaltına alınıp tutuklanarak, yanına hiçbir eşya alamadan; Riha’da olduğu gibi koğuşlar geceyarısı basılıp, tutsaklar gece kıyafetleriyle başka hapishanelere sürgün edilerek, buralarda da “hoşgeldin dayacağı”, “çıplak arama” gibi işkencelere maruz kalırken; tutsakların yakınları dahi işkence görürken; Ağar isimli halk düşmanı, işkenceci böyle el üstünde tutuluyor, damat misali hapishaneye yollanıyor!

Gelelim Ağar’ın “çileli tutsaklığı” bununla da sınırlı değil... Ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum edilen tutsaklar, aileleri dışında kimseyle görüştürülmezken, tutsakların görüş ve haberleşme hakları tecrit-tretman saldırılarıyla engellenirken; Ağar günde Savcıdan izinli 15 ziyaretçi “ağar”lıyor! Riha’da hapishane koşullarını protesto için eylem yaparken kendilerini seyreden hapishane idaresi yüzünden 14 tutsağın yaşamını yitirdiği, her ay en az 2 tutsağın hapishane koşullarından kaynaklı can verdiği bu ülkede Ağar’ın Yenipazar Hapishanesi’nde böyle “ağar”lanması öfkemizi biliyor!

Kürt meselesi ve Mehmet Ağar

Binlerce devrimcinin kanna giren, onları işkenceden geçiren, binlerce insanı katledip-kaybeden Ağar’ın Radikal’deki röportajında sarfettiği “**Dağda kurşun yerine kuş sesleri duymak istiyorum**” sözünü; Radikal, Ağar için DYP’nin başındayken sarf ettiği “düz ovada siyaset yapsınlar” sözünden sonra “önemli 2. adım” olarak değerlendiriyor!

Kürt meselesine “duyarlı” Radikal, Mehmet Ağar deyince Kürt halkının aklına neler geliyor, bilmiyor herhalde! O zaman ona bir hatırlatma yapalım:

Ağar deyince Kürt halkının aklına ilk olarak her Cumartesi, Galatasaray Lisesi

önünde ve Şirnex’te oturan analar/dadeler/yadeler geliyor. Yıllardır çocuklarının, kardeşlerinin, sevgilerinin, eşlerinin sesini-soluğunu duymayan; “sağ mı-ölü mü” cenderesinde cehennemî yaşayan Kürt kadınları geliyor.

Mêrdin Kerboran’da (Dargeçit) gözaltına alınarak “kaybedilen” 13 yaşındaki **Seyhan Doğan** geliyor. Gözaltında “kaybedilip”, mücadeleler sonucu kayıp mezarlığında bulunan devrimci **Hasan Ocak** geliyor. TKP/ML’nin şehit düşen 2. genel sekreteri **Süleyman Cihan**’ın işkence tezgahlarından geçirilmesi ve ardından işkencehanenin 6. katından atılışı geliyor. Binlerce devrimci ve yurtseverin dökülen kanları geliyor. Yakılan köyler, tecavüze uğrayan kadınlar ve çocuklar, Amed’in-Elih’in-Sert’in köşebaşlarında kahpe pusulara yatan Hizb-i Kontra, bombalanan gazete binaları, kana bulanmış Newroz’lar, parçalanan insan cesetleri, binaların altına gömülen insan kemikleri geliyor.

Ağar deyince TC devleti geliyor Kürt halkının aklına ve de faşist devletin Kürde düşmanlığı... “Düz ovaya inip siyaset yapsınlar” diyen Ağar; dün, “düz ovada” siyaset yapan binlerce insanı, sokak ortasında katletti, toplu mezarlara gömdü, asit kuyularına attı, “kaybetti”! Bugün ise “KCK operasyonu” adı altında binlerce insanı tutukluyorlar. Şimdi “**Dağda kurşun yerine kuş sesleri duymak istiyorum**” demesini biz nasıl “iyi dilek”e yoralım!?

Hala “**yasalar çerçevesinde görev yaptığını**” söyleyen, “**Pişmanlık duyacak iş yapmadım, geçmişime kefilim**” diyecek kadar kendisinin de dahil olduğu devlet katliamlarını savunan bir halk düşmanıyken; Ağar’a verilecek tek cevabımız **yaptığı “bin operasyon” yanına kalmayacak!** Elinde kanı olan devrimcilerin, yurtseverlerin ardılları; er-geç Cumartesi Anneleri/Dayika Şemiyeye’nin kayıplarının yolunu gözleyen gözlerindeki acıyı rehber edinenerek soracaklar hesabını!

Altın çerçeveli ölü çocuk

O fotoğraf karşısında söylenecek bir şey bulamıyor aslında insan. Recep Tayyip Erdoğan’ın büyük bir “gurur” ve tebensümle o tabloyu alması utanç verici bir durum açıkçası. Merak ediyor insan, neye gülüyor bunlar? Başbakan o tabloyu nereye asacak acaba? İleride bir gün torunları o tabloyu sorduklarında ne cevap verecek? Bildiğimiz üzere Wan depreminde göçük altından sağ olarak çıkartılan küçük Yunus, geç müdahaleden dolayı yaşamını yitirmişti. Bu yüzden Wan depreminden nemalanmaya çalışan RTE’nin yüzündeki o ifadeyi “çok güzel öldürdük” olarak okuyor insan...

Picasso’nun Guernica tablosu; İspanya İç Savaşı sırasında, Nazi Almanyası’na ait 28 bombardıman uçağının 1937’de Quernica şehrini bombalamasını anlatan anıtsal bir tablodur. Saldırıda 1600 insan yaşamını yitirmişti. Picasso’nun bu tablosunu gören bir Nazi subayı sorar: “**Bu resmi siz mi yaptınız?**” İşte tam o anda Picasso o tarihi cevabı verir subaya: “**Hayır, siz yaptınız.**”

RTE’nin hediye aldığı bu tablo bizlere; 12 yaşındayken 13 kurşunla katledilen **Uğur**’u, 14 yaşındayken havan mermisinin vücuduna isabet etmesiyle ölen **Ceylan**’ı, Roboski’de katledilen 34 köylüyü ve her gün “terörist” muamelesi gören çocuk yaşlardaki yüzlerce Kürt gencini hatırlatıyor aslında... Ortaya çıkan katliam fotoğraflarının asıl yaratıcılarının ressamlar ya da fotoğrafçılar değil katliamcı zihniyete sahip faşist TC ve onun temsilcilerinin olduğunu hatırlatıyor bir kez daha!!!

Belki de yaşasaydı Yunus, kaderi onlarınkinden farklı olmayacaktı...

(Kartal’dan bir Partizan)

Ağar deyince TC devleti geliyor Kürt halkının aklına ve de faşist devletin Kürde düşmanlığı...

Roboski bilenmiş bir öfkedir artık!

Erkan'ın parçalarını elleriyle toplamıştı babası. 13 yaşında bir çocuktur. Silahlı sanılmamış, algılanmış ya da ne fark eder! Ağırhğından fazla bomba yağdırılmıştı başından üzeri.

Ne garip değil mi, dilimizdeki bu pervasızlık? Kurumuş bir tahta veya aşınmış bir kayadan söz eder gibi ifade ediyoruz bir çocuk bedenini. Parçalanmış bir çocuk bedenini...

Ne var ki, haklısınız. Kullandığımız dili tartışamayacak kadar alçakça saldırıyor düşman. Gözleri görmüyor değil, ayırt etmek istemiyorlar sadece. Düşman düşmandır. Kürt düşmandır. Vakit kaybetmenin ne anlamı var!

Hem figüranlara takılıp kalmamak lazımdı. Figüran lafına da tabii ki... Ardından sahte gözyaşları döktükleri askerleri kelle diye tanımlayanların düşman belledikleri Kürtlere figüran demeleri çok mu? Her ne kadar bu hezeyan-

Peri Suyu'nda direnenlere "Özel Güvenlik" saldırısı

H. Merkezi: LİMAK şirketi Peri Suyu direnişini kırmak için yine saldırdı. Dersim-Aşağı Doluca (Xarık) köyünde, LİMAK Şirketi tarafından yapılmak istenen Pembelik Barajı'nı durdurmak için başlatılan direniş, şirketin tuttuğu paralı güvenlikçiler saldırı. Şantiye araçlarıyla köydeki direniş çadırını yıkmaya çalışınca köylüler savunmaya geçti. Çadırı savunan köylülere saldıran özel güvenlikçiler ile köylüler arasında çatışma çıktı. Daha sonra bölgeye jandarma gelerek saldırganları korumak için havaya ateş açtı. Olayın ardından saldırganlar tekrar geleceklerini söyleyerek alanı terk etti.

PKK'ye esrar operasyonu! Duy da inanma!

H. Merkezi: Devlet bir kez daha psikolojik savaşa hız vermiş durumda. 20 Temmuz günü Diyarbakır Valisi Mustafa Toprak, "aralarında asker, polis, korucunun da bulunduğu timlerden oluşan 1700 kişinin katıldığı operasyonla PKK'nin 3 il ve 15 köyde ettiği esrarın imha edildiğini" söyledi. Valinin açıklamasının ardından burjuva-feodal medya, PKK'nin Avrupa'dan gelirinin azalmasından dolayı esrar üretimini iki katına çıkardığını, gelirinin yüzde 70 azaldığını vs. iddia ederek yapılan operasyonu "son yılların en büyük operasyonu" olarak aktardı.

Oysa ANF'nin verdiği bilgilere

lar kudurgan ağızlarında tecessüm eden köpükler olsa da.

Sırası gelmişken, İdris Naim Şahin ne komiktir ne de tuhaf. O kudurgan faşizmin köpüğüdür sadece. Ve asla yalnız ve uç değildir. Katliamı, özür dilenecek mahiyette görmemesine bilumum savcılarını göstermelik soruşturmalarla karşılık vermiştir. Soruşturulanlar, o gün, 28 Aralık Katliamı'nda yitirilenlerin yitirenleridir sadece. Öldürenler, öldürdükleriyle kalmışlardır. Henüz...

Bombalarla vurdular. Acımasızca. Karşı ateş olmamasına rağmen... Aşağıdakiler silahsız olmasına rağmen. Aşağıdakiler çocuk olmasına rağmen yağdırdılar. Bomba yağyorduk gökten.

Grizu patlamasında göçük altında kalan işçiler kadar güzel ölmemişlerdi. Tek kusuru buydu devletin. Yine de utanmadan yasadışı duruma gönderme yaptılar. Ölmeselerdi hapse atılacaklardı. Devlet, geliştirdi ya kendini. Ondan işte. Eskiden en iyi Kürt ölü Kürt'tü. Artık ölmediyse mahpus Kürt de iyi sayılırdı. Bundandır ki, katliamda 11 yakınını kaybeden Ferhat'ın dördüncü kezdir gözaltına alınması, ölümle tehdit edilmesi.

Faşizm, özür dileme özürsüzdür. "Zaten kaçakçılardı, ölmeseler mahpus olacaktı" lafının bugün ulaştığı düzey "aralarında teröristler vardı. Askerler ulaşmadan silahları kaçırmışlar" olmuştur. Lafın sahibi Necdet Özel. Askeri vesayet kalktı, demokrasi geldi ya. Ne âlâ...

Savcılık makamları, maktul yakınla-

rının çığılığına kulak tıkarken, paşasının bu zirvası konusunda hassas ve aceleci davranmayı kendisine görev bilmişti. Bir kez daha maktullerin DNA testleri yapıldı. Hepsinin ilgili iki köy yerleşikleri olduğu bir kez daha anlaşıldı. Paşanın zirvası da...

Ama savcı, yanlış anlamıştı. Terörist dediysek, illa eli silahlı olması gerekmiyor. Hem kendisinin ve meslektaşlarının açtığı onca KCK davasından bilmez miydi, terörün ne menem bir şey olduğunu. Tuhaf. Üstelik daha dün TC'nin yavan köpüğü zırıldamamış mıydı: "Terör her yerde. Psikolojik, sanatsal ve akademik."

Oysa verseler, iş bitirici polisin eline dosyayı... Bir yolunu bulur, öyle bir fezleke hazırlardı ki, değil silahları, teröristlerin kendilerini bulurdu. Gerisi kopyala-yapıştır işleminden geçirilerek oluşturulacak bir iddianame olurdu, şıpmıştı. Hepsi bu.

Üstelik paşa, sonu gelmeyecek ve kendilerine hiç dokunmayacak olduğunu bildiği soruşturmadan da rahatsızmış. Zırh yeterli gelmezmiş gibi daha çok kollanmak istemiş. Daha çok ölüm içinse, daha ne kadar ölüm olabilir ki!

Roboski'nin yitirenleri, hâlâ dilenmemiş bir özrü peşinde. Devletin ağız küfür saçıyor. Bununla kalmıyor, sarılmamış yaralarının üstüne polis ve jandarmasını sürerek tuz ekliyor.

Ölenlerin adı önce eşkıyaya, sonra hayına çıktı, yeniden. Ölenler, öfkeli analar bıraktılar geride, öfkeleri katilleri boğacak...

yapılmıştır. Amed'in Lice-Kulp-Hanikocaköy ilçeleri kırsalında her yıl binlerce dönüm araziye esrar ekilir. Ekilen esrar yoldan geçen araçlardan dahi görülebilir durumda.

HPG Anakargah Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada; "Bölgede, özellikle de Amed bölgesinde karakol komutanlarının birlikte çalıştıkları korucuları, bazı kişileri teşvik ettiği HPG gerillalarını ihbar etme, alınacak kârdan pay verme şartıyla esrar ekimine izin vermektedir" denildi.

Operasyona bölge gazetecilerini de ğil de İstanbul'dan getirilen gazetecilerle gidilmesi de, hasadı toplanmış tarlaya yapılan operasyonun ve ardından çıkan haberlerin neyi amaçladığını ortaya koymaktadır.

Katil devlet yargısız infazlara devam ediyor

İstanbul: 20 Temmuz günü Gazi Mahallesi'nde sivil polisler seyir haldeki bir ticari taksiyi taradı, ardından resmi polis ekiplerine haber verdi. Polisin ticari taksiyi taraması sonucunda yaralı olarak gözaltına alınan **Hasan Selim Gönen** ile **Sultan Işıklı** adlı devrimciler Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Burjuva-feodal basının "çatışma çıktı" şeklinde yansıttığı ve bilgi kirliliği ile dezenformasyon yaptığı olayda ağır yaralanan Gönen, aldığı ağır yaralardan ve hastanede gördüğü işkenceden kaynaklı **21 Temmuz** günü şehit düştü.

16 Haziran'da Gaziosmanpaşa'da bir polisin öldürülmesinin ardından operasyon başlatan polis, **Hasan Selim Gönen** ile **Sultan Işıklı**'nin fotoğraflarını dağıtarak adeta süre avı başlatmıştı. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Halkın Hukuk bürosu, iki müvekkillerinin bu olayın faileri olduğu sabitmiş gibi yayılarak ölüm fermanlarının verildiğini vurguladı. "Burjuva basının her dönem sahiplerinin katliamlarını kabul edilebilir bir çizgiye çekmeye, katliamlara zemin hazırlamaya ve iktidara yönelen halk hareketlerini ve devrimcileri karalamaya yönelik haberler yaparak, bu infaz ve katliamların doğrudan işbirlikçiliğini yapmıştır" sözleriyle infaz hakkında bilgi veren avukatlar olayın peşini bırakmayacaklarını dile getirdi.

Yaralı devrimci hastanede şehit düştü

H. Merkezi: 22 Haziran günü yaralı halde Erzincan'a götürülürken gözaltına alınan ve Erzincan Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan **Ali Çelik** şehit düştü.

Hastanede yaralı halde işkence gören Çelik, uzun süredir yoğun bakımdaydı. Tedavisi polis tarafından bilinçli bir şekilde engellenen Çelik'i gören yakınları yüzünde işkence izleri olduğunu dile getirmişlerdi.

İntikam histerisine kapılan devlet, yaralı olmasına karşın işkenceci katil yüzünü bir kez daha gösterdi. Çelik, 20 Temmuz günü öğlen saatlerinde hastanede ölümsüzleşti. Devlet, kurşun yarasının olmasından hareketle gerilla olduğunu düşündüğü Çelik hakkında hükmü baştan vererek nasıl bir hukuk devleti olduğunu da bir kez daha ortaya koydu.

Ali Çelik, devlet tarafından yargısız bir şekilde infaz edildi. Devletin kendisine muhalif olan her kesime özellikle de komünist ve devrimcilere yönelik düşmanlığı bu olayla yeniden güncellenmiş oldu.

Göğün yarısı

Homofobi ve transfobi ile gerçek bir yüzleşme için başlangıç (2)

Kadın çalışmasının bir alanı olmamakla birlikte, en yakın alanı olarak tanımlamak yerinde olacaktır eşcinselliği. Kadın çalışmasının odak noktalarının en önemlilerinden biri olarak toplumsal cinsiyet rolleri kadına, kadın(lık) rolünü “bağışlayıp”, o kalıba sıkıştırmak için üstün bir çaba gösterirken, eşcinsellere ise toplumsal cinsiyet içinde dahi bir yer vermemektedir. Kadını, kadın(lık) rolü içine hapsedmeye çalışırken, eşcinsellere nefes alabileceği bir “hücreyi” bile çok görmektedir.

Öyle ya da böyle; toplumsal cinsiyet rolleri iki kesimin de ortak düşman alanı olarak görülmeli; dolayısıyla ilişkilenebilir ve sağlanmalıdır.

Bu ilişkilenebilmenin en önemli ayağını ise hiç kuşku yok ki, toplumsal cinsiyetle birlikte kendimiz başta olmak üzere tüm toplumdaki homofobi ve transfobiye savaş açmak oluşturur/oluşturmalıdır. Öyleyse nedir homo-trans fobi? Öncelikle fobinin akıl dışı, nedensiz korku, kaygı vs. olduğunu hatırlayalım. Fobi her ne kadar böyle tanımlansa da, tüm diğer çeşitlerinde olduğu gibi homo-trans fobinin de altında yatan bir “neden”in olduğunu kabul etmeliyiz.

Bugün geldiğimiz noktadan bakarsak; eşcinselliğin de **tıpkı** (hiç ayrımsız) kadın veya erkek gibi bir gerçek olduğunu kabul ediyor ve onlara yönelik nefret suçu denilen her türlü saldırı ve ayrımcılığı reddediyoruz. Bu elbette önemlidir ancak bir adım daha attığımızda karşımıza yüzleşmemiz ve alt etmemiz gereken bir gerçeklik çıkıyor: **Hepimiz birer homo-trans fobimiz!** İnceltilmiş erkeklikte olduğu gibi kimi kaba yönlerini “yok sayma”, “alay etme”, “dokunmama” gibi en “bariz” halleri bırakmış olmamız, hastalığımızla baş ettiğimiz, onu yendiğimiz anlamına gelmiyor. Burada dikkat çekilmesi gereken bir nokta var; kadınlar homo-trans fobiyi yenme konusunda erkeklere oranla daha güçlü durumdadır, bunun bir nedeni yukarıda bahsettiğimiz “keşişme noktası” iken bir diğer nedeni bizim doğduğumuz andan itibaren “erk”eklik “kompleksi”yle zehirlenmemiş olmamızdır.

Çoğumuz bugün bu fobimizi daha “akılcı”, “toplumun yapısını gözeten”, tabii ki bizim değil(!) ama içinde yaşadığımız toplumun “ahlakını” rencide etmeyecek bir pencereden bakarak ortaya koyuyoruz.

Yine tıpkı inceltilmiş erkeklikte olduğu gibi; “Elbette homo-trans fobinin etkileri üzerimizde var! Burjuva-feodal toplumda yaşıyoruz. Nasıl bunun üstesinden tamamen gelelim?” tarzı söylemlerle bir yandan sorunu tanımlayarak “büyüklük” gösteriyor, ama diğer yandan aynı cümlelerle durumu meşrulaştırıyoruz.

Eğer biz burjuva-feodal “ahlak”ı reddediyor, ona göre yaşamıyorsak, eşcinsel bireylere neden o “ahlak”ı dikkate almalarını “tavsiye” ediyoruz? Ki tüm ikiyüzlülüğümüzün önündeki duvar, o “ahlak” değil midir?

Eğer biz burjuva-feodal toplumu doğru bir biçimde tanımlıyor, onun cinsiyetler üzerinden yani erkek şovenizmi ve heteroseksist bakış açısıyla kendisini nasıl da tahkim ettiğini biliyorsak, başarısızlığın nedenini burjuva-feodal toplumda değil kadınlığımızda ve en çok da erkekliğimizde aramamız gerekmez mi?

En çok da diyoruz, çünkü çocukluğundan itibaren arkadaşlar arasında “kız gibi”, “anasının kuzusu”, “oğlum sen top musun?” vb. içerikteki “aşağılamalar”la, biraz büyüyünce bir tehdit unsuru olarak erkeğe tecavüzü “kadınlaştırmak” olarak algılatan sistemle büyüyen erkekliğin temel ölçütlerinden biri homofobi olmaktadır. Bu noktada eşcinsellere yönelik bir aşağılama olarak dile getirilen “ibne” kelimesinin anlamının Farsça “kız çocuğu” olması bir tesadüf müdür?

Konuya dair birçok yanlış yaklaşım mevcut elbette, bunlara vurgu yapmak, homo-transfobi ile mücadele etmek alanımızın gerekliliğidir. Onur Haftası vesilesiyle burada sadece konuyu açmış olduk. Ama kapatırken son bir vurgu yapalım, “onca dert sorun varken” ile başlayan “bu mudur şimdi asıl derdimiz?” sorusuyla biten yaklaşıma dair. Bu çok devrimci görünen iki cümlecik arasına kadın sorunundan çevreye kadar her şeyi koyabilirsiniz, en “meşru” olarak da eşcinselliği... Ama biz, tıpkı kadın sorununda olduğu gibi bu en “meşru” konuda da bu yaklaşımı REDDEDİYORUZ! Evet onca sorunumuz vardır ve bunlardan biri de homo-transfobidir.

“Erk” eklik üretim merkezlerinde eşcinsellere yer yok!

Egemenlerce tam da temeline oturtulan rekabetin (ve dolayısıyla şiddetin) en yoğun biçimde kısıktıldığı alanların başında geliyor endüstriyel futbol. Ama sadece bildiğimiz, açıktan tanık olduğumuz rakip takımların taraftarlarının birbirine yönelik şiddeti değil onun tek özelliği. 22 kişinin 90 dakika top koştuğu o yeşil sahalarda ki “erk”ekliğin yeniden ve yeniden, üstelik en üst düzeyde üretildiği, heteroseksizmin küfürler başta olmak üzere her ana yansıdığı, cinsel ayrımcılığın aşağılamalar eşliğinde ortak bir ruh haline dönüştüğü sahnedir aynı zamanda.

Yani açık konuşalım; maça gidersen, hele rekabetin en kızgın olduğu taraflar arasındaysa maç, orada avazın çıktığı kadar en galiz küfürleri (ki bunların hepsinin kadın cinselliği ve eşcinsellik üzerine kurulu olduğunu söylemeye gerek yoktur) edersen, yenersen karşı takımın taraftarlarına “nanik yapıp” ağır tahrikte bulunur, yenilen tarafın önüne çıkan her şeyden huncun/öfkeli çıkartırsın ve her halükarda “erkekliliğini” büyütmüş ve de kanıtlanmış olarak iç rahatlığıyla dönersin evine. (İstisnalardan özür!)

Orada kadına yer yoktur; kadın seyirci (oramı elbette çok az) olsa da bir cins olarak yoktur buralarda da! Onların da en görünür olduğu zaman, takıma verilmiş bir “ceza” olarak sadece kadınların seyirci olarak alındığı maçlardır. Yani federasyonu “kızdıracak” bir şey mi yaptın? Al sana kadın seyirciye oynama

cezası! Şaka gibi...

Orada kadına yer yoktur; ama eşcinsellere ise hiç yer yoktur! Hiçbir yönetmelikte, kurallarda vs. eşcinsellik-eşcinseller üzerine bir ibare yoktur ama bu kimliğinizle ne futbol oynayabilirsiniz ne de hakemlik yapabilirsiniz. Yani yeşil saha size yasaktır! Taraftar olarak o “erk”ekliği şahlanmış insanların

içine karışabilirsiniz ama o da eşcinselliğinizi görünmez kılıp bir de kulaklarınızı tıkamak kaydıyla.

Ve buna benzer bir alan daha: Polislik. Polislik, hangi sınıfların (devletin) hizmetinde olduğunun yanı sıra en “erk”ek meslektir, tıpkı ordu gibi. Aldığı eğitimden günlük yaşamına kadar devletin silahlı güçleri içinde de eşcinseller açık bir tehdit altındadır. Tabii cinsel kimliğini saklamayı başararak oraya kadar girebilmeyi “başarabilmişse”. Değilse zaten, polis tarafından nerede görülse cinsel işkenceden öldürülmeye kadar cezası hemen yerinde kesiliverir. Yani aldığı cinsiyetçi eğitimin hakkını sokakta, karakolda her yerde layıkıyla verir.

İşte yukarıda saydığımız nedenlerle 2009 yılında gittiği askerlikten “eşcinsel olduğu” gerekçesiyle terhis edilen ve Türkiye Futbol Federasyonu-

nu’nun “sağlık sorunları nedeniyle askerlikten muaf olanlar hakemlik yapamazlar” maddesi nedeniyle 14 yıldır yaptığı hakemlikten atılan **Halil İbrahim Dinçdağ’a** bu alanda iş yoktu!

Ve işte bu nedenle İstanbul Emniyeti’nin yasadışı “seks işçiliği” ihbarı üzerine düzenlediği bir baskında karşılaştığı travesti polis F.B, idari soruşturma sonucu meslekten ihraç edildi.

Bu iki örneğin, “erkeklik” üretim merkezlerinde gerçekleşmesinin dışında bir ortak yanı daha var ki, ne TFF kurallarında ne de Devlet Memurları Kanunu’nda (DMK) “eşcinselliğe” dair bir madde mevcut! Bu

durumda topu taca atan yetkililer, hakem Dinçdağ için “sağlık sorunları nedeniyle askerlikten muaf olanlar hakemlik yapamazlar” maddesine, polis memuru F.B için ise “yüz kızartıcı suç olarak görülen durumlar halinde devlet memurluğundan çıkarılma ile **cezalandırılabilir**” ifadesine başvuruyorlar.

Yani bu merkezlerde eşcinsellik “hastalık” ve “yüz kızartıcı suç” olarak tanımlanıyor ve örneğin F.B’nin avukatının dediği gibi “kınama, kıdem düşürme, maaş kesintisi gibi pek çok farklı ceza varken” en ağır ceza olarak meslekten ihraç yoluna gidiliyor. Çünkü bu şekilde devletin “namusu”, “erkekliliği” kurtarılmış oluyor!!!

Tabii çırpınış boşuna, zira o “namus” dedikleri şey, hem endüstriyel futbola hem de kendisi başı başına aşağılık bir meslek olarak polisliğe hiç uğramamıştı zaten!

Antalya’da bağıra bağıra gelen trans cinayeti

Antalya’nın Altındağ Mahallesi’nde **Neşe Dilşeker** (46) adlı trans kadın, evinde boğazı kesilerek öldürüldü. Dilşeker’in yüzünde de derin kesik izleri bulunduğu öğrenildi. Bu nefret cinayetinin en önemli özelliklerinden biri ise adeta bağıra bağıra gelmesi oldu.

Bir ay önce Dilşeker’in yaşadığı mahallede

Ahmet Yıldız için adalet hala yerini bulmadı

Ahmet Yıldız’ın öldürülmesinin dördüncü yıl dönümünde Uluslararası Af Örgütü, sorumluların adil bir şekilde yargılanarak adaletle teslim edilmesi yönündeki çağrısını yineledi.

Ahmet Yıldız, **15 Temmuz 2008**’de Üsküdar’da evinin önünde “eşcinsel töre cinayeti” ol-

bir grup, trans bireylerin mahallede “seks işçiliği” yaptığı gerekçesiyle düzenledikleri eylemde cinayetin haberini vermişlerdi aslında. Zira bu eylemde, havanın kararmasının ardından aileleriyle dışarı çıkamadıklarını öne süren grup, ellerinde sopalarla nöbet tutacaklarını belirtmişlerdi. Aynı mahallede 2010 yılında da Derya isimli bir trans kadın evinde bıçaklanarak öldürülmüştü.

duğuna inanılan bir saldırıda vurularak öldürülmüştü. Olay, Türk egemen sınıflarının doğru dan lezbiyen, gey, biseksüel ve trans bireylere yönelik şiddet olaylarını ele alma konusundaki anlayışının sembolü haline geldi. Dört yıldır yetkililer tarafından, Ahmet Yıldız’ın öldürülmesinden sorumlu tutulan tek şüpheli Yıldız’ın babası ve o da hala kaçak.

“Özgürlüğümüz için ne yapmamız lazımsa yaparız. Devlet beni korkutamaz!”

Dersim’de festival çalışmaları sırasında karşılaştığımız kadınlarla kadın sorunu ve Dersim’de yaşanan her türlü sorunun kadınlarca daha fazla hissedilmesi üzerine Hozat’tan bir kadınla **Yeni Demokrat Kadın** olarak bir röportaj gerçekleştirdik.

rüttiği politikalar hakkında konuşalım. Devlet, Dersim’de ne yapmak istiyor sizce?

- Devlet, çok baskı yapmakta, kimseye hiçbir hak tanımamaktadır. Kadınlar yapılan operasyonlardan daha fazla etkileniyor. Sorulan sorulara bile tedirgin cevap veriyoruz. Devlet Dersim’i yok etmek istiyor, ikinci bir ’38 yaşatmak istiyor. Böyle bir gerçek var, kimse bunu görmezden gelemmez. Yeni bir katliam daha yapılmak isteniyor, doğamıza saldırıyorlar. Doğamızı Munzur’u, suyumuzu yok etmek

- Devlet bu yıl yayla yasağı uygulamak istiyor. Köylülerin yaylalara çıkması engelleniyor. Bunun nedeni nedir sizce?

- Evet, böyle şeyler duyuyoruz ama yaylalara çıkmamıza engel olamazlar. Bizler buna karşı çıkarız. Yürüyüş mü yapacağız, ne yapacağız bilmiyorum ama mücadele etmemiz lazım. Öyle bir şeyi uygularlarsa tüm köylü ayaklanırız, sorunu kaçarak çözemeyiz, korkularak bir şey yapamazlar. Örneğin sivil polisler buraya geliyor. Daha geçenlerde geldiler, tartıştım onlarla, kovdum buradan. Hem tuhaf tuhaf bakışlarla bizi taciz etmeye çalışıyorlar. Her sorunda böyle davranmak gerekir, özgürlüğümüz için ne yapmamız lazımsa yaparız. Devlet beni korkutamaz.

“Sen bizim eşlerimizi yoldan çıkarıyorsun”

- Köyde kadınlar olarak kendi aranızda tartışmalar yapıyor musunuz? Kadınlara neler öneriyorsunuz?

- Ben kadın sorunu üzerine bazen konuşuyorum buradaki kadınlarla, açıyorum kendimce onlara konuyu ama ikna edemiyorum. Hatta eşleri **“sen bizim eşlerimizi yoldan çıkarıyorsun”** diyorlar. Ben diyorum bazen kadınlara, “toplanalım, tartışalım erkeklerin kahvesi var bizim de toplanacak yerimiz olsun, erkekler daha az çalışıyor, biz de hafta sonları çalışmayalım, tatil ilan edelim” diye ama ikna edemiyorum.

İşte yavaş yavaş yaklaşmak lazım, kadınlar çok çekingen yani meseleye öyle pat diye girmemek gerekir. Arkadaşlık kurmak lazım önce, bence öyle ancak toplanıp konuşabiliriz.

- Sizin böyle düşünmenizin nedeni ne acaba?

- Ben sürekli devrimcilerle iç içeydim. Onlarla sohbet etmem sayesinde böyle bilinçlendim. Sürekli gazete okurum, gazetem gelmediğinde eksik oluyor bir şeyler bende. Kafamın açılması sayesinde nerede bir konu varsa ben de içinde olmalıyım diye düşünüyorum. Mücadeleyi geliştirmek gerekir, mücadeleyi kadınsız yapamayız zaten.

istiyorlar ve maalesef Dersim’de işbirlikçi insanlar yüzünden bu daha kolaylaşmış oluyor. Dediğim gibi Dersim’i yok etmeye çalışıyorlar, amaç bu işte.

Dersim’de yapılan barajlarla her şey su altında kalacak ama şimdi bana milyarlar verseler ben yine istemem. **Yerimizi, yurdumuzu terk etmezsek inadına kalırsak, asla yenilmeyiz, o zaman hiçbir şey yapamazlar.** Ama ben kendi yerimi bırakır gidersem her şeyimi elimden alırlar. Sahip çıkmamız gerekiyor. Örneğin; ben burada doğmuş büyümüşüm, burası benim memleketim, nasıl giderim, ayrıca niye gidecektim, insan nasıl bırakır gider ki ait olduğu yeri? Benim her şeyim burada. **İkinci bir ’38 çıkarmak istiyor devlet ama yapamıyor/yapamazlar. Bizler buna izin vermeyeceğiz, kadınlar olarak da mücadeleye devam edeceğiz.**

Yerimizi, yurdumuzu terk etmezsek inadına kalırsak, asla yenilmeyiz, o zaman hiçbir şey yapamazlar. Ama ben kendi yerimi bırakır gidersem her şeyimi elimden alırlar.

YDK: Genelde köyde ve elbette Dersim gibi devletin baskısının daha fazla olduğu yerlerde kadın olmanın zorluklarını anlatır mısınız?

- Kadınların hiçbir hakkı yok, özellikle köylerde kadınların hiç söz hakkı olmuyor. Kadınlar hep çile çekiyor, hep eşi ne derse o oluyor, onun eline bakıyorsun. Diyelim ki bir yere gideceksin, eşin evet derse gidersin. Örneğin gezmeye gidemezsin, sosyal hayat yok, erkekler her zaman çok daha özgür yaşıyor.

Her konuda kadınlar daha fazla ezilmektedir. Evde, dışarıdaki işte her yük kadınların üzerinde. Mesela tarlaya gidilecek, erkek yönlendiriyor **“sen git biç, ben gelirim”**, o ya gelir ya gelmez keyfine göre.

“Yurdumuzu terk etmezsek asla yenilmeyiz”

- Peki devletin Dersim’de yü-

Gülay Yaşar’ın eski kocasına tehditten ceza!

H. Merkezi: Boşandığı kocasının evinin penceresinden aşağı düşerek ölen Gülay Yaşar’ın eski kocası Muhittin Özücoşkun **“tehdit ve hakaret”** davasından altı yıl hapis cezası aldı.

Gülay Yaşar, 28 Ağustos 2011’de boşandığı kocası Muhittin Özücoş-

kun’un evinin penceresinden aşağı düşerek ölmüş, olay yeri incelemesinde polis, **delillere rağmen** Gülay’ın ölümünü “şüpheli ölüm” yerine “intihar” şeklinde kayıtlara geçirmişti. Kuşkusuz delillerden en önemlisi Özücoşkun’un Gülay’ı ölümle tehdit etmesi ve bu tehdit üzerine Yaşar’ın yaptığı suç duyurusu ve koruma talebidir. Ki bu talep Gülay öldükten 11 gün sonra işleme alınmıştı!

Buna rağmen Yaşar’ın babasının şikayetçi olması üzerine başlatılan soruşturma takipsizlikle sonuçlandı ve cinayet davası açılmadı.

Özücoşkun hakkında açılan “tehdit” ve “hakaret” davası ise 10 Temmuz günü görülen 7. duruşmada sonuçlandı. Özücoşkun, Yaşar’ı tehdit etmek suçundan 6 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Cezanın para cezasına çevrilmesi isteğini mahkeme kabul etmedi.

14 yaşında “gelinlikle”, 19 yaşında kefenle...

İstanbul Balat’ta, “mutlu bir evlilik” daha, “yuvayı yapan dişi kuş”un katledilmesi ile son buldu! 14 yaşındayken kendisinden 12 yaş büyük Zülfikar Bakır ile birlikte yaşamaya zorlanan (“halk diliyle” “imam nikahı”) **Mahmure Karakule**, eşinden hemen her gün şiddet görüyordu.

Henüz 19 yaşına gelmişken; biri 1.5, biri 5 yaşında iki çocuğu olmuştu Mahmure’nin. Ve bir de 2 aylık hamileydi. 17 Temmuz günü yine şiddet vardı evde. Komşularının anlatımına göre tartışmalar gündüz saatlerinde başlamıştı. Hatta bir ara o kadar artmıştı ki, **“Türk aile yapısının bir numaralı koruyucusu”** polis, **“aile içinde olabilecek şeyler”** yüzünden karakolundan çıkıp evin önüne gelmişti. Ancak sadece evin önüne kadar geldi. İçeri bile girmeyen polis, komşuların gün boyu süren şikayet telefonlarına bir daha icazet etme reği de duymadı!

İçeride ne oluyordu o sırada? Eşi Mahmure’yi “sopayla dövüyordu”! Belli bir saate kadar... Anlaşılan o ki, katil sopayla hırsını alamamış olacak, bu kez bıçağa sarılıyor ve Mahmure’yi 47 yerinden bıçaklayarak katli ediyor.

Hem de çocuklarının gözü önünde...

Ardından gözü yaşlı bir kadın komşusu **“14 yaşından beri çile çekiyor, işkence görüyor. Belki mezarında rahat eder”** diyor. Çaresiz... Belki o da çekti. Ama o daha “şanlıydı”. En azından eşi onu öldürmemişti! En azından şimdiye kadar!

Ve bir Mahmure daha “gelinlikle girilen evden kefenle çıkıyordu”! Hem de beyaz kefeni 47 yerinden kan lekeli iken... Hem de yasaklanan kürtajdan kaynaklı aldırma bile düşünmediği fetüsünü taşımaya devam ederken... Tıpkı Eylem* gibi...

*** Eylem Pesen:** Wan’da lise 2. sınıfta iken okuldan alınarak zorla evlendirilen Eylem, 17 Mayıs 2009 tarihinde, 5 aylık hamile iken **“dini nikahlı”** yaşadığı kişi tarafından önce bıçaklanıp, sonra araçla ezilerek katledildi. Eylem’in 3 yıldır süren mahkeme sürecinde en son 10 Temmuz 2012’de görülen duruşmada katile ceza vermeye kıyamayan mahkeme, davayı yine erteledi!

Bizim "suçumuz", Bizim başarımız!

Akşamın hoş ve kakkahalı sohbeti, gecenin ilerleyen saatlerinde kendini hüznünlü saatlerin ve deşilmeye muhtaç yaraların yarattığı ağır havaya bırakıyordu. Bir taraftan göz kapaklarımız ağırlaşıyor, bir taraftan da evdeki erkeğin yatmasını fırsat bilerek kısılan seslerimizle hayatlarımızı paylaşmaya başlıyorduk.

Sabahın 04.00'üne yaklaşıyordu saat, ama ikimiz de uyumaya yanaşmıyorduk. Gözlerimizin içi kıpkırmızı kesilmiş, ancak biraz önce paylaşılan "sır"ların ağırlığı başımızı rahatça yastığa koymamıza ve uyumamıza engel oluyordu. Karşımdaki kadının, çocukken yakın akrabaları tarafından cinsel istismara maruz kaldığını ve tüm hayatı boyunca bunun acısını o küçük bedeninde/yüreğinde tek başına yaşadığını düşündükçe ikimiz de uyuyamıyorduk.

Son yıllarda başladığımız kadın çalışmalarında bir araya geldiğimizde sabahlara kadar uzanan sohbetlerimizde paylaştığımız, ağlaştığımız, "alıştığımız" kaçınıcı "sır"ı bu? Hala susan, hala saklayan/saklamak zorunda olan kaç kadın vardır yakın çevremizde? Belirsiz...

"Bu ceza vız gelir"

Birkaç gün sonra, "küçük yaşta çocuğa cinsel istismar ve çocuğun ruh sağlığını bozma" suçundan 13 yıl cezası kesinleşen ve bir türlü "nerede olduğu bulunamayan" **Hüseyin Üzmez**'in "**Bu ceza vız gelir**" gelir cevabını okuyorduk bir gazetede. Yüzünde dalga geçen bir ifadeyle "Yaptıklarından asla pişmanlık duymadım. Bu cezayı tanımıyorum. Ben şeriat dinlerim. Cezaevine değil, nereye götürürlerse götürsünler vız gelir" diyordu. "14 yaşındaki bir kız çocuğuna"

cinsel istismarda bulunan bu adamın bu rahatlığı nereden geliyor?" diye sorası geliyor insanın.

Karşımızda erkek egemenliğinin en çok dayanıştığı ve görmezden geldiği, erkek için "yaptığı ufak-tefek hatalar" denilerek doğallaştırılmaya çalışılan bir konu var: **Çocuğa yönelik cinsel istismar!** Hüseyin Üzmez'in cevabındaki bu rahatlığı da buradan okumak gerekir.

Diğer taraftan Üzmez'in bu "rahatlığı" ve pervasızlığı altında aldığı cezadan kaynaklı yaşadığı erkeksi şaşkınlığı da görmek lazım. "Kabadayılanmasından" görüleceği üzere "erkek dayanışmasında" açılan bu gediğin getirdiği şaşkınlık da Üzmez'in bu pervasız yanıtı vermesine neden olmuştur.

"Sizin yüzünüzden..."

Ülkemizde çocuğa yönelik cinsel istismarın yoğunluğu ve "görünmezliğinden" defalarca bahsetmiştik. Bunun kanıtlarından birisi olarak; yukarıda sözünü ettiğimiz olayların yaşandığı günlerde bir cinsel istismar davası daha sonuçlandı. Sert'te 4 ilköğretim okulu öğrencisine yönelik cinsel istismarın sorumlusu olarak yargılanan Fahrettin Kuzu isimli müdür yardımcısı 43 yıl hapis cezası aldı.

Aldığı hapis cezasının şimdiye kadar cinsel istismar suçlarında verilen en önemli kararlardan biri olması bir yana; duruşmadan ayrılan Fahrettin Kuzu kapıda kendisini protesto eden kadınlara dönerek; "İstediğiniz oldu. Sizin yüzünüzden yatıyorum" dedi.

Bu cevaba kızıp; cinsel istismar suçundan mahkum

olmasının suçunu kadınlara yüklemesini traji-komik bulabiliriz. Ancak bu cevapta asıl dikkate alınması gereken bir gerçeklik var. Hüseyin Üzmez'in yanıtındaki şaşkınlıkta da, Fahrettin Kuzu'nun "suçlamalarında" da var olan bu gerçeklik; **kadınlara yönelik istismarın erkek egemenliği ve dayanışmasında gedik açabileceği güce erişmeye başlamasıdır.**

Oysa onlar açısından her şey ne kadar güzel ilerliyordu. Kadınlara ve çocuklara hiçbir zaman "ulaşılmaz" değildi. Taciz, tecavüz edebiliyor; sonra da "alınlarının akıyla" işin içinden çıkarılıyorlardı. Şimdi niye zorlaşmıştı? Bu kadınlara da nereden çıkmıştı ve düzeni bozmaya, keyiflerini kaçırmaya çalışıyorlardı?

Tecavüzcü Fahrettin Kuzu'nun ağzından kaçıracağı, Hüseyin Üzmez'in ucuz kahramanlığıyla üzerini örtmeye çalıştığı şudur ki: **Kadınlara yönelik istismarın, sloganları ve dayanışması işe yarıyor.** Yok sınırlar da, görmezden gelseler de, baskı yapsalar da bu gerçeğin artık dönüşü yok. Açılan gediği büyütme bizim, kadınlara yönelik mücadelelerin elinde!

(Bir YDK'lı)

Kadın olmak "sorun" değildir! Olmamalı da!

Ben bu ülkede kadın olmanın zorluğuyla daha 6 yaşında karşılaştım. 6 yaşında bir çocuktu ve kendini erkek sanan bir toplumda yetiştirilmiş bir kişi (insan diyemiyorum) tarafından tecavüz girişimine maruz kaldım. O an "şans" benden yanaydı ve kurtuldum! O an ne yaptığımı, ne olduğunu çok anlamamıştım. Büyüdükçe bana ne yapmaya çalışıldığını anlamaya başladım, anladıkça kafamda çevremdeki insanlara karşı farklı farklı düşünceler belirmeye başladı. O küçük yaşta, yaşamdaki bir çocuğun aklına gelmeyecek/gelmemesi gereken birçok şey düşünmeye başlamıştım.

İnsanlardan korkuyordum, hatta babamdan bile şüphe duyuyordum, "acaba bana bir zarar verir mi?" diyordum kendime. Ama bugün bu korkularımın hemen hepsini atlattım. Bu durumu anneme hiç anlatamadım.

"Döver, kızlar; o zaman anlatmayayım" korkusuyla daha 6 yaşında tanıştım ve bununla büyüdüm. Ya da büyümek zorunda bırakıldım.

Bizim ailede erkek çocuk her zaman çok daha önemliydi kız çocuklarımdan... Mesela biz iki kardeşiz. Ben ve erkek kardeşim... Kardeşimle yan yana yataklarda yatarsak ve annem her sabah uyandırmaya gelirdi bizi. Annem, hep kardeşimi öpe-koklaya uyandırır... Beni ise dürterek "Kız, hadi kalk! Kahvaltıyı hazırla, ben ahıra gidiyorum" derdi. Oysa annem odaya adımını attığında hemen uyandırır, ama gözlerimi sıkı sıkı kapatıp uyuma numarası yapardım. Belki annem beni de bir gün öperek uyandırır. Hep bunun hayalini kurardım.

Şu an büyüdüm. Köyümden ayrılarak ailemi orada bırakılıp çok oldu. Evlendim. Ama bunca yıl geçti ama annemi hiç affetmedim. Onun da er-

kek çocuğu olmadan ailede bir değeri olmadığını ve onun erkek çocuğuna bu yüzden bu kadar değer verdiğini anlayabiliyorum. Hatta zaman zaman da ona hak veriyorum. Ama içimdeki öfke asla dinmedi ona karşı. Aslında kadınlara bir şeyler anlatmak istedim hep. Çocuklarımız sizden korkmasın, anlatsınlar her şeyi! Kız çocuklarımızı pasif, çekingen ve ezik değil; tam tersi atılgan, gözüpek, kendinden emin ve cesur büyütün. **Çünkü kadın olmak "sorun" değildir. Olmamalı da!**

Bir de o adamı hiç affetmedim. Ona nefretim hiç dinmedi. Ben büyüdükçe o adam hep daha da küçüldü. Küçüldükçe daha fazla anlatmak istedim yaşadıklarımı...

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

Benim özelim ve bedenim BENİM KARARIM!

Aylardır bizlerin bedeni üzerinden kirli bir siyaset yürütülmeye çalışılıyor. Egemenler bedenimiz üzerindeki hâkimiyetlerini korumaya ve ataerkil toplumun devamını sağlamaya çalışarak nasıl bir zihniyet güttüklerini gösteriyorlar.

Benim bedenim hakkında nasıl karar verebiliyorsunuz? Benim bedenim hakkında söz sahibi olmaya çalışarak, nasıl bir siyaset yürütmeyi hedefliyorsunuz? Biz bu soruları sorarken cevaplarını da aslında çok iyi biliyoruz.

Amaçlanan; dört duvar arasında bizlere vurulan zincirlere bir halka daha eklenmesi, kadınlara cinsel bir obje olarak görmenin devamı ve sadece doğurganlığın ön plana çıkarılarak; çocuk işçilerin, çocuk gelinlerin yani ucuz iş gücünün sağlanması... Ve ataerkil toplumun devamının sağlanmasının, alt çalışmalarıdır bu bizlere dayatılan yasalar/yasaklar. O kirli zihniyetinizi ve ellerinizi bedenimizden çekin!

İlk önce "**Kürtaj cinayettir!**" sözleriyle başlattılar tartışmaları, karşımıza geçerek dalga geçer gibi kürtaj meselesini Roboski'de gerçekleştirilen katliamla eşdeğer tuttular ve sezaryanı yasaklayarak asıl neyi hedefledikleri sonucunu açıkladılar.

Aslında 3 çocuk meselesinden tutun da sezaryen meselesine kadar tüm bu yaşananlar erkek egemen zihniyetin ürünü. "Tıbbi zorunluluk" bulunması halinde doğumun sezaryenle yapılmasını düzenleyen tasarıda 1 ve 13. Maddelerinde değişiklik yapıldı. Yani "çok zorunlu olunmadığı" sürece sezaryen yasaklandı. Yapılan değişiklik şöyle; "**Kanuna göre, gebe veya rahimdeki bebek için tıbbi zorunluluk bulunması halinde doğum, sezaryen ameliyatı ile yaptırılabilir. Gerekli tedbirlerin alınmasına rağmen anne ve bebekte meydana gelebilecek istenmeyen sonuçlardan dolayı hekim sorumlu tutulmayacaktır.**"

Bu zorunluluğa kim karar verecek?

Biz hemen cevap verelim; bilim burada sessiz kalmayı tercih edecek. Sağlığı, yaşamı kimse düşünmeyecek! Çünkü kürtajla ve beraberinde sezaryen tartışmalarıyla hedeflenen kadın olacak, toplumda bir baskı oluşacak. Bu yüzden bilim değil ataerkil zihniyet devreye girerek toplumda oluşturulan baskı söz sahibi olacak.

Kadın ve bebek ölümleri artacak!

Bu yasa beraberinde kadın ve bebek ölümlerini getirecek ki öyle de oldu.

Yasanın yürürlüğe girmesiyle ilk günlerinde iki bebek öldü. Biri anne karnına uygulanan baskı sonucu ve diğeri ise ikiz bebeklerden biri vakumla çekilirken yaşamını yitirdi. Bir bebeği dünyaya getirip getirmemek benim kararım. Eğer doğurmaya karar verdimsem de nasıl doğum yapma kararı da benimle doktorum arasında verilecektir, yasalarla değil.

Bu karara göz yummak demek; günde en az 3 kadın öldürülürken bu sayının bu sayıyla artmasına izin vermek demektir. Biz bu kararı ve bedniz üzerinden verilecek tüm kararları reddediyoruz. Beden bizim, karar da bu yüzden bize ait. Kimsenin bedenimiz üzerinde söz söylemeye hakkı yok/olamaz da!

(Bir YDK'lı)

Devrimcileşmede eşsiz bir okul pratiği: KÖY ÇALIŞMALARI

Bir yaz dönemine daha girdik. Okulların tatil olduğu bu dönemler kitle çalışmasının da “dara” düştüğü dönemler gibi algılanıyor. Faaliyetinin büyük bir kısmını öğrenci gençliğe dayandıran YDG açısından yaz dönemi biraz daha “içe dönük”, daha özgün çalışmaların olduğu bir süreç oluyor. Birçok gençlik örgütü bu süreci kamplar, eğitim çalışmaları vb. çalışmalarla geçirirken YDG de yaz aylarında olanakları ve ihtiyaçları doğrultusunda; köy çalışmaları, festival çalışması, işçi çalışmaları, eğitim çalışmaları vb. örgütlemektedir. Bunların içinde en öne çıkan ve gelenekselleşmiş bir biçim alan köy çalışmaları, ilk defa 2000’li yılların başında örgütlen-

mişti. Sürekliliği sağlanamayan ve kesintiye uğrayan bu çalışma 2005 yılından itibaren belirli bir periyod kazanmış, birikim ve nitelik bakımından istikrarlı hale getirilebilmiştir.

2005 yılından bu yana YDG tarafından merkezi bir çalışma olarak ele alınan köy çalışmalarının, tüm bu birikim ve tecrübeye dayanarak oldukça önemli olduğu açığa çıkmıştır. Ayrıca Denizler, Mahirler ve İbrahimler, yani devrimciler ezilen milyonlarla bütünleşme gayesiyle tarlalara, fabrikalara yönelerek halkla kopmaz bağlar kurmuşlardı. Tarlalara

gitme, buralarda üretime katılma gibi çalışmalar bu dönemlerde yaygınlaşmış ve önemli kazanımlar ortaya koymuştur. Bu tip çalışmalar, özellikle ’70’li ve ’80’li yıllarda ülkemiz genç devrimcileri tarafından sıklıkla gerçekleştirilen çalışmalar olmakla birlikte devrimci bir geleneği ifade ediyordu ve özellikle üniversite gençliği, kampüs duvarlarını aşarak fabrikalarda ve tarlalarda emekçi halk kitleleriyle buluşarak üretim süreçlerinin bir parçası oluyordu.

Ülkemizde hâkim sınıflar, devrimcilerin kitlelerle olan bu güçlü bağını kopartmak istemektedir. Bu şekilde bizi halka, halk gençliğine yabancılaştırmaya çalışmaktadırlar.

Özellikle ideolojik olarak gerçekleştirilen tasfiye saldırılarıyla bu devrimci pratik kırılmak istenmekte, emeğe yabancı, üniversite yıllarından ibaret bir devrimcilik algısının yaratılması hedeflenmektedir. Bu “devrimcilik” kent merkezlerine, üniversite duvarlarına sıkıştırılarak, halktan uzaklaştırılarak kendi gerçeğine yabancılaşan bir imaj edinmiştir.

Köy çalışmaları; faaliyetini öğrenci gençliğe dayandıran gençlik örgütümüz açısından emeği ve sömürüyü tanımak, bu anlamda emeğe yabancı, düzensiz bir yaşam biçimine sahip gençler açısından emekçilerle beraber çalışmak oldukça öğreticidir. Sınıfsal özellikleri bakımından küçük burjuva karaktere sahip olan öğrenci gençlik, emek sömürsünü teorik düzeyden somut pratiğe dökmekte zorlanmaktadır.

Diğer yandan bu disiplinli emek süreci ve yaşamla beraber, köy çalışması boyunca alınan eğitim çalışmaları sayesinde bizler, devrimciliğimizin odak noktası olan emek sürecinde kendimizi, zaaflarımızı daha henüz farkına varmadığımız çelişkilerimizi daha iyi görebilmekteyiz. Bu sorunlu noktaları kolektif bir yaşam içinde yoldaşlarımızla bera-

ber görebilmemiz, çözebilmemiz daha mümkün olmaktadır.

Özellikle görev paylaşımının dikkatli yapıldığı çalışmamız boyunca eksik ve zayıf olduğumuz yönlerimize yöneldiğimiz çalışmamızda; yatış-kalkış saatinin belli olması, yoğun ve tempolu bir günün ardından yapılan yoğun eğitim çalışmalarıyla beraber disiplinli bir yaşam bu hesaplaşmayı da disiplinli hale sokmakta oldukça faydalı olmaktadır.

Tüm bu saydığımız nedenler ışığında sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki hemen her sene örgütlemeye çalıştığımız ve bu yaz da yenisini gerçekleştireceğimiz köy çalışmamız sayesinde hem devrimcileşmeye bir adım daha yaklaşıyor hem de önümüzdeki faaliyet dönemini daha hazır karşılıyoruz.

Burjuva-feodal gericiğin halk gençliğine dayattığı bireyciliği ve bencilliği, kolektif üretim ve paylaşımın yenmek; disiplinsizliği ve sorumsuzluğu, emekçilerle ve alınterimizle sonlandırabilmek; zaaflarımızı ve emeğe yabancılığımızı aşmaya bir adım daha yaklaşabilmek için köy çalışmalarına katılıyoruz.

(Bir YDG’li)

Genç Partizanlar...

40. savaş yılına giren bir geleneğin köklerinin olduğu topraklarda halkla iletişime geçmenin heyecanı köy çalışmalarını yürütüyoruz. Bize hiç de yabancı olmayan bir halk kesimine yayınlarımız aracılığıyla bir kez daha - bu kez festival vesilesiyle- ulaşabilecek olma durumu bizi köklerimize ulaştıracak olan adımların küçük bir kısmı olarak atılmaya başlanıyor. Bahsini ettiğimiz yer **Dersim**.

Politikalarımız çevre sorunundan kadın sorununa, kadın sorunundan kültürel yozlaşmaya birçok konu özgünlüğünde yoğunlaşıyor. Karakollar, birahaneler, uyuşturucu kullanımı ve fuhuş ilk akla gelenlerden. Dersim’in yüzlerce yıl öncesine dayanan kültürel ve politik özellikleri neticesinde maruz kaldığı imha, inkâr ve asimilasyon politikalarının en somut örneklerini oluşturan bu durumlardan etkilenme boyutu, mücadelemizdeki eksikliklerimizi gözler önüne seriyor. **Bütün bu gerçeklikler üzerinde köy çalışmalarımızın iki ayağı oluşturuluyor.**

Birincisi kadın ayağı, ikincisi gençlik ayağı. Bu iki kesim üzerindeki yönelimlerimizin temeli her ikisinin de bahsini

ettiğimiz saldırılarda nerede durduklarıyla ilgili. “Özgür” olmalarıyla tanınan Dersim kadınlarının yaşadığı eşitsizliği görmemek elde değil.

Şehir merkezinden ilçelere doğru gittikçe daha net bir biçimde görüyoruz ki bu “özgürlük” gerçek bir özgürlük değil. Dersim kadınlarının (genci veya yaşlısı) her ne kadar birçok kesime oranla politik olduğunu söylesek de bunun yetersizliği kendini hemen belli ediyor.

Devletin hedefinde gençlik var!

Gençliğin ise bölgede yoğun bir yozlaştırma kaskacında tutulmak istendiği ve bu isteğin etkilerinin sandığımızdan da fazla olduğu gerçekliği bizi yeni politikalara yöneltiyor. Dersim gençliği egemenler tarafından yoz, popüler kültüre yöneltiliyor. Devrimci ve komünist sınıflardaki yetersizliğin sonucu olarak da egemenlerin bu politikaları kendine yaşam alanı bulmuş oluyor. Hozat’a gidiyoruz, ilçe çok büyük olmasa bile içerisi gençlerle dolu olan onlarca kahvehaneyle karşılaşıyoruz. Dersim merkezde onlarca birahane ve fuhuş yapılan evle karşılaşıyoruz. Gençler baş aktör konumunda. Kuşkusuz gençliğin

burada özgün bir konum elde etmesi savaştaki niteliğiyle ilgili. Egemenler de bunu iyi biliyor ki en çok gençliğe “yatırım” yapıyorlar.

Ancak ne var ki Partizan geleneğine sıkı sıkı sarılan gençlerle de karşılaşıyoruz ve değiştirme gücümüze kuvvet de buradan geliyor. Devletin saldırılarına rağmen Partizanları ve bu geleneği sahiplenen onlarca genç yoldaşımızla tanışıyoruz. “Partizan”cıyız” deyince gözleri dolan, hemen şehit yoldaşlarımızı anlatmaya başlayan genç yoldaşlarımızla tanışıyoruz. Birçoğu daha on bir-on iki yaşlarında olan “genç Partizanlar” karşılıyor bizleri köylerin girişinde. Dersim’in devletin bütün saldırılarına inat hala ayakta olan eşsiz doğasının içerisinden geçerek festivalin sadece bir festival olmadığını anlatmaya başlıyoruz köylülere.

Gençler hapisanede

Egemenlerin bahsini ettiğimiz politikalarının festivali de kapladığını düşü-

nürsek bu politikaların etkilerini daha rahat görürüz. Bu duruma müdahale etmek de kültürümüze ve doğamıza sahip çıkmakla olur.

Bölgenin politik yapısının etkisiyle lise öğrencilerinin devrimci ve komünist mücadeleye ilgisi, savaşa olan ilgisi egemenlerin saldırılarını tırmandırması için yetiyor.

Dersim’ de gençliğin en dinamik kesimlerinden olan öğrenci gençlik bu saldırılardan nasibini alıyor. Artık Malatya Hapishanesi Tunceli Üniversitesi’nin bir kampüsü haline gelmiştir.

Haziran ayı içerisinde tutuklanan **Yeni Demokrat Gençlik** okurlarının küçük bir parçasını oluşturduğu bu kampüs, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerle dolu. Halk gençliği Dersim’de egemenlerin saldırılarına boyun eğmeyip, devrimci mücadeleye, savaşa tutunacak ve böylece egemenlerin oyununu boşa çıkaracaktır!

(Bir YDG’li)

CHP, değişim ve umut: İmkansız bir aşk hikayesi!!!

CHP 34. Olağan Genel Kurulu'nu 17-20 Temmuz tarihleri arasında Ankara'da gerçekleştirdi. Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığı ve parti içinde hakimiyetini daha sağlam bir şekilde tesis ettiği genel kurul, birçok açıdan incelenmeye değer. Egemen sınıf basınının CHP kurultayına özel ilgisi ve CHP'nin iddialı söylemleri, kurultayda ortaya çıkan kimi fotoğraflar önümüzdeki günlerde CHP'nin "sol kulvarda" daha görünür olacağı izlenimi yaratıyor.

Olağanüstü kurultaylar, yumruklutekmeli, "heyecanlı" kavgalarla her defasında "sallanan" CHP, bu kez görece sakin bir atmosfer içinde yeni parti meclisini seçti. Deniz Baykal'ın kaset skandalı ile alaşağı edilmesiyle başkanlık koltuğuna adeta paraşütle inen Kılıçdaroğlu, CHP'ye yapılan operasyonun yeni yüzü olmuştu. Genel seçimlerde çıkış yapsa da istediği başarıyı yakalayamayan CHP'nin, "sola" Kılıçdaroğlu'nun komutasında daha fazla yakınlaştığı iddia ediliyor.

Önceki kurultaylarda delegelere "yoldaşlar" diyerek seslenen Kılıçdaroğlu, bu geleneğini bozmadı. 34. Kurultayda da CHP'ye "kızıl renkler" hâkimdi. Kitlenin sık sık "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganını haykırdığı; Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin taşındığı kurultay, sol söylem ve jargonun CHP'de daha fazla ağırlık kazanacağını gösteriyor.

Önceki kurultaylarda genel başkanın hazırladığı liste oylanırken bu kurultayda delege iradesine daha fazla önem verilmesi ve her adayın propagandasını kurultay salonunda bile son ana kadar yürütmesi, kimi yazarlar tarafından CHP'ye yedinci okun demokrasi adıyla geldiği şeklinde bile yorumlandı. Ancak bu demokrasi şölenine rağmen Kılıçdaroğlu'nun hazırladığı listenin iki kişi dışında parti meclisine girdiğini hatırlatalım. Yani demokrasi adına fazlaca heyecanlanmaya mahal yok. CHP'den söz ediyoruz! Bu da CHP tarzı demokrasi!

Parti meclisine 20 kadın ve 30-45 yaş aralığında 6 ismin girdiğini ekleyelim. Parti meclisi için Kılıçdaroğlu'nun hazırladığı listede yer almayan **İlhan Cihaner, Fikri Sağlar** ve **Ercan Karakaş**'ın da aralarında olduğu 6 isim girdi. Kafatasçı söylemleriyle bilinen Nur Sertter'in de parti meclisine giremediği kurultayda, Kılıçdaroğlu CHP çizgisi üzerinde soldan sağa doğru değişen renkleri bir arada tutarak bir denge siyaseti yürütmeyi hedefliyor anlaşılıyor. Kılıçdaroğlu'nun AKP'nin ortaya çıktığı günlerde ortaya attığı

"statükoya karşı değişim" söylemlerini de kendisine rehber olmayı hedeflediği görülüyor. Kılıçdaroğlu'nun, rollerin değiştiği ve bugün AKP'nin statükoyu temsil ettiği, CHP'nin ise değişimin liderliğine soyunacağı sözlerini bir yere not etmeli!

Kurultayda AKP'nin KCK adı altında yürüttüğü operasyonların eleştirildiğini de bir dipnot olarak düşelim. Kılıçdaroğlu, "**Yeni cenazeler gel-**

dunu kesen kitlenin, yeniden kazanılmasını hedefliyordu. Böylece AKP'nin icraatlarından rahatsızlık duyan ve arayış içinde olan yığınların devrimci bir alternatifle buluşmasının da önüne geçilecekti. Bu proje ekseninde, CHP'de yeni sürece uygun olmayan kadrolar tasfiye edildi.

Yerlerine "sola" daha yakın kimlikler ve gençler getirildi. CHP'nin 2011 ve 2012 1 Mayıs'larına kitlesel katılımı

noktada uzlaştı.

İşçiler iş cinayetinden birer birer can verirken bu ölümlere neden olan güvencesiz, esnek çalışma sistemine dair CHP, hangi gerçek eleştiriyi getirdi ve somut adımlar attı?

Özellikle Kürt ulusal sorununda CHP'nin söylem dışında AKP ile aynı düşündüğü pratik içinde ortaya çıktı. Roboski'ye gitmek dışında CHP, Genelkurmay'ın hangi açıklamasına tepki gösterdi, hesap sordu? CHP'de muhalefet Aleviler, AKP'nin öteki ilan ettiği toplumsal kesimler adına sözde bir muhalefettir. AKP ile adeta bir kayıkcı kavgasıdır. Çünkü CHP de tıpkı AKP gibi Türk hâkim sınıflarının partisidir.

CHP TC'nin kurucu partisidir!

CHP, Türk devletinin kurucu partisidir. TC uzun yıllar boyunca CHP il başkanları ve genel başkan (Mustafa Kemal) tarafından yönetilmiştir. Mustafa Kemal önderliğinde CHP'nin kurucu partisi olduğu TC ise Kürt halkının işçi ve emekçilerin kanı üzerinde iktidarını kurmuştur. Koçgiri, Şeyh Said isyanları ve Dersim '38'de hükümette CHP vardı. Takrir-i Sukun yasalarıyla en küçük hak talebini yasaklayan, muhalefeti zapturapt altına alanda CHP'dir.

CHP, ülkeyi adeta koca bir hapishaneye çeviren; iktidarını korku, vahşet ve sömürüyle sürdüren Türk hâkim sınıflarının ilk göz ağrısıdır. CHP halkın değil ordunun gücüne güvenir. Devrimcilik, laiklik argümanlarıyla geniş yığınları faşist ordunun arkasında saf tutmaya çağırır. Bugün Kılıçdaroğlu'nun Genelkurmay karşısındaki sessizliği bunun kanıtıdır. Her şeyden önce ve elbette en önemlisi CHP Kemalizm'in kurumsallaşmasında en önemli görevleri üstlenmiş ve bugün de Kemalizm bayraktarlığını yapan bir partidir.

Tüm devlet aygıtını Kemalist ideolojisi üzerine inşa etmiştir. Kemalizm ise katıksız bir şovenizm ve ırkçılıktır. Türk-Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetler ve inançlardan Türkiye halkının azgın bir sömürü, dizginsiz bir vahşet, imha inkar ve asimilasyonla boyun eğdirilmesidir. Kemalizm özcesi faşizmdir. Kuşku yok ki CHP de faşisttir ve işçi ve emekçilere verebileceği hiçbir şey yoktur. Karaoğlan Bülent Ecevit bunun en çarpıcı örneklerindedir. "Devrimci", "solcu" Ecevit, 19 Aralık katliamının ve akabinde "15 günde 15 yasa" ile halkımız üzerindeki sömürü cendresinin artmasının başlıca sorumlularındandı.

Yani kısacası CHP'den değişim ve umut beklemek için hiçbir nedeni yoktur.

CHP, ülkeyi adeta koca bir hapishaneye çeviren; iktidarını korku, vahşet ve sömürüyle sürdüren Türk hâkim sınıflarının ilk göz ağrısıdır. CHP halkın değil ordunun gücüne güvenir.

memeli. Bir oy da gelmesin ama bir cenaze de gelmesin. Bu iklim yaratılabilir. Ben umutsuz değilim" (20 Temmuz Milliyet) sözleriyle Kürt ulusal sorunu konusunda "cesur" çıkışlar yaptı. Ne var ki ortada bir sorun olduğu ve çözümlenmesi gerektiği içerikli konuşmasında bunun yol ve yöntemlerinin ne olduğu konusunda herhangi bir öneri sunmadığını söylemeden geçmeyeceğiz. Hatta konuşmada Kürt kelimesinin bile oldukça temkinli ve cimri bir şekilde kullanıldığını altını çizelim.

CHP "sol"a neden yakınlaşıyor!

2010 1 Mayıs'ında, işçi ve emekçilerin; baskı, gözaltı ve tutuklamalara karşın kitlesel katılımı ve arayış içinde, örgütsüz geniş yığınların olduğu bir fotoğraf ortaya çıkmıştı. Bunun hemen akabinde Deniz Baykal genel başkanlıktan düşürülmüş yerine "solcu" Kemal Kılıçdaroğlu getirilmişti. Kılıçdaroğlu ile birlikte CHP, basının da yoğun propaganda-sıyla yeni bir umut olarak takdim edildi. Kılıçdaroğlu'nun Kürt (kendisi kabul etmese de) ve Alevi kimliği ile kullanıldığı sol kavramlar CHP'nin, düzenden rahatsızlığı giderek artan ancak CHP'den de umu-

ve AKP'ye karşı sokağı daha fazla işgal etmesi de yeni konseptin içinde. CHP'nin hedefi büyüktü: Sezgin Tanrıkulu'nu parti meclisine alarak Kürt sorunu konusunda da değişim sinyalleri verecekti. Geline aşamada AKP'nin toplumun tüm kesimlerine yönelik azgın saldırısı, gözaltı, tutuklama furysası ve toplumun muhafazakârlaşırılmasına yönelik adımları sonucu geniş kesimlerde önemli bir öfkenin açığa çıktığı bir gerçek. Bu öfkenin Kürt halkı nezdinde bugün somut bir adresi varsa da geniş işçi ve emekçiler, sol açısından aynı durum geçerli değil. İşte 34. Kurultayda bir adım ileri taşınan projenin temel amacını bu oluşturuyor! Ne var ki bu konsept de kendi içinde önemli sorunlar barındırıyor. Zira, geçmişe oranla sokakla daha fazla haşır neşir olsa da CHP, 4+4+4'ten kürtaj yasasına; kıdem tazminatından çalışma yaşamını düzenleyen değişikliklere kadar geniş bir yelpazede "komşular alışverişte görsün" havasında muhalefet yürüttü. Sözelimi işçi ve emekçilerin yaşamını derinden etkileyecek ve 24 Ocak kararlarına rahmet okutacak Torba yasa gündeminde CHP, AKP'yle aynı

Sağlık ve hastalık yalnızca biyolojik bir durum değil aynı zamanda toplumsal bir olgu olarak da çok geniş bir çerçevede ele alınır. Sağlık ve hastalık; bedeninin fiziki ve biyolojik olarak iyi olması durumudur. Peki bu "iyi olma" durumuna kim, ne kadar, nasıl ulaşabiliyor?

Toplumsal eşitsizliğin hastalık ve sağlıkta yansımaları elbette yadsınmayacak önemdedir. Hastalık gibi durumlar toplumsal eşitsizliğin bir ürünüdür. Kötü yaşama, beslenme ve barınma koşulları insanların daha çok hastalanmasına neden olur. Yoksul insanların yaşam süreleriyle zenginlerin yaşam süreleri arasında oransal bir fark vardır. Burjuva-feodal sistemde koşulların yetersizliğine, toplumsal cinsiyet farkına, bireylerin eğitim düzeylerine, ırk ve etnik durumlarına, kentte mi köyde mi yaşadıklarına göre farklılıklar gösterir. Bunun ise altında kapitalist sistemin kâr hırsıyla uyguladığı politikalar yatmaktadır.

Sağlık sorunlarının oluşmasının en temel nedeni kapitalist-emperyalist sistemin ve yerli uşaklarının daha fazla kâr elde etme isteğidir. **Kapitalistlerin daha çok kâr için çevre ve doğada yarattığı tahribatların insanlığı yok etme pahasına uyguladığı politikalarla ilişkili olduğu bilinmektedir.** Türkiye'de de nükleer termik santrallerle doğa katledilmekte, birçok canlı türünün yok olmasına sebep olunmakta ve insanların doğal yaşam alanları yok edilmektedir. GDO'lu ürünler insanların sağlığı üzerinde doğrudan etkili olmakta ve birçok rahatsızlığın, hastalığın yaratıcısı olmaktadır.

Yine "**kentsel dönüşüm**" adı altında yoksul emekçi halkın barınma

Sağlığın temeli ve sağlıkta uygulanan politikalar

hakkına da saldırmaktadırlar. Bu kâr hırsından dolayı yoksulların sağlıklı beslenme, barınma ve temiz su kaynaklarına ulaşamamasının yarattığı rahatsızlıklar, hastalıklar bulunmaktadır. **Bunlardan kaynaklı sağlık ve hastalık sadece biyolojik bir durum değildir.** Sağlığın belirleyicileri daha kapsamlı olarak sosyal, ekonomik ve politik bağlamda değerlendirilir. Bu durum bireylerin ve toplumların sağlık düzeylerinin birbirinden farklılaştığını göstermektedir.

Sağlık hizmeti ulaşılabilir mi?

Güç ve kıt kaynaklara ulaşmada egemenlerin daha etkin olduğu bilinir. Çeşitli açılardan eşitsizliğe maruz kalanların sağlığa erişmesi zorlaşırken sağlık durumları daha da kötüleşir. Bireyler arasında hastalık oranlarında ve alınan sağlık olanaklarında farklılıklar vardır. Örneğin Kürt halkının kendi dilinde konuşmaması, derdini doktora anlatamamasından kaynaklı sağlık hizmetlerinden yeterince yararlanamamaktadır.

Bir başka sorun ise erkek egemen zihniyetin cinsiyetçi politikalarından kaynaklanmaktadır. Cinsiyete dayalı eşitsizliklerin daha fazla olduğu feodal, yarı-feodal toplumlarda kadın hastalık ve ölüm oranı çok daha yüksektir. **Kadınlar sağlık hizmetlerine ulaşmada da daha geriplandı kalmaktadırlar.** Örneğin bir kısım kadın, işsiz ve sosyal güvencesizce tamamen yoksunken, çalışan kadınlar ise çok daha kötü koşullarda, yarı zamanlı, esnek üretim içinde ya da güvencesiz çalışmaktadır.

"Sağlık Toplumsaldır!"

En temel hak olan ve ücretsiz olması gereken sağlık hizmetlerinin her geçen gün daha fazla ticarileştirilmesi, kazanılmış sosyal ve sağlık haklarının engellenmesi, gasp edilmesi, ülkede ve dünyada kapitalistlerin uyguladığı halka dönük saldırılardır. Sağlık üzerinde belirleyici olan çevresel ve toplumsal nedenlerdir. Buradan hareketle Engels'in "**İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu**" kitabı hastalık sebeplerinin bireysel özelliklerden çok toplumsal nedenler olduğunu, örgütlenme biçimiyle ilişkilendiğini göstermektedir. Tifo, verem gibi hastalıkların doğrudan kapitalist üretim koşullarıyla alakasının olduğunu ve kapitalist üretim örgütlenme biçiminin dayatmacı yönetim, barınma koşulları ve yiyecek güvenliği pahasına kâr peşinde koşmasının bir sonucu olarak bu tür hastalıkların ortaya çıktığını belirtmiştir. Bugün teknolojinin gelişmesiyle koşullar değişmiş olsa bile kapitalist-emperyalistlerin kâr hırsından

kaynaklı birçok meslek hastalığı (silikozis gibi) ortaya çıkıyor. Ya da iş güvenliğinden yoksun işlerde meydana gelen iş kazalarında sakat kalan, ölen işçiler hızla artıyor.

Kapitalist-emperyalist sistem hastalıkları yaratırken sağlığa erişim hakkının önünü de tıkamaktadır. Kapitalistler hastalıkları faktörlere indirgeyerek -örneğin silikozis hastalığı gibi- toplumsal nedenlerden uzaklaştırırlar ve bunları da rant kapısı olarak görürler.

Hastaneler Sınıflandırılıyor!

Ülkemizde sağlık hizmetleri özellikle 24 Ocak 1980 kararlarıyla yaşama geçirilen neo-liberal politikalarla birlikte paralı hale getirilmiştir. 2000'lerden sonra ise bu politikaların uygulanmasına daha fazla hız verilerek "**Genel Sağlık Sigortası**" ve "**Aile Hekimliği**" gibi uygulamalarla sağlıkta özelleştirmenin kapıları sonuna kadar açılmıştır. Adım adım kazanılmış sosyal ve sağlık hakları gasp edilmeye başlanmıştır. "**Ayağına hizmet götürüyoruz**", "**doktor artık evinizde**" söylemleriyle "Aile Hekimliği" propagandasıyla sağlık hizmetlerini piyasalaştırılmıştır.

"Sağlıkta dönüşüm" yasası ile esnek, kuralsız çalışma ve taşeronlaştırma yaşama geçirilerek sağlık emekçilerine yönelik saldırılar artırılmıştır.

Egemenlerin sağlıkta dönüşüm adı altında başlattığı süreç **Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı (KHYBT)** devam etti. Her ne kadar Anayasa Mahkemesi tam gün yasasını "teknik" nedenlerden iptal etse de egemenlerin bu alana yönelik saldırıları sadece "tam gün" ile sınırlı değil. KHYBT ile hedeflenen devlet hastanelerinin özelleştirilmesi sürecidir. Bunun birinci adımı olarak sağlık ocaklarının kaldırılıp yerine aile hekimliğinin getirilmesi oldu. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun (SSK) ilaç fabrikasının kapatılmasıyla birlikte SSK'ya ait 500'ü aşkın hastaneye "**el konulmasıyla**" devlet hastanesi-SSK ayrımı ortadan kaldırıldı.

Uygulamanın başlangıcında her ne kadar emekçi halkın memnuniyeti söz konusuysa da Sağlık Bakanlığı tek çatı altında 800'den fazla hastaneyi birleştirmiş durumda. Bununla birlikte gündemde hastanelerin sınıflandırılması var... Bütün hastaneler 5 sınıfa ayrılıyor. **Sözde sosyal devlet olan ülkemizde anayasada her ne kadar herkese eşit sağlık hizmeti verilmesinin zorunluluğundan bahsetse de herkes kendi ekonomik şartlarına uyan hastanelere yönlendiriliyor.** Bu

süreç özel hastanelerin açılmasıyla çok öncesinden gerçekleştirilmişti ancak bunun devletin elinyle gerçekleştirilmesini sürecin özgünlüğü olarak okumak gerekiyor. Kaldı ki sağlığın piyasalaşması mantığının devamında 5 sınıfa ayrılan hastanelerin özelleştirilmesi hedefleniyor. Burada herhangi bir özelleştirilen devlet hastanesinin olası iflası durumunda emekçi halkın gidebileceği bir hastane kalmıyor. **Kaldı ki illa hastanenin iflas etmesi de gerekmiyor. Zaten özelleştirilen hastanelerde piyasa kuralları geçerli olduğundan yoksul halka hastaneler de kapanmış olacaktır.**

Bunun örneklerini de görmeye başladık: 2011 yılında yürürlüğe giren Sağlık Uygulama Tebliği'nde yer alan ve IQ testi kriterleriyle IQ'su 60'ın altında olan birçok hasta çocuğun 3 aylık ilaç dozu 100 bin lira olan ilaç parasının karşılanmaması verilebilir.

Görüldüğü gibi yoksul emekçi halkın sağlık hizmetlerine ulaşmadaki sıkıntılarını aşmak bir yana egemenlerin daha fazla kâr hırsıyla yarattığı sorunlar daha da büyümekte, sağlık hizmetlerini her geçen gün daha da paralı ulaşılmaz hale getirmektedir. Bugün **ücretsiz sağlık hizmeti temel bir haktır** şiarıyla meydanlara inmek **öfkemizi örgütlü güce dönüştürmek** daha yakıcı bir gündem olarak önümüzde durmakta.

“Okulumu dokunma!”

Kartal: Öğretmen Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu önünde biraraya gelen okul öğrencileri, veliler ve öğretmenlerin eylemine başta **HDK Kartal Meclisi** olmak üzere birçok devrimci, demokrat ve yurtsever kurum destek verdi. Davul ve tulum eşliğinde yürüyüşe geçen yüzlerce insan, sloganlar eşliğinde buradan Kartal Kaymakamlığı önüne geldi.

Kaymakamlık önünde oturma eylemi yapan kitle adına velilerden oluşan bir heyet, Kaymakam Nur Mehmet Hamurcu ile görüştü ve “*Kartal Kaymakamı, inisiyatifin tamamının kendinde olduğunu ve talebimize 'kolay gelsin' diyerek reddini belirtmiştir*” diye açıklama yaptılar. Kaymakamın yanıtını yuhalamalarla karşılayan kitle “**Kaymakam elini okulundan çek**” şeklinde slogan atarak tepki gösterdi. “*Kanun tanımayan ne biz ne de çocuklarımızdır*” diyen heyetin açıklamasının ardından veliler adına hazırlanan açıklama okundu.

Kaymakamdan saldırı

Kaymakam ile yapılan görüşmenin ardından eylemlerini Kaymakamlık önüne taşıyan velilerle görüşmeye giden Kaymakam ve korumaları saldırgan tavırlarını sürdürüyor. **Veliler anlatıyor:** “*Dün nihayet sayın kaymakam yanımıza geldi. Okulumuza dokunmayacağını, bizi artık anladığını düşündük. Ama hiç de öyle olmadı. Yine aynı, 'ben ne dersem, o olur' tavrını sürdürdü. Hatta konuşan bir arkadaşımıza 'saçmalama' ve 'Burasını kurtarılmış bölge olarak görüyorsunuz' dedi. Korumaları bir arkadaşımıza saldırdı. Sonra da meydana çocuklarımızla diyalog kurup onları sevdi. Bunların sadece gösteriden ibaret olduğunu düşünüyorum. Ve bizi her zamanki gibi yok sayarak gitti.*”

“Karlıktepe bilinçli ve siyasi bir tercih!”

Kartal: Kartal-Karlıktepe’de bulunan Öğretmen Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu, imam hatip okuluna dönüştürülmeye çalışılıyor. Veliler ayakta! “**Talep neredeyse imam hatip oraya**”, “**Okul içinde okul olmaz**” diyorlar. Özellikle Alevi ve demokrat insanların yoğun olduğu bu bölgede imam hatip okulunun açılmak istenmesinin nedeninin tamamen “siyasi” olduğunu belirten velilerin isyanının tek nedeni bu değil!

Bu okul, velilerin ikinci evi gibi...

Anne-babalar birbirlerini tanıyor, sık sık okul için biraraya geliyor, okula giden veliler herhangi bir öğrencinin sorunu varsa arayıp ailesine haber veriyor ya da öğrencinin velisi gibi ona yardımcı oluyor. Velilerden sohbet ettiğimiz Yasemin Fidanoğlu, çocuğunu bu okulda güvende hissettiğini, “*çocuğunun sırtı terlese atletini değiştirecek bir velinin mutlaka okulda bulunduğunu*” anlatıyor. Bundan dolayı bu okulu bırakmak istemiyorlar, “*Eğer biz bu kararı değiştiremezsek, diğer bölgelerde değiştirmek çok daha zor olur, imkansızlaşır*” diye düşünüyorlar.

Velilerin birlikte verdikleri mücadeleyi **Yasemin Fidanoğlu** ile konuştuk:

- Neden Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu’nu tercih ettiler? En uygun bölge burası mı?

- Burası en uygun bölge değil! Okulumuz üç mahallenin çocuklarının okuduğu bir okul ve bölgedeki tek ilköğretim okulu. Yakın bölgemizde lisemiz bile yok! Ayrıca burası genelde Alevilerin yaşadığı bir bölge.

Yine aynı bölgede büyük bir imam hatip lisesi ve o lisenin de boş derslikleri var. Küçük olmasına rağmen ısrarla okulumuzu istiyorlar. Oysa okulumuzu tamamen imam hatip okuluna dönüştürdüklerinde; çocuklarımızı buraya gönderemeyeceğimize göre mecburen başka okullara yollayacağız. Maddi olarak bütçemizi zorlayacak bir şey bu. Ayrıca burası etütlü bir okul ve çalışan insanlar için çocuklarının okulunun etütlü olması çok önemli.

Okulumuzun imam hatipe dönüştürülme kararını öğrendikten sonra ilk olarak Kaymakam ve İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne gittiğimizde bize imam hatip okulu için yer bulduklarını ve yal-

nızca 6 aylığına bizim okulumuza yerleşeceğini söylemişlerdi. Oysa daha sonra bu söylem, 2 yıla çıktı. Devlet, yer belliyse 3 ayda bir bina inşa edemez mi? Edebilir! Ama bunun yerine hala bizim okulumuza yerleşmekte ısrarlılar. Bu bizi korkutuyor.

Biz diyoruz ki; “**Talep neredeyse imam hatip oraya!**” Ama bizim bölgemizde imam hatip için talep yok. Yer olarak Karlıktepe’nin seçilmiş olmasını çok bilinçli ve siyasi bir tercih olarak düşünüyorum.

- Bu kararın ardından siz veliler olarak biraraya geldiniz ve birlikte hareket ettiniz. Bu birlikteliği kısa zamanda nasıl yakaladınız?

- Yıllardır velilerimiz o okulun içinden hiç çıkmaz. Çocuklarımız nasıl arkadaşsa biz de öyle arkadaşız. Birbirimize gider-geliriz. Günler yaparız. Mesela bu okulu da birlikte yaptık. İnşaatı birlikte temizledik. Okul için ne ihtiyaç varsa hemen bir araya geldik ve birlikte halletmeye çalıştık.

Sürekli bir arada olduğumuz, sorunları birlikte halledebildiğimiz ve beraber emek harcadığımız için bu kararın ardından da bu kadar çabuk toplanabildik. Aslında tam olarak hala bir arada değiliz. Kararın açıklanması tam yaz tatiline denk geldiği için birçok veli şu an memleketlerinde.

- Biraraya geldikten sonra neler yaptınız?

- Biraraya geldik ve neler yapmamız gerektiğini konuştuk. Okul-Aile Birliği başkanı arkadaşımız ve üyelerimizle bir-

likte ilk olarak bilgi almak ve gerekli ilk yasal işlemleri yapmak için Kaymakamlığa, Milli Eğitim Müdürlüklerine gittik. Bize “*tüm STK’ların fikirleri alınarak karar verilmiştir*” denildi. Bu süreçte tüm STK’ları, partileri, sendikaları, emekten yana tüm kurumları tek tek gezdik. Herkese sorduk, ama kimseye sormamışlardı. Biz de herkesten bu süreçte bize destek vermesini istedik.

Daha sonra İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yürüyüş düzenledik. Ardından 6 gün boyunca Kartallı Kazım Meydanı’nda her akşam buluştuk. Bir şenlik gibi bir aradaydık, dertlerimizi anlattık, konuşmalar yaptık. Bu oturumlarla, isyanımızı daha fazla duyurmuş olduk. Afişler astık, bildiriler dağıttık.

Son olarak 16 Temmuz’da Kaymakamlığa bir yürüyüş düzenledik. Bu yürüyüşün ardından isteğimize olumlu cevap verilseydi, bir sorun kalmayacaktı.

Çünkü o kadar mantıklı sebebimiz vardı ki... Ama onlar bize “**biz devletiz, yaparız**” türünden yanıt vermeyi tercih ettiler. Bu yaklaşımları bizi daha da kuvvetlendiriyor aslında. Bizi eylemler, açıklamalar yapmaya zorluyorlar.

Şimdi de Kartal Meydanı’nda Kaymakamlık karşısında bekliyoruz. “*Kaymakam elini okulundan çek*” diyoruz. Sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Biz haklıyız, haklı olduğumuzu biliyoruz. Devletin de, idarecilerin de bizi duymasını ve taleplerimizi yerine getirmelerini istiyoruz.

Emperyalist savaş ve işgale karşı protesto

Bursa: Emperyalist orduların açık bir cephe savaşından ziyade, Türkiye ve Suriye üzerinden Doğu Akdeniz’de bir güç “düellosuna” girişmeleri ve olası savaş durumu, Bursa’da devrimci, demokrat ve ilerici kurumlar tarafından yapılan yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto edildi.

Kitle, “**Suriye’de Emperyalist Savaşa ve İşgale Hayır**” yazılı pankartı arka-

sında, slogan ve alkışlarla Orhangazi Parkı’na kadar yürüdü. Burada; yapılan açıklamada; “*Bizler dün Libya’da nasıl Kaddafi’yi değil de Libya halkının haklı mücadelesinin savunduysak; bugün de Suriye halkının emperyalizme karşı haklı mücadelesini savunmaya devam edeceğiz. Esad rejiminin halka karşı saldırılarını kınadığımız gibi, emperyalistlerin*

kışkırtmalarını da aynı şekilde kınıyoruz” denildi.

KESK, DİSK, Bursa Tabip Odası ve **TMMOB** tara-

findan örgütlenen eyleme, **Partizan**’ın da bileşeni olduğu **HDK, BDSP, DHF, TKP, ÖDP, Halkevleri** destek verdi.

Ulm’de Sivas protestosu

Sivas katliamının yıldönümü vesilesiyle Ulm şehrinde 500’e yakın kişinin katılımıyla düzenlenen mitingde ortak mücadele etmenin önemine vurgu yapıldı. Bizler de mitingde “**Sivas mahkemelerinde umut yok, umut halkın adaletinde**” pankartının arkasında atılan sloganlarla yerimizi aldık. Yapılan dinleti ve konuşmaların ardından etkinlik son buldu.

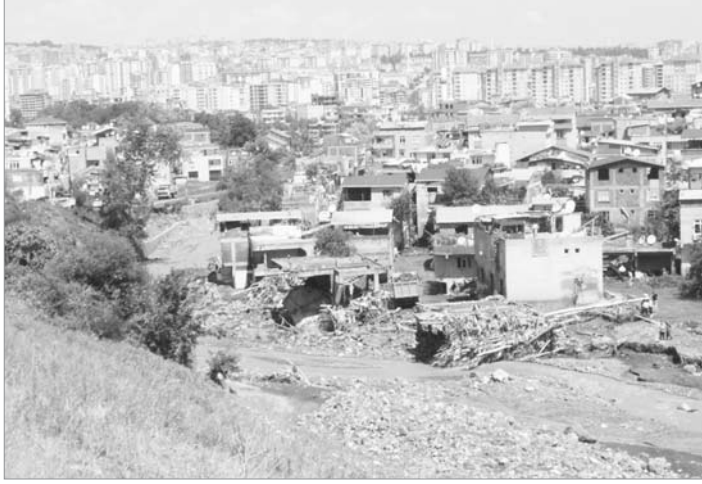
“TOKİ bu ülkenin en başarılı kurumlarından biridir”

Kimse ulaşımı zor, kışın soğuktan yazın sıcaktan çekilmez hale gelen, her yağmurda damı akan, sağlıksız, alt yapı-sız konutlarda yaşamak istemez.

Ancak gelin görün ki yukarıdaki olumsuzlukları sayarak hatta üstüne “görüntü kirliliği”, “deprem riski” vb. gerekçeler de eklenerek planlanan kent-sel dönüşüm söylenenin aksine rant için yapılıyor. Üstelik insan hayatı hiçe sayılarak... Hatta her doğal afetin ardından katledilen insanlarla, onların aileleriyle dalga geçer gibi açıklamalar yaparak.

“Allahtan gelene engel olunmaz” denilen doğal afetler gerçekten engellenemez mi? Bu afetlere yol açan etkenler nelerdir? Kapitalizm doğayı katlederken, afetlerin de önünü açmıyor mu? Bunlar ayrı bir tartışmanın konusu ancak şu sorunun cevabı nettir: “Yaşanan doğal afetlerde can kaybı azaltılabilir.” Wan depremin ardından Samsun’da yaşanan sel felaketi bu cevabın doğruluğunu göstermektedir.

Halkı daha sağlıklı, daha güvenli, sürekli değeri artan evler diyerek yerleştirdikleri TOKİ evleri, yaşanan olayda da görüldüğü üzere insanları katletmekten veya on yıllarca borç ödemek zorunda bırakmaktan başka bir şeye yaramıyor. İşin trajik-komik yanı, “halkın iyiliği için” yapılan bu uygulamaların yönetmeliğe,

yasalara uygun yapıyor oluşudur.

Samsun’da yaşanan ve 13 kişinin hayatına mal olan sel felaketinin ardından egemenler ve yerli uşakları tarafından yapılan açıklamalar, katliamlara

inat övgü niteliğinde ve insan hayatına ne derece değer verdiklerini gösterir durumda.

2500 gecekondunun yıkılarak yerine inşa edilen, “yer seçiminde ve yapılaşmada sorun yok” denilen TOKİ evleri Yılanlıdere yatağına yapılmıştır. Yapılan bu pervasızlığın ardından 14 kişinin hayatını kaybetmesi, binlerce insanın mağdur olması yetmezmiş gibi Başbakan R. T. Erdoğan’ın aymazca kalkıp “TOKİ bu ülkenin en başarılı kurumlarından birisidir. Yaşanan felaket siyasi rant meselesi yapılmamalı”, veya Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar’ın “TOKİ’nin imar hatası yoktur, suçlu varsa cezasını çeker ama suçlu aramak doğru değil” vs. söylemleri insan hayatına verdikleri değeri veya yapılan projelerin ne amaçla yapıldığının göstergesidir.

Samsun’da yaşanan katliam bir ekip işidir ve bakanlardan başbakana öve öve bitiremedikleri TOKİ’ye kadar hep birlikte yapılmıştır.

Konak Belediyesi faturayı halka kesti

İzmir: Konak Belediyesi Çınartep Mahallesi’nde yaptığı yol ve kaldırım çalışmalarının faturasını, “katkı payı” adı altında mahalle halkına kesti. Buna tepki gösteren halk **19 Temmuz**’da Konak Belediyesi önünde açıklama yaptı.

Mahalle halkı adına basın açıklamasını okuyan **İmam Güğülter**; “2009 yılında mahalle-mizde belediyenin görevi gereği, geniş çaplı yol ve tretuar çalışmaları yapılmıştır. Encümen kararı sonucunda Konak Belediyesi Mali İşler Müdürlüğü tarafından 2464 sayılı kanun mahalle sakinlerine tahakkuk fişi düzenlenerek uygulanmıştır. Tahakkuk edilen katkı payı ile belediyelerin doğal görev ve hizmetlerinin ücretlendirilmesi anlamına gelmektedir, dolayısıyla anayasa ile güvence altına alınmış hakları ihlal etmektedir” dedi

Mahalle halkı daha sonra katkı paylarının iptal edilmesini talep ettikleri dilekçeleri belediyeye verdi.

Hasan Gülünay’ın akibetini soranlara gözaltı

381. Hafta

İlk olarak sözü gözaltında kaybedilen **Kenan Bilgin**’in kardeşi **İrfan Bilgin** aldı. Bilgin yeni çıkan yargı paketlerinden, ‘90’lı dönemden bugüne devletin zihniyetinin değişmediğine vurgu yaparak; “**Bir ülkede devlet katilse tüm kurumları katildir**” dedi. Ardından **Murat Yıldız**’ın annesi **Hanife Yıldız** söz alarak; “**İşte katil devlet, işte katil kurumları, işte katilleri serbest bırakıyorlar**” dedi. Haftanın basın açıklamasını okuyan **Gülsüm Kal, Recai Aydın**’ın akibetini sordu.

382. Hafta

Bu hafta 1994 yılında gözaltında kaybedilen **Abdulgani Dağ**’ın öyküsünü anlatan Cumartesi Anneleri, Adalet Bakanı Sadullah Ergin’e yargı ile ilgili sorular yönelterek Başbakan R. T. Erdoğan’a; “**Bu hukuksuzluk, bu vicdansızlık ilelebet sürer mi?**” diye sordu.

Eylemin ardından gözaltında “kaybedilen” Hasan Gülünay’ın ailesi İstiklal Caddesi üzerinde bulunan bir kafenin 2. katından “**20 Temmuz 1992’de gözaltına alındı-Bir daha geri dönemedi-Hasan Gülünay nerede?** -

Kaybedenler kaybedecek” yazılı pankart açarak bir eylem gerçekleştirdi.

Gülünay davasının zaman aşımı tehdidiyle karşı karşıya olduğunu söyleyen Gülünay ailesini gözaltına almak isteyen polise Cumartesi Anneleri tepki gösterdi. “**Gözaltına alırmayız, çocuklarımızı bırakın**” diyen aileler polis barikatına yüklendi. Yaşanan arbedenin ardından 6 kişi gözaltına alındı. “**Nereye götürüyorsunuz?**” sorusuna cevap alamayan anneler, 18 yıllık biriken öfkeyle kendi çocuklarının yaşadıklarını anlatarak “**onları sizin elinize bırakmayız**” dedi ve polis otosunun ardından yürüyüşe geçti. Ailelerin önüne barikat kuran polisle yaşanan tartışmaların ardından Taksim Merkez Karakolu’na kadar sloganlarla yüründü.

“Hasan Gülünay nerede?”

İstanbul: 20 Temmuz 1992 tarihinde gözaltında kaybedilen **Hasan Gülünay**’ın kaybedilişinin yıldönümünde ailesi Gülünay’ın akibetini sordu. 20 Temmuz günü İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü önünde biraraya gelen İHD İstanbul Şube Cezaevi Komisyonu ve Gülünay ailesi “**Hasan Gülünay 20 yıldır ‘kayıp!’ Nerede?**” diye sordu.

Komisyon adına kısa bir konuşma yapan

Ayşe Yılmaz; “20 Temmuz 1992’de Tarabya’daki evinden işe gitmek için çıkan **Hasan Gülünay**’dan 20 yıldır haber alınamıyor” diyerek yıllardır Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen Cumartesi eylemlerine ve orada ailelerini arayarak büyüyen çocuklara dikkat çekti. Ardından sözü Gülünay’ın eşi **Birsen Gülünay** alarak; eşinin davasının zaman aşımı tehdidiyle karşı karşıya olduğunu, buna izin vermeyeceklerini ve bu davanın peşini bırakmayacaklarını vurguladı.

İş cinayetleri artmaya devam ediyor

İstanbul: İş kazaları denildiğinde ilk olarak akla gelen ülkelerden birisi Türkiye’dir. Bunun nedeni çok açık. Çünkü son 10 yılda toplam 10 bin 723 işçi “kaza kurbanı” oldu ve her yıl ortalama 1.072 işçi de iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

Ölümler her geçen gün artmaya devam ediyor. Patronlar kârlarına kar katmak için işçileri amansızca sömürüyor.

İşçi ölümlerinin önemli bazı sebepleri de taşeronlaştırma, güvencesizlik, uzun çalışma saatleri, sosyal hakların budanması, yasal olmayan sözleşmelerin imzalatılması ve çalışma koşullarının ağırlaştırılmasıdır. Devlet karakterinden dolayı işçileri daha fazla sömürmek ve kontrol altına almak için çalışmaktadır. Hükümetin “iş kazalarına” karşı kayıtsız kalması ve görmezden gelmesi onun doğasında vardır. Her iş cinayetinden sonra ta-kındığı “**sorumlulardan hesap sorma**” tavrıyla kitleleri manipüle etmeye çalışıyor.

Esenyurt’taki AVM inşaatında 11 işçinin yanarak ölmesi; basit bir elektrik arızasından kaynaklandığı söylenip ardından “kader”, “kısmet” ile geçiştirilmeye çalışıldı. Açılan davada işçilerin güvenliğinden sorumlu kişilerin sertifikalı uzman olması gerekirken normal teknisyenler olduğu ortaya çıktı. Asıl sorumlular yargılanmadı.

Yozgat’ın Sorgun ilçesinde maden ocağının tavanının çökmesiyle 6 işçi yaralı olarak kurtarılrken 1 işçi de göçük altında kalarak öldü. Aynı madende 38 işçinin öldüğü halde önlemlerin alınmaması katliamdır. Bu katliamın faileri de korunmaya alındı.

Daha geçen gün metrobüs köprüsünde çalışma yürüten işçilerden biri, köprüünün aniden çökmesiyle enkaz altında kalarak yaşamını yitirdi. Köprüünün çöktüğünü duyan İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş metrobüsle olay yerine gelerek “inceleme” yaptı. Topbaş açıklamasında “**Vincin komutası, sistemindeki ve operatördeki hatalar üst üste geliyor...**” diyerek sadece kaza olduğunu vurguluyor ve ardından pervasızca “**Niyetimiz Ramazan’a kadar bitirmektir. İnşallah yetiştiririz ama bu kazadan dolayı biraz gecikme oldu**” diyerek devletin iş cinayetlerine bakışımı da bir kez daha gösterdi.

Tekirdağ'da yaralı tutsaklar hücrede

H. Merkezi: Tekirdağ Hapishanesi'nde baskıları, onursuz uygulamaları protesto etmek için yatakları ateşe veren PKK davası tutsaklarına gardiyanlar saldırdı. Saldırıda yaralanan tutsaklar yaralı halde hücrelere atıldı. Olayın ardından tutsakların görüşüne giden avukat **Hüseyin Boğatekin**, tutukluların; hapishanede hız kesmeden artan baskılara ve ihlallere karşı eylem yapmak zorunda olduklarını söylediğini belirterek "Tutuklular, yemek almaktan görüşe çıkmaya kadar her şeyin işkence haline getirildiğini anlatıyor. Dilekçe haklarının bile tamamen gasp edildiğini söylüyor. Bu nedenle, bir koşuşturma yatakları ateşe vermişler. Bunu yapan iki tutuklu gardiyanların saldırısına maruz kalınca 3 oda daha yatakları ateşe veriyor. Ancak birinin yakılmasına gardiyanlar müdahale ediyor. Hücrelerin bulunduğu yere jandarma robotları alınıyor. Eylem yapan hücrelere giren gardiyanlar, tutuklulara saldırıyor" dedi.

Yaralanan tutsakların revire götürülmediğini belirten Boğatekin sadece birinin -o da astım hastası- hastaneye sevkini yapıldığını, ardından yeniden hapishaneye götürüldüğünü söyleyerek "bu tutsak 40 günlük bir tutuklu. Baskılara dayanamadığını söylüyor. Psikolojik bir travma geçiriyor" diye konuştu. Av. **Hüseyin Boğatekin** hukuki girişimlerde bulunacaklarını söyledi.

Hapishanedeki Ölümler "İtiraf" Edildi!

Adalet Bakanlığı'nın açıklamasına göre şu anda 520 ağır hasta hükümlü ve tutuklu bulunuyor.

Mersin: Hapishanelerde uygulanan tecrit-tretman politikaları ve bir türlü düzeltil(e)meyen koşullar sonucu, tutsaklardan birçoğu çeşitli hastalıklara yakalanıyor veya zaten kimi hastalıkları olan tutsakların ya hastalıklarında ilerleme oluyor ya da hastalıklarına yenik düşüyorlar. Kamuoyu tarafından da bilinen bu durum en sonunda Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in de bir soru önergesiyle de olsa gündemine girmiş bulunuyor.

Artık inkâr edemeyecekleri bir durum haline gelen hasta tutsaklar sorununu itiraf eden Bakan Ergin, yaşamını kaybeden tutsaklarla ilgili defalarca kez başvuru yapılmamış gibi davranıyor. **Ölümleri normalmiş gibi gösterme çabasında olduğu yaptığı açıklamadan anlaşılan**

Artık inkâr edemeyecekleri bir durum haline gelen hasta tutsaklar sorununu itiraf eden Bakan Ergin, yaşamını kaybeden tutsaklarla ilgili defalarca kez başvuru yapılmamış gibi davranıyor.

Ergin "tutuklu ve hükümlülerin rüyalarında onu rahatsız ettiği"ni de belirtmeden geçemiyor.

Bakan Ergin'e göre 2007 yılında 57, 2008 yılında 71, 2009 yılında 66, 2010 yılında 70, 2011 yılında 67 ve 2012 yılında 29 Mayıs 2012 tarihi itibarıyla 18 tutuklu yaşamını yitirmiş. Ancak bu rakamlara **Suzan Zengin** yoldaş gibi yüzlerce tutsağın hapishane koşullarında hastalıklarının ilerledikten sonra tahliye edilmesi sonucu dışarıdayken yaşamlarını yitirmeleri dahil edilmiyor. Hapishane koşullarında hiçbir iyileşme olmaması ve hatta her geçen gün bu koşulların biraz daha zorlaşması sonucu bakan Ergin daha çok rahatsız olacaktı gibi görünüyor!

Tetikçiler ve katliamcılar yasa reformlarıyla bir bir tahliye edilirken, son günlerde uygulamaya konulan yargı paketinde çoğu müebbet hapse

mahkum olan hasta tutsakların denetimli serbestlik yasasından dahi yararlanamıyor olması devletin aslında hasta tutsakları hala "görmediğini" açık ediyor. **Konu hasta tutsaklar olunca Adli Tıp Kurumu ve Adalet Bakanlığı kör, sağır ve dilsiz oluyor.** Tedavilerinin hapishane koşullarında gerçekleşemeyecek durumda olduğu aşikar olan hasta tutsakların, tedavilerine dışarıda devam edebilmeleri için Adli Tıp Kurumundan almaları gerekli olan raporlar verilmiyor.

2000 yılından bu yana 1000'e yakın tutuklunun ağır hastalıklarından dolayı yaşamını yitirdiği hapishanelerde, Adalet Bakanlığı'nın açıklamasına göre şu anda 520 ağır hasta hükümlü ve tutuklu bulunuyor. İHD'nin konuyla ilgili yaptığı açıklamada; hapishanelerin fiziki ve sağlık koşullarının kötü olması ve hapishanelerde tedavi yapılmaması nedeniyle son on yılda hasta tutsakların sağlık problemlerinde ciddi artışlar yaşandığına dikkat çekilerek, 288 hasta tutsağın ölüm sınırında olduğu belirtildi.

KCK tutuklusunu Hakkı Kuru yaşamını yitirdi

Mersin: Adana'da KCK'ye yönelik operasyonda gözaltına alınıp tutuklanan BDP il yöneticisi **Hakkı Kuru** 11 Temmuz'da koşusunda geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

52 yaşındaki Kuru yaşamını yitirmeden 10 gün önce hapishane yönetimine bir dilekçe yazarak hastaneye gitmek istediğini bildirmişti. Dilekçesine yanıt beklerken kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. "**KCK yapılanması içerisinde yer almak ve faaliyetlerde bulunmak**" iddiasıyla tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Kapalı Hapishane'ye gönderilen BDP

Adana eski il yöneticisi ve DTK üyesi Kuru'nun ölmeden önce yazdığı mektupta hapishane koşullarından bahsettiği öğrenildi. Kuru'nun Adana'da yerel yayın yapan Radyo Dünya'ya gönderdiği mektup ölümünden sonra adresine ulaştı.

Kuru, her Perşembe yayımlanan ve hapishanelerdeki tutsakların mektup gönderdiği Güneşi Düşleyenler programına gönderdiği mektupta, kendilerine arkadaşlık yapan kuşlarının dahi avuçlarında can verdiğini ve dayanılmaz koşullar nedeniyle kendisinin de açık açık ölüme sürüklendiğini yazmıştı.

fından müdahale edildi.

1 Temmuz gününde ise Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishane'de tutsak bulunan **Hakan Yılmaz** bedenini ateşe vermişti.

Son olarak da Batman M Tipi Kapalı Hapishane'de tutuklu **Bilal Doğan** "14 Temmuz Diyarbakır Zindanı Direnişi"nin yıldönümü nedeni ile bedenini ateşe verdi. Alınan bilgiye göre; Doğan'ın bedenini ateşe verdiği sırada aynı koşuşturma bulunan arkadaşları hemen müdahalede bulundu. Batman Bölge Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınan Doğan'ın durumunun iyi olduğu öğrenildi.

Hapishanelerde bedenler ateşe veriliyor!

Mersin: Türkiye'de hapishane koşulları her geçen gün kötüleşirken tutsaklar bedenlerini yakarak hapishane koşullarını protesto ediyor.

İzmir Kırklar 1 Nolu F Tipi Hapishane'de tutuklu bulunan **Erdal Taş** isimli tutsak kaldığı, koşuşturma bedenini ateşe verdi. Hücrede kimsenin bulunmadığı sırada eylemi gerçekleştiren Taş'a hapishane görevlileri tara-

Riha'da gelenler gidenleri aratıyor!

Mersin: Urfa E Tipi Kapalı Hapishane'de, hapishane yönetiminin uygulamalarından ve hapishane koşullarından kaynaklı bir isyan çıkmış ve 16 Haziran tarihinde 13 kişinin yanarak yaşamını yitirmesine neden olmuştu. Olayın sorumlularından hapishane birinci müdürü **Akif Bakal** ve infaz koruma baş memuru **Ali Çakmak** terfi ettirilmesine Samsun Hapishanesi'nde görevlendirilmişti.

Akif Bakal ve Ali Çakmak yerine Urfa Hapishanesi'nde tutuklulara saldırı bayrağını devralan yeni müdürler ise Akif Bakal'ın köylüsü ve arkadaşı! Hapishaneye yeni atanan müdürlerin yaptıkları ise hapishanede kalan siyasi tutukluların açıklamalarına göre eski müdürleri aratır biçimde. Siyasi tutukluların kamuoyuna duyurdukları açıklamada: "**Yeni gelen birinci ve ikinci müdür geçmiş uygulamalardan daha beter uygulamaları sürdürmektedir. Gelir gelmez cezaevindeki kadın tutsaklar kaba bir şekilde zor uygulanarak yerlerde sürüklenerek şahsi eşyalarını bile almalarına izin verilmeden sürgün edilmişlerdir**" dediler.

İşçi Sınıfının İlk Grev Dalgası: 1908 Ağustos Grevleri

24 Temmuz 1908 günkü gazetelerle duyurulan “İlân-ı Hürriyet” (2. Meşrutiyet’in ilanı) ile “anayasal rejime” geçilmesi ile birlikte, Abdülhamit istibdadından bunalan halk, Osmanlı İmparatorluğu’nun her yanını dalga dalga gösteriler ve grevlerle sardı. “İlân-ı Hürriyet”ten yalnızca iki hafta sonra, yürütmüş olduğu eylemlerle 1876 Anayasası’nın yeniden ilan edilmesi sürecinde adından söz ettiren İttihat ve Terakki Cemiyeti, bir duyuru yayımlamak zorunda kaldı. Bu duyuruda Cemiyet, Osmanlı halkını sevinç gösterileri yapmaktan vazgeçmeye davet ediyor ve herkesin bir an önce **işinin gücünün başına dönmesini** istiyordu. Ancak, gösteriler ve grevler giderek arttı ve aralıksız olarak 1909 yılına değin sürdü.

Osmanlı İmparatorluğu’nda **kayda geçen ilk grev, Şubat 1872’de İstanbul Beyoğlu Postahanesi’nin** telgraf şubesinde çalışanlar tarafından gerçekleştirilmiştir. 1872 yılındaki bu “ilk” grevden sonra, **24 Temmuz 1908’de** “Hürriyet” ilan edilinceye kadar, Osmanlı topları üzerinde toplam 50 civarında grev daha olduğu tespit edilebilmiştir. 1908 yılında yapılmış olan **111 grevden 39 tanesi İstanbul’da, 31 tanesi Selânik’te ve 13 tanesi İzmir’de**; bu grevlerin yaklaşık yüzde 60’lık bir bölümü de devlete ait veya devlet tarafından işletilmekte olan işyerlerinde, yüzde 52’si özel şirketlerde yapılmıştır.

1908 yılında Osmanlı İmparatorluğu’nun sınırları dâhilinde yaklaşık 200.000 ila 250.000 sanayi işçisinin çalışmakta olduğu hesaplanmıştır. 1908 grevleri sırasında, yaklaşık 100.000 dolayında işçinin 1908 Grev Dalgası’na katılmış olduğu tahmin edilmektedir. “İlân-ı Hürriyet” ilk iki ay içerisinde yüzde 20 ila 30’luk bir enflasyon oranını da beraberinde getirdi. Osmanlı işçilerinin daha yüksek ücret talep etmesi kaçınılmaz hale geldi.

Bu talep doğrultusunda öne çıkan örnek, **fırın işçilerinin mücadelesidir**. 15 Ağustos 1908 tarihinde, 7 binden fazla fırın işçisi şehrin meydanlarında toplanmış ve İttihat ve Terakki Cemiyeti’ne bir dilekçe vererek ücretlerinin artırılmasını talep etmişlerdi.

Bir hafta sonra, 22 Ağustos günü, 150 kadar fırın işçisi işlerini tekrar iş bırakarak İstanbul Şehremaneti’ne (belediye) yürümüşlerdir.

1908 Grevleri’nin hedefleri

1908 Grevleri’nin en belirgin ortak özelliği, ekonomik nitelik taşımaları ve genelde ücret uyuşmazlıklarından kaynaklanmalarıdır. Patronların işçilerin fazla mesai ücretlerini ödemeye yanaşmaması ve diğer sosyal haklar da kesinti yapması da 1908 Grevleri’nin önemli sebepleri arasındadır. İşçilerin patrona sundukları talepler: **8 saatlik işgünü, sağlıklı çalışma koşulları, yıllık ücretli izin, ücretli hafta sonu tatili ve fazla mesaiye fazla ücretti.**

Örneğin, **Kavala Tütün Rejisi’nde** çalışan tütün işçileri yazın 8, kışın 9 saatlik işgünü uygulanmasını istemişlerdir. **Gece yapılan işler için çift ücret** ödenmesi ve **ek işe ek ücret** ilkesi de neredeyse bütün talep listelerinde tekrarlanmış isteklerdir. Yılda bir ay ücretli izin hakkının yanı sıra, ücretli hafta sonu tatili ve Pazar günleri çalışılmaması gibi istekler de yaygındır. İstanbul Cibali’de bulunan Tütün Rejisi’ne ait sigara fabrikasında, Reji’nin yüzde 50’lik ücret artışı teklifini yetersiz bularak reddeden tütün işçileri, 13 Ağustos günü greve gitti.

İzmir-Kasaba Demiryolu işçileri ayda 5 lirayı aşan bütün ücretler için yüzde 20 ve ayda 5 liranın altında kalan bütün ücretler için de yüzde 30 ücret zammı isteyecekti. 11 Ağustos günü, yüzde 12.5’luk bir ücret artışı isteyen Paşabahçe Cam işçileri ise grev başlatmışlardı.

Anadolu Demiryolları Şirketi 10 yıldan fazla tecrübesi olan çalışanlarına yüzde 40 ve beş yıl tecrübesi olan çalışanlarına da yüzde 30 oranında zam önermişti. Bu zam oranlarını yetersiz bularak reddeden işçiler, 14 Eylül 1908 tarihinde greve başladı. **Beirut-Şam-Hama Demiryolu’nda** yapılan grev yüzde 50’lik bir ücret artışıyla sona erdi. Tütün rejisi, 11 Eylül günü, Selânik’deki tütün işçilerine deneyimlerine göre yüzde 30, 20 ve 10 oranında ücret artışları vermeyi kabul ederek grevi sona erdirdi.

Osmanlı İmparatorluğu’nda herhangi bir iş kanunu ve işyerlerindeki koşulları düzenleyen yönetmelikler yoktu. Bunun yanında işçiler grevler sırasında sendikal taleplerinde ısrarcıydı. Anadolu Demiryolu işçilerinin yukarıda bir kısmını verdiğimiz talep listesinde ilk sırada, kurmuş oldukları sendikanın patron

tarafından tanınması isteği vardı. Örneğin, grevlerini başarıyla sona erdirdikten sonra, patronun kurmuş oldukları sendikayı tanımaması üzerine Pera Palas işçileri ertesi gün tekrar greve gidecekti.

Politik önderlik

1908 Grevleri’nin büyük bir bölümü kendiliğinden gelişmiş olan grevlerdir. Bu eylemlerin ardında güçlü bir işçi örgütlenmesi ve sendikaların önderliği olduğu söylenemez. İşçiler genelde daha örgütlenmeye bile vakit bulamadan greve kalkışmışlardır. Çoğu kez, işçilerden doğal liderlik vasıflarına sahip birisi greve öncülük eder, hatta arkadaşlarının adına bağlayıcı açıklamalarda bile bulunurdu.

Osmanlı sosyalist hareketi işçi hareketlerini yönlendirebilecek veya yönetebilecek birikimden yoksundu ve bir sınıf mücadelesini ateşleyebilecek kadar kuvvete sahip değildi. Daha sonraları, 1919 yılından itibaren Kazlıçeşme Debbağhane grevini, Kasımpaşa Tersanesi grevini ve İstanbul Tramvay Şirketi grevlerini başarıyla yönlendirecek olan İştirâkçi Hilmi liderliğindeki **Türkiye Sosyalist Fırkası**, 1908 yılında daha yeni yeni toparlanmaktaydı. Osmanlı Amele Cemiyeti’nin kurucuları, zaman içinde sönmüş olan örgütlerini Osmanlı Terakki Cemiyeti adıyla legal olarak yeniden canlandıracaktı. Dünya işçi örgütleriyle ilişkiye geçen ilk Osmanlı işçi sendikası olan Mürettibin-i Osmaniye Cemiyeti de yine 1908 yılında kurulmuştu.

Anadolu Demiryolu işçilerinin Anadolu Osmanlı Demiryolu Memur ve Müstahdemini Cemiyet-i Uhuvetkârenesi adını taşıyan sendikası, sendikamın liderliğini üstlenmiş olan **Dr. Arhangelos Gabriel’in** inatçı kişiliği ve sendikamın ortaya koyduğu istekler, hem Anadolu Demiryolu Şirketi’ni hem de Osmanlı hükümetini zor durumda bırakmaya yetmişti. 1908 Grevleri içinde milliyetçi ve etnik ayrılıkçı eğilimlere de rastlanmaz. Grevlerde çeşitli milliyetlerden işçiler birlikte eyleme katılmışlardı. Osmanlı devlet adamlarının ve İttihatçıların iti-

razlarına rağmen, grevci işçilerin ellerinde Yunan ve Ermeni bayrakları Osmanlı bayrağıyla birlikte dalgalanıyordu.

Devlet baskısı

Aydın Demiryolu grevinde, Zonguldak kömür madenlerinde ve Samsun Tütün Rejisi fabrikalarında kanlı çarpışmalar yaşandı. 1908 yılında, Aydın Demiryolu grevi sırasında Develiköy İstasyonu’nda grevci işçilerle askerler arasında gerçekleşen çatışmalarda bir işçi silahla yaralanarak ölüyor. 13 Ocak 1913 tarihinde gerçekleştirdikleri hükümet darbesinden sonra Osmanlı İmparatorluğu’nun siyasi yaşamını doğrudan yönlendiren İttihatçılar, her türlü muhalefet eğilimini bastırdıktan sonra, 1918 yılının sonlarına kadar ülkeyi askeri bir diktatörlükle yönetmişlerdi.

“İlân-ı Hürriyet”ten yalnızca iki ay kadar sonra, 10 Ekim 1908 tarihinde Osmanlı Meclis-i Meb’ûsân’ı henüz ilk oturumunu gerçekleştirmeyi bile başaramamışken, grevlerin yayılmasından çekinen Osmanlı hükümeti Tatil-i Eşgâl Kanûn-ı Muvakkatı’nı kabul etmişti. Tatil-i Eşgâl Kanûnu “kamu hizmeti” yapan işyerlerinde grevleri yasaklamış, ancak grevleri tümüyle sona erdirmeyi başaramamıştı. Yine de, Tatil-i Eşgâl Kanûnu “kamu hizmetine ait” olan veya devletin mülkiyeti altında bulunan bütün işyerlerinde grevleri yasaklamıştı. Grevler kısa sürede İttihatçıların gerçek kimliğini de ortaya çıkaracaktı. **(Kaynak: Toplum ve Bilim Dergisi, Sayı 78. Yavuz Selim Karakışla; “Osmanlı İmparatorluğu’nda 1908 Grevleri”)**

’96 Ölüm Orucu ve SAG Direnişi

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nu oluşturan parti ve örgütlerin Süresiz Açlık Grevi temelinde başlattığı ve 13 Temmuz ’96’da **DHKP-C, MLKP, TKP(ML)**-şimdiki MKP-, **TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi** tarafından Ölüm Orucu direnişine dönüştürülen büyük direniş 69. günü olan 27 Temmuz’da zaferle sonuçlandı. Mehmet Ağar’ın Adalet Bakanlığı’na

getirilmesiyle 6-8 ve 9 Mayıs 1996 tarihli genelgeler çıkartılarak devrimcilerin tabutluklara yerleştirilmesi amaçlanıyordu. Bu saldırıya karşılık 1500 devrimci ve komünist tutsak açlık grevine başladı. İçerde 159 devrimci tutsağın ölüm orucuyla sürdürdüğü direnişe karşılık devlet, saldırıların dozajını yükseltti. Faşizm ile devrimci tutsaklar arasında gerçekleşen bu çetin muharebe, geniş kitlelerin sürece doğrudan müdahil olmasıyla gündemin baş sıralarına yerleşti.

Direniş sırasında **Altan Berdan Kerimgiller (DHKP-C), İlginç Öz-**

keskin (DHKP-C), Ali Ayata TKP(ML), Hüseyin Demircioğlu (MLKP), Müjdat Yanat (DHKP-C), Tahsin Yılmaz (TİKB), Ayçe İdil Erkmen (DHKP-C), Hicabi Küçük (TİKB), Yemliha Kaya (DHKP-C), Osman Akgün (TİKB), Hayati Can TKP(ML) şehit düştü. İçerde ve dışarıda verilen şanlı mücadele ve ödenen ağır bedeller sonucunda devrimci ve komünist tutsaklar, Eskişehir Tabutluğu’nun devrimci tutsaklara kapatılması, tutsakların tedavileri ve duruşmalara katılmaları önündeki engellerin kaldırılması,

hapishanelerde tek bir statünün kabul edilmesi, siyasi temsilcilik hakkının kabul edilmesi, şeklindeki taleplerini kabul ettirdi.

Böylece devletin devrimci ve komünist tutsaklar şahsında ezilen işçi ve emekçi yığınlarına yönelik saldırısı geri püskürtülmüş oldu. ’96 Ölüm Orucu direnişi devrimci dayanışmanın gücünü ve devrimci iradenin teslim alınmazlığını dosta düşmana gösterdi. Büyük direniş sırasında gökyüzünde yıldızlaşan 12 yiğit devrimci daima mücadelemize ilham kaynağı olacaktır.

Evrensel Bakış

Paraguay'da sivil darbenin gösterdikleri

Darbe dediğimizde çoğu zaman aklımıza askeri darbeler gelse de, darbe kavramı askeri olanın yanında sivil olanı da içerir. Nitekim bunun son örneği de Haziran ayının 22'sinde Paraguay'da gerçekleştirilen sivil darbedir. Paraguay Güney Amerika'daki en yoksul ülkelerden birisi. Görevi kötü kullandığı gerekçesiyle devlet başkanı Fernando Lugo hükümet görevinden uzaklaştırıldı.

Nüfusu 6.5 milyon olan ülkenin yüzde 60'ının yoksul olduğu biliniyor. Ekonomisinin tarıma dayalı olması, ülkenin yoksul kalmasında önemli bir etkenken, toprağın yüzde 85'inin, nüfusun yüzde 2'sinin elinde toplanması da halkın yoksul kalmasının en önemli nedeni.

Lugo 2008 yılında "sol kanattan" gelen bir partiden psikoposluğu bırakarak başkanlık aday olmuştu. Özellikle yoksul kesime yönelik bir söylemle kitlelerde etki yaratan Lugo, seçimlerde yüzde 41 oy alarak, mutlak çoğunluğu elde edemese de başkanlık koltuğuna oturmayı başarmıştı.

Ülkede bulunan çok uluslu şirketlerce küçük çiftçilerin Paraguay yerlilerinin soya ve pamuk plantasyonlarında sömürülmeleri için sistematik bir şekilde ve zorla topraklarına el konularak çıkartılıyorlar. Özellikle askeri darbe döneminde bu uygulamanın başladığını vurgulamak gerekiyor. Zaten Lugo da askeri darbe döneminde el konulan toprakları asıl sahiplerine dağıtacağını vurgulayarak toprak reformu vaadinde bulunmuştu.

Üç ay önce Curuguaty'deki yoksul halk, ayaklanarak kendilerinden zorla alınan toprakları aynı şekilde geri alarak kamp kurdular. Devletin bu topraklara 19 Haziran'da zorla girerek, insanları katlederek geri alması ülkenin gündemine oturmuştu. Colorado Partisi, Lugo'nun toprak reformu vaadininin bu olaylara neden olduğu ve görevini kötüye kullandığı için aleyhinde kampanyaya başladı.

Durumun daha rahat anlaşılması için Curuguaty'deki halkın el koyduğu toprakların "sahibinin" Colorada Partisi senatörü Blas Riquelme olması da çarpıcı bir örnektir.

Sivil darbenin arkasındaki en önemli şirketlerden birisi ise Monsanto şirketi. Şirket ülkedeki soya ve pamuk tohumlarından büyük bir kâr elde ediyor. Sadece 2011 yılında 30 milyar dolar toplandığı biliniyor. Paraguay soya-sının üretiminde ve rafinajında uluslararası büyük tekellerden birisi karşımıza çıkıyor: **Cargill**. Tekel, üretimin ve rafinajın yüzde 40'ını elinde tutuyor.

Kamuoyunda açıkça ifade edilmese de Lugo'nun indirilmesinin bir başka nedeni de Monsanto şirketinin, genetiğiyle oynanmış pamuk tohumlarını ülkeye sokmasına izin vermemesi olduğu dillendiriliyor. Lugo'nun şirkete izin vermemesinin sonucu olarak karşımıza bildik sahneler çıkıyor. Ülkenin en büyük medya devlerinden ABC Color -ki bu gazete sahibinin bu tekellerle ilişkisi var- büyük bir yolsuzluk kampanyası örgütler. Kampanyanın gürlütüsü içerisinde de sivil darbe gerçekleştirilir.

Paraguay örneği de bize bu düzen içerisinde halka yönelik düzenlemelerin gerçekleştirilmesinin mümkün olmadığını gösteriyor. Kapitalist/emperyalist sisteme bağlı bir düzende halka yönelik düzenlemeler ne zaman yapılır, genel anlamda sistem daha büyük bir krizin içerisindeyse yapılıyor. Örneğin, birinci ve ikinci emperyalist savaş sonrasında sosyalizm tehlikesini bertaraf etmek için kapitalist ülkelerde sosyal-devlet uygulamasına geçilmesi gibi. Ancak günümüzde sosyalizm "tehlikesinin" görünür olmamasından aldıkları cüretle emperyalist burjuvazi neo-liberal politikaları hayata geçirerek, kazanılan tüm haklara uzun zamandır saldırı başlatmış durumda.

Emperyalizme bağlılığın ortadan kaldırılmadığı her şart altında ezilen halklara yönelik düzenlemelerin olması mümkün değildir. Emperyalizm dünyayı bir ahtapot gibi sarıp sarmalarken, bütün dünyada halklara büyük acılar yaşatmakta, yoksullukla da "terbiye" etmeye çalışmaktadır. Emperyalizmden kurtulmadıkça bize rahat yok.

Kürtler yönetime el koydu

Suriye Kürdistanı'nda önemli tarihsel gelişmeler oluyor. Kürt ulusu Suriye Kürdistanı'nda Kobani ve Afrin'de yönetimi ele geçirdi. Bütün bu gelişmeler önümüzdeki dönemin oldukça "hareketli" geçeceğini gösteriyor.

Suriye'deki durumda **Demokratik Birlik Partisi (PYD)** ile **Batı Kürdistan Demokratik Toplum Hareketi (TEV-DEM)**, BAAS rejimine karşı mücadelede emperyalist ittifakla birarada durmamaya özen göstermişti. Suriyeli Kürtlerin bu yaklaşımı, Esad'la anlaşma yaptıklarına yorulmuştu. Bilhassa ülkemizdeki burjuva-feodal kalemşörler bunu sürekli dillendirdi. Suriyeli Kürtlere ABD emperyalizminin öncülüğünde oluşan ittifaka dâhil olmalarının kendileri açısından daha iyi olacağı sürekli dillendirildi. Süreç boyunca Kürtler ne BAAS rejimiyle ne de emperyalist ittifakla hareket ettiler, kendi bağımsız çizgilerini korudular.

Bir ülkede devrimci durum olunmuşsa, bu durumdan devrimci ve demokratik hareketler yararlanabileceği gibi emperyalistler de yararlanır. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur. En son örneğini de Suriye'de görüyoruz. Faşist Esad diktatörlüğüne karşı ayaklanan halk kitlelerini kendi kumandasına almaya çalışan emperyalistler bir cephe oluşturdu. Ancak Kürtler de bu süreçte adım adım demokratik özerkliğe dönük kurumsallaşmalarını inşa ettiler.

Süreçte Suriye'deki merkezi devlet yapısının zayıflaması güçlü bir olasılık olarak önlerinde duruyordu. Öz savunmalarını, halk komitelerini oluşturdu. Esad yönetiminin en zayıf olduğu şu

anda da bu iki şehirde yönetimi ele geçirdiler.

Yönetimin ele geçirilmesinde esasen ciddi bir şiddet hareketinin yaşanmaması da merkezi devlet yapısının ne kadar zayıfladığının önemli bir göstergesi. Emperyalistler Kürtlerin şehirleri ele geçirmesi karşısında suskun kalmayı tercih ediyorlar. Yanlış anlaşılmasın, Kürtlerin emperyalistlerin olurlarını aldığını ima etmiyoruz. Aksine ülkede süreç o kadar karışık durumda ki ne Suriye Ulusal Konseyi bu duruma müdahale edebiliyor ne de Esad güçleri.

Bir ulusun kendi topraklarında yönetimi ele geçirmesi ne olursa olsun olumlu, ilerici bir durumdur. Hele ki dünya üzerinde devlete sahip olmayan Kürt ulusuyusa bahsedilen ulus...

Kürtler uzun bir aradan sonra kendilerini yönetme imkânına kavuşmuş durumdadırlar. Ancak ortalık biraz durulduktan sonra yaşanacaklara dikkat etmek gerekecektir. Çünkü bu durum Türkiye'nin işine gelmediği gibi, ABD de büyük oranda bu durumdan rahatsız olacaktır. Şurası kesindir ki önümüzdeki dönemde oldukça hareketli ve hızlı gelişmelerle karşılaşacağız.

Kürtlerin yönetimi ele geçirdikleri şehirlerde kullandıkları dilin temkinli olması ("ülkedeki savaşın Kürt bölgelerine sıçramak için yönetimi ele geçirdik" gibi ifadeler) dikkat çekicidir. Birinci olarak, bütün Kürt şehirlerinde yönetimi ele geçirmiş durumda değiller. BAAS rejiminin ülkedeki en büyük Kürt şehirlerin-

den biri olan Qamişlo şehrindeki bütün iletişimi kesmesi, oradaki ve yönetimi ele geçirilemeyen diğer Kürt şehirlerindeki halkın can güvenliklerinden emin olunmaması gibi.

Bununla birlikte daha ortalık karışık... Suların durulduğunda neler olacağı, nasıl bir durumla karşılaşılacağı tam olarak bilinemediği için temkinli bir dilin kullanıldığı görülmektedir.

Tüm bu gelişmelere Türk devletinin kayıtsız kalacağını düşünmemek gerekiyor. Türk egemenleri mevcut gelişmelerden hiç de memnun değildir/olmayacaktır. Bir kere bu durum Kürt ulusunda büyük bir moral kaynağı haline gelecektir. Kürt hareketi daha motive olmuş, Kürt halkını daha fazla harekete geçirebileceği somut bir örnek yaratmış olacaktır. Irak Kürdistanı'ndaki durumu bile zamanla sindirebilen bir Türkiye, Suriye Kürdistanı'ndaki durumu sindiremeyecektir.

Bu topraklarda "Kürt sorununun" demokratik çözümünün önündeki en büyük engel olan Türk egemenleri, daha fazla köşeye sıkışacaktır. Bu durum daha fazla saldırganlığı beraberinde getirecektir. Suriye'deki toz bulutu ortadan kalktığında merkezinde "Kürt sorunu" olan bir dizi gelişme büyük ihtimalle bizleri bekliyor.

İspanya'da sokaklar yanıyor

Başbakan Rajoy'un açıkladığı önlem paketi maden işçileri ve öğrencilerin ardından kamu çalışanlarını da harekete geçirdi. Hemen her gün eylem yapılan İspanya sokaklarında eylemsiz bir gün olağan dışı karşılanıyor.

İspanya'da geçtiğimiz haftalarda hükümet tarafından açıklanan yeni bütçe kesintilerine tepki gösteren kamu emekçilerinin eylemleri her geçen gün artarak devam ediyor.

Sosyal paylaşım siteleri aracılığıyla örgütlenen ve

yeni tasarruf önlemleri kapsamında KDV'nin artırılmasına ve Noel ikramiyelerinin iptal edilmesine tepki gösteren kamu emekçileri, uygulamanın adeletsiz olduğunu belirtiyor ve yıkımdan derhal vazgeçilmesini istiyor.

16 Temmuz günü memurlar, öğrenciler, emekçilerden oluşan binler, meclis binasına ve iktidardaki Halk Partisi'nin genel merkezine doğru yürüyüşe geçti. Eyleme itfaiye çalışanları da destek verdi. Hükümetin istifasını isteyen eylemciler Madrid'de bazı yolları trafiğe kapattı.

54 göçmen susuzluktan yaşamını yitirdi

Tunus'ta hastaneye kaldırılan bir göçmenin anlatıkları, Akdeniz'deki Sicilya kanalı bölgesinde büyük bir trajedinin yaşandığını ortaya çıkardı. Haziran ayının son günlerinde, Libya'nın başkenti Trablus kıyısından ayrılan bir bottaki, çoğu

Eritre ve Somalili olmak üzere 55 kişiden 54'ü Akdeniz'in ortasında susuzluktan yaşamını yitirdi. Botta hayatta kalmayı başaran tek kişi ise Tunus Sahil Güvenlik ekiplerince kurtarıldı. Hedefi İtalya olan yolculuk sırasında göçmenlerin yanında içme suyu

olmadığı, bottakilerin tuzlu deniz suyunu içtikleri, çoğu kişinin aşırı sıcak ve zorlu yolculuk koşullarına daha fazla dayanamayarak yaşamlarını yitirdiği belirtildi.

Emperyalist-kapitalist sistemin Afrika'yı yoksulluğa ve savaşlara mahkum etmesinin ardından durmadan kanayan bir yara haline gelen göçler sırasında her yıl binlerce insan yaşamını yitiriyor. Okyanuslar, çöller, sınırlar göçmenlere mezar oluyor. Yapılan açıklamalara göre bu olayda 54 kişinin yaşamını yitirmesi ile Libya-İtalya yolunda yaşanan göçlerde 170 göçmenin de hayatını kaybettiği ya da kaybolduğu ifade edildi.

Nepal'in yeni partisi üzerine başkan Kiran ile söyleşi

Bilindiği gibi, Nepal'de Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) içindeki bazı kadrolar, Maoist partinin çeşitli politikalarını eleştirerek ayrılmışlar ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) isimli yeni bir parti kurmuşlardı. Bu partinin başkanı Kiran ile yapılan 1 Temmuz tarihli söyleşiyi kısaltarak yayımlıyoruz.

- Yeni bir partinin oluşturulmasını neye dayandıryorsunuz? Genel olarak halk bunu nasıl algılıyor?

- Komünist parti proletarya ve halkın çıkarları için kurulmuş partidir. Nepal koşullarında, komünist partinin amacı, ulusal bağımsızlığın korunması, halk demokrasisi ve halkın yaşam koşullarını ilerletmek ve ardından nihayetinde sosyalizm ve komünizme sıçramak olarak tanımlanmaktadır. Bu kendiliğinden kazanılmıştır. Bu amacı elde etme sürecinde halk savaşı yürüttük ve halkın içinde ve halkla birlikte hatırı sayılır iş yaptık. Üs alanları inşa ettik, halk iktidarı deneyimini yaşama geçirdik ve fakat sonra yeni bir Nepal inşa etme noktasında ilerlerken uzlaşma gerçekleşti.

Uzlaşmamalıydık demiyorum, uzlaşmalıydık fakat uzlaşırken, tüm ilkelerimizi (kazanımlarımızı) bırakma davranışı gelişti. **Misyonumuz ve amaçlarımızdan savrulma gerçekleşti.** Hayalimiz kurucu meclis oluşturmayı fakat anayasa nerede? Bu kurucu meclis nasıl görev yapacaktı? Halkın yaşam koşullarından bahsederken, yolsuzluk nasıl yüksekti? Yani aslında nettir.

Anayasa yapım sürecinde etnik-kimlik temelinde federalizm sorunu son derece önemlidir. Devletin yeniden inşası sürecindeyken partimiz etnik-kimlik temelli federalizm kararı alırken; Prachanda ve Baburam ise Kongre-UML partileri ile anonim 11 federal eyalet üzerine anlaştı. Onların bu kararı üzerine biz ve kurucu mecliste yer alan diğerleriyle birlikte bir imza kampanyası gerçekleştirince, bu kararı geri çekmek zorunda kaldılar. Etnik-kimliklerin kurumsallaştırılmasında başarısız oldular, bunu yapmak bizim için önemliydi.

Kadınlar ve dalitler için ayrıcalıklar hani nerede? Bu konular üzerine ciddi bir ihanet mevcuttur. İşte bu nedenle biz tekrar tüm bu konuları yükseltmek istiyoruz. Sadece bu değil, biz aynı zamanda ulusal bağımsızlık sorununa dair de konuşmak istiyoruz. **İki Tarafli Yatırım Tanıtım ve Teşviki Anlaşması (BIP-PA)** imzalandığı için, şimdi su kaynakları anlaşması ve suçluların iadesi anlaşması konuları ortaya çıktı. Temel olan şey, partimizin emperyalizm ve yayılmacılığın bir kuklası olma yolunda yanlış bir eğilim mevcuttu; bununla birlikte temel prensipleri de dahil partinin tüm esas konsepti çarpıtıldı. Biz buna karşıyız. Biz, partimizin emperyalizm, yayılmacılık ve feodalizmin bir kuklası olarak işlev görmesine izin veremeyiz. Bizler halkın hakları, menfaat ve çıkarlarını korumak için isyan etmeliydik. Bu ayrılığın esas gerekçesi budur.

- Partinin bölünmesinde sizi monarşinin desteklediğine dair iddialar var. Gyanendra ile yakın bağınız var mı? Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH)'in desteğine sahip misiniz? Partinin bölünmesinde uluslararası toplumdaki rol oynadı?

İlk olarak, Gyanendra ile işbirliği sorusunu sordunuz, bunu size kim ve nerede söyledi? Bunun gerçek temelini açığa çıkartın, kanıtlayın ve söyleyin. **İkinci olarak,** iki çizgi mücadelesi sürecinde Baburam Prachanda'yı kral ve Prachanda da Baburam'ı yayılmacılık yanlısı olmakla itham etti. Bu yazılı olarak belgelenmiştir. Bu yazılı doküman üzerinde çalıştınız mı çalışmadınız mı? İki çizgi mücadelesi sırasında kral ve yayılmacılık yanlısı güçlerin birleşerek bize saldırdığından haberiniz var mı? **Üçüncü olarak,** her ve tüm politik partilerin bir kapasitesi olmak zorundadır. Kapasitenin anlamı mantıksal tartışma kapasitesidir. Birisini gerçeklere dayanan tartışmalarla yok etmenin mümkün olmadığı durumda, onları yozlaşmışlıkla yaftalama, komplocu ve sahtekarlıkla iftira atma şeklinde kötü niyetli hamleler olacaktır. **Dördüncü olarak,** eğer programımıza bakarsanız, halkın federal cumhuriyetçi devletinin inşasını istediğimizi ve on yıllık büyük halk savaşının kazanımlarının korunması vurgusunu görürsünüz. Meselelere gerçeklere dayanan bir zeminden bakalım; eğer bu temelsiz iddialar temelinde bakarsak doğru olmayacak. Bunlar Hindistan yayılmacılığı yanlısı unsurların uydurduğu yalan iddialardan başka bir şey değildir.

Evet, biz DEH içindeyiz. DEH içinde birçok farklı parti bulunmaktadır. Burada ne tür tartışmaların olduğunu biliyor olabilirsiniz. Bu soruyu bir bilgiye dayanarak mı soruyorsunuz? Biz DEH'te karar mekanizması içindeydik. DEH bu süreçte gerçekte faal bir durumda değil. Belki siz, özel olarak bir partiye işaret etmeye çalışıyorsunuz fakat bizim DEH içindeki tüm partilerle kardeşlik ilişkisine sahiptik ve bu ilişki devam etmekte. Kardeş partilerin bazı hakları saklıdır. Bizim komünist partimiz enternasyonal proleter bir partidir. Eğer bu tür bir şemsiye örgüt içinde yer alan bir parti oportünizm batağına giderse diğer partiler buna karşı durur. Uluslararası topluluk açık bir biçimde Prachanda-Baburam çetesinin revizyonizm batağına kaydığını söylemiştir. Bu nedenle, DEH'i unutmam, başka hiçbir komünist parti bu çetenin artık Marksist olduğunu kabul etmemektedir. Yani, DEH konusu vb. tamamen anlamsızdır. (...)

- Anayasayı nasıl yapacaksınız? Bu sürece Hindistan'ın büyük bir müdahalesi olduğunu iddia edtiniz. Yeni gelişmelere nasıl bakıyorsunuz? Geçmişte, COMPOSA'ın oluşturduğunuz, bu devam edecek mi?

- Anayasa yapım sürecinde Hindistan'ın müdahalesi meselesi 2007'den beri her zaman mevcuttu.

İlk olarak, halkın anayasasını yapmak, feodallerle, kompradorlarla bürokratik burjuva sınıfıyla işbirliği yaparak ve gece gündüz tartışarak mümkün değildir. **İkinci olarak,** yeni bir anayasa yapmak tüm ezilenlerin katılımını gerektirir. Şimdi bu açıkça kanıtlanmıştır. Bu nedenle, böylesi bir durumda anayasa yapılamaz. (...)

Biz aynı zamanda Hindistan müdahalesi sorununda ne yapmamız gerektiği konusunda netiz. Temel olarak, Nepal'in Hindistan'ın yeni-sömürgesi olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır (...) Hindistan yayılmacılığının müdahalesi -ekonomik, politik, sosyal ve stratejik- tüm alanlarda hızla yükselmektedir. Hindistan Nepal'deki Hint kuklalarına alan sağlayarak kendi çıkarlarını yaşama geçirmektedir. Hindistanlı yayılmacıların Nepallilere hiç saygısı yoktur. Bizler Hindistan halkına saygı duyuyoruz, fakat Hindistan hükümeti sürekli olarak Nepal'e o şeytan gözlerini dikmektedir (...)

COMPOSA (Güney Asya Maoist Partisi ve Örgütleri Koordinasyon Komitesi) hakkında sordunuz, COMPOSA korkulacak bir şey değildir! O, Güney Asya bölgesindeki yurtsever, solcu ve halk yanlısı tüm diğer unsurların mücadelesi için bir şemsiye örgüttür. Bu örgüt, bir süredir zayıflamış durumdadır. Onu tekrar güçlendirmenin ve onunla devam etmenin yolları üzerine düşünmekteyiz. Temel olan şey şudur ki; emperyalistler, yayılmacılar ve oportünistler herhangi bir ülkenin halkını zayıflatmak için harekete geçerse, halk ve halk yanlısı güçler taktik olarak birleşmek ve mücadele etmek için yeni bir birleşik cephe oluşturmak zorundadır.

- Yeni bir parti oluşturma sürecinde yeni partinin "yeni şişede eski alköl" çağrışımı iddiası oldu, bunun üzerine ne söylemek istersiniz? Ve sizin de devrimci çizgiden sapmayacağımızın teminatı nedir? Prachanda ile birlik hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Yeni partinin "eski alköl" olduğu suçlaması yaptınız, bunun üzerine size şunu söylemek isterim; lütfen en azından aldığımız kararlara dikkatlice bakınız. Kararlarımızı dikkatli bir şekilde inceler-

İki parti arasında BİRLİK YOK!

Nepal Komünist Partisi (Maoist) Başkan Yardımcısı Gajurel, 18 Temmuz günü katıldığı bir programda iki parti arasında bir birliğin olası olmadığını söyledi. "Prachanda Yoluna geri dönmeyeceğiz, biz kendi yolumuzu inşa etmiş bulunuyoruz" diyen Gajurel, BNKP(Maoist)'in toplantısında Prachanda tarafından sunulan raporda Halk Savaşı kelimesinin nereye kaybolduğunu sordu. Gajurel, bir başka başlık altında ise, Parti Başkanı Kiran'ın 10 günlük Çin ziyaretinin açıklamasını yaptı ve Kiran'ın Çin'e, Çin Komünist Partisi'nin davetlisi olarak parti ilişkilerini genişletmek için gittiğini söyledi.

seniz, yeni partinin "eski mi yeni mi alköl" olduğunu ayırt edebileceksiniz.

(...)Biz geçerli nedenler olmaksızın ayrılmadık. Birçok şey bu ayrılığın nedenlerini meşrulaştırıyor. Hindistan yayılmacılığı konusunda zaten birçok şey söyledim. Düşünün bir, yurtseverler ve gerçek cumhuriyetçiler BIPPA gibi anlaşmalar imzalayanlarla, Hindistan ile aykırı ilişkiler kuranlarla birlikte iş yapabilir mi? Devrimciler, büyük halk savaşı sürecinde halka verdikleri tüm sözlerden vazgeçenlerle, gericiler ve oportünistlerle birlikte kurucu meclisi yakanlarla birlikte yürüyebilir mi? Meseleye bu pencereden bakmak zorundayız.

Böylesi bir durumda Prachanda ile birlik üzerine konuşmak olası değildir. Biz, olduğu gibi kalanlara kapıyı kapatırken, kendilerini dönüştüren ve birlik için gelenlere kapıyı açtık. Temel nokta budur. Bu koşulda bile, biz Prachanda'ya gitmeyeceğiz, o bize gelmek zorunda (...)

- Sizin, halk savaşı veya halk ayaklanmasına gitme konusunda muğlak olduğunuz duyuldu(...)

- Bizler Halk Savaşı veya Halk Ayaklanmasına gitmek konusunda muğlak değiliz. Öncelikle, parlamentarizme karşı yeni demokrasi için isyan edeceğiz. Parlamentarizmi kabul etmiyoruz. Demokratik cumhuriyet, tüm partilerin içinde modası geçmiş demokrasi şarkısını söyledikleri yaşlı-cürümüş parlamentarizm, bu demokrasi tamamen çökmüştür. Kurucu Meclis başarısızlığa uğramıştır. Bu nedenle, alternatif olarak, ülkenin ve halkın çıkarları çerçevesinde feodalizme, emperyalizme ve yeni-sömürgeciliğe karşı Yeni Demokratik Cumhuriyeti kurmak için ilerlemekteyiz. Bu bizim en önemli gündemimizdir. Bu hedefe ulaşmak için, nasıl ilerleyeceğimizi sorarsanız, legal ve yer altı yollar da dahil, devrimci bir parti her türlü esaslardan yöntemden yararlanabilir. Bizler, barış görüşmelerine dürüstlikle geldik. Geldiğimiz noktada sadece Maoistler tüm ödünleri vermek zorundaydı fakat artık uzlaşmayacağız.

Yani, şuna şüphe yoktur ki, Halk Savaşı veya Halk Ayaklanması, her şey olabilir, işte en önemli konu budur.

“Devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşinde sınıdık, zaaf lar özeleştiri ateşine verildi!” (2)

“TC kaybetmeye mahkumdur!”

- *Son süreçte askeri operasyonların yoğunlaştığı görülüyor, bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Seçim sürecinden sonra oluşan durum, TC devletinin askeri saldırganlığını artırmaya yol açtı. Bugün bunun esas olarak PKK'ye yöneldiği biliniyor. Bir yandan şehirlerde artan saldırılar diğer yandan kırsal alanlarda gerilla güçlerine yönelik operasyonların yoğunlaşmasıyla süreç devam ediyor. Ancak sürecin sadece Ulusal Hareket'le TC devleti arasındaki çelişkiden ibaret olduğu düşünülmemelidir.

Bir kez TC devletinden bahsettiğimizde yarı-sömürge niteliğini sürekli akılda tutmak gerekir. TC devletinin süreci emperyalizmin ve günümüzde özel olarak ABD emperyalizminin süreciyle iç içedir. Bu olgu, iç çelişkilerin gelişimini ciddi olarak etkilemektedir. Bugün emperyalizmin sürecine baktığımızda karşımıza çıkan ilk şey, kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik krizdir. Devamında bunun sarsıntıları politik ve askeri düzlemde emperyalist saldırganlığı her zamankinden daha fazla artırmaktadır. Yakın tarihe baktığımızda ekonomik-politik-askeri olarak bugünkü durumun nasıl olgunlaştığını görebiliriz. Dünya halklarına dönük artan saldırganlık, sömürünün üst boyutlara tırmanması, ekonomik kriz dalgaları ve krizin habire ötelenmeye çalışılması, emperyalistler arasında artan kutuplaşma ve “renkli devrimler”, askeri saldırganlık ve işgaller silah harcamalarının üst boyuta tırmanması...

Diğer yanda ise artan sömürünün getirdiği yoksulluk, açlık, yıkım... Bütün bunlar dünya halklarını her ülkede kendi egemen sınıflarıyla daha fazla karşı karşıya getiriyor. Bunun örneğini en canlı Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde ortaya çıkan isyan dalgasında gördük.

Türkiye gerçekliği de bunun içinde anlaşılabilir. Emperyalist politikalar doğrultusunda devletin yeniden yapılandırma süreci -ki bunu 2000'li yılların ortalarından itibaren keskinleşen klik dalaşlarıyla ilerlemesi ve ortaya dökülen yağmurla pislikten biliyoruz. Neo liberal politikalar ve özelleştirme saldırısıyla birlikte boyutlanan ekonomik yıkım, sosyal hakların gasp edilmesi, emperyalist-kapitalizmin krizinden alınan pay, Ulusal Hareket'in gelişen süreciyle birlikte TC devletinin süreci yönetmede yaşadığı zorluklar, açılım paketleri...

Halkımız, ana başlıklarını sıraladığımız bu gerçekliğe tepkisini belli oranlarda ortaya koymaktan çekinmiyor. Son yıllarda yaşanan 1 Mayıs ve New-

rozlar, 2 Temmuz anmaları; TEKEL direnişi, Alevi mitingleri vs. bu tepkinin sadece belli noktaları. Sayısız direniş, gösteri, miting, eylem bu tepkinin ortaya çıkan boyutudur. Egemen sınıfların halka cevabı ise hapishanelerin doluluk oranlarında, yeni adliye binalarında, çıkarılan ceza yasalarında görülebilir.

Üstelik bu sürecin egemen sınıflar açısından önemini belirleyen olgulardan biri bölgede yaşanan gelişmelerle birlikte emperyalizmin TC devletine biçtiği

misyonudur. TC devletinin emperyalist saldırganlığın önemli bir parçası olması ve rolünü iyi oynayabilmesi için “kendi bahçesini” düzenli tutması gerekir. Ülke içinde faşizmin azgınlaşmasının esas nedenleri bunlardır.

Ulusal sorun ve Kürt Ulusal Hareketi özgülünde yaşanan çelişki, bütün bunlarla bağlantı içinde ilk sıralarda kendine yer bulmaktadır. Egemen sınıflar seçim süreci öncesinde “demokrasi” söylemleriyle paketlerini açtıklarında sadece ellerini güçlendirmek istiyorlardı. Partimiz paketlerinin boş olduğunu daha o zaman söylemişti. Sonrası bunun ispatı olmuştur.

TC devletinin seçimler sonrasında gerilla güçlerine yönelik artan askeri saldırganlığının gerisinde kaba hatlarıyla bahsini ettiğimiz bu politik panorama bulunmaktadır.

Meselenin askeri ayağı ise elbette ayrıca inceleme konusu olmalıdır. Ordunun yeniden yapılandırılması -ki bu devletin yeniden yapılandırılmasının parçasıdır- sürecinin belli bir aşamaya geldiğini söylemek gerekiyor. Yeni karakolların yapımının tamamlanması, tank, helikopter, termal, heron gibi savaş teknolojilerinin kullanımının art-

ması, bu anlamıyla ordunun modernize edilmesi, sıradan erler yerine gerillaya karşı savaşta deneyimli, savaşmayı meslek edinmiş profesyonel birliklerin sayıca artırılması, polis özel hareket timlerinin yeniden savaşa sürülmesi, istihbarat güçlerinin ve ajan-ışbirlikçi çalışmalarının merkezileştirilmesinde atılan adımlar bu sürecin parçalarıdır.

Böylece Türk ordusu hızlı hareket edebilen, somut istihbarata dayanan, görece daha küçük ve hafif birliklerle gerillaya karşı daha etkin bir pozisyon almaya çalışıyor. **Birincisi;** gerillayı bitiremeseler bile kabul edilebilir bir düzeyde tutmayı, İlker Başbuğ adlı faşistin belirttiği gibi “umudunu” kırmayı hedefliyorlar. **İkincisi;** ordunun yeniden yapılandırılması sadece ülke içiyle ilgili değildir. Emperyalist işgal ve saldırganlıkların karşısına çıkacak halk direnişlerine karşı uzmanlaşmış bir ordu emperyalistlerin işine gelecektir. Önümüzdeki süreçte Türk ordusuna bu yönlü görevler düşecektir. Nihayetinde TC devletinin en kârlı ihraç malı askerleridir. Bu bilinen bir “atasözü” haline gelmiştir!

Ordunun yeniden yapılanmasının gerillaya dönük operasyonlarda belli sonuçlar aldığı görülüyor. Ancak bun-

Güçlü olan her şeyin aynı zamanda zayıf bir yanı vardır, bunu bulduğumuzda düşmanı boşa çıkarmak, daha etkin bir savaş yürütmek mümkün olacaktır.

lar yanıltıcı olmamalıdır. Alınan kayıplarda hata genel olarak gerilla güçlerindedir. Türk ordusunun benimsediği yeni tarz boşa çıkarılmaya mahkumdur. Çünkü onlar en başta haksız bir savaşı sürdürüyorlar. Ve yenilmeye mahkumlar. **İkincisi** gerilla savaşının üstesinden gelebilecek bir savaş tarzı henüz icat edilmedi. Bugün için tayin edici mesele düşmanı doğru çözümlenmek, onun operasyon tarzının, teknik kullanımının ve savaş gücünün niteliğini anlamak ve buna uygun düzenlemeler yapmaktır. Güçlü olan her şeyin aynı zamanda zayıf bir yanı vardır, bunu bulduğumuzda düşmanı boşa çıkarmak, daha etkin bir savaş yürütmek mümkün olacaktır.

- *Dersim halkı bu duruma nasıl tavır takınmalı?*

- Aktif ve örgütlü bir tavır takınmak, halkımızın, Dersim halkının yapması gereken budur. Devlet, Dersim dağlarına bu kadar karakolu halkı korumak için yapmıyor. Bunca askerin Dersim toprağını çiğnemesi halkın faydasına değil.

Yapılan barajlarla zincire vurulmak istenen sadece Dersim'in suları, ırmakları değil, halkıdır. Biliyoruz ki Dersim halkı da bizim gibi düşünüyor. **Ancak düşünmek yetmez, mücadele etmek, bunun için de örgütlenmek gerekir.** Faşizmin işgalci, talancı ordusu on yıllardır Dersim toprağını çiğniyor. Bu orduyu buradan kovmak için savaşmak gerekir. Bu anlamda halkımızı örgütlü olmaya ve savaşa katıl-

maya çağırıyoruz. Devletin her türden uygulamasına aktif bir şekilde karşı çıkmalıdır ki devlet, Dersim'de rahat etmeyeceğini bilsin. Dersim halkı savaşa katılmalı, elinden gelen her türlü desteği sunmalıdır.

Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu halkın silahlı gücüdür ve komünist partisi önderliğinde halkın çıkarları için savaştadır. Savaşa katılmanın sınırı yok. Savaşçı olmaktan tutalım da düşman güçleri hakkındaki küçük bir istihbarata kadar her şey savaş için seferber edilmelidir. Karşımızdaki düşman örgütlüdür. Ve ancak halkın örgütlü gücüyle alt edilebilir. Örgütlenmek ve savaşarak düşmanı yok etmek; halkımızın yapması gereken budur.

“Sivillere zarar vermiyoruz!”

- *Geçen sonbaharda Hozat'ta Veli Sarısaltık adlı bir işbirlikçi cezalandırılmıştı. Bu eylem burjuva-feodal medyada spekülasyon konusu yapıldı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

- Burjuva-feodal medya halkın kafasını karıştırmak ve bizi sivillere saldırı yormuş gibi gösterip, terörist yakıştırmasını ispatlamak için elinden geleni yaptı. Bir bakıma görevini yaptı diyebiliriz.

Biz bu işlerle uğraşanların sivil olduğunu düşünmüyoruz. Her şeyden önce bu kişi düşmanın lojistik ihtiyaçlarını gideriyordu. Arabasından düşman için erzaktan başka karakolda bulunan komutanlardan birine ait bir bilgisayar çıkmıştır. **Üstelik bu işi iyilik olsun diye değil 9 bin lira gibi yüksek bir maaş karşılığında yapıyordu.** Dahası uyarıldığı halde yapıyordu. Ki sorgusunda da başına geleceği bildiği halde yaptığını söylemiştir. Bütün bunlar onun bir “sivil” olmadığını ispatdır.

Şunu anlamak gerekir, bu bir savaştır.

Ve eğer taraflardan birine hizmet ediyorsanız diğere karşı savaşıyorsunuz demektir. Savaşa bir kez katıldıysanız, onun bir parçası olduysanız, bu artık “sivil” olmadığımız anlamına gelir! Biz bunu iyi biliyoruz. Düşmanımız da iyi biliyor. Ve halkımız da düşmanın onca baskı, zulüm ve sindirme politikasından dolayı bunu iyi bilmektedir. Kürdistan'da ve özelde Dersim'de on yıllardır süren savaşın bu gerçeği açıkça ortaya çıkardığını düşünüyoruz. O halde kimse kendini ya da başkasını kandırmamalı.

Öte yandan altını çizerek söylemek gerekir ki; işbirlikçilik sorununun sadece işbirlikçileri vurarak çözüleceğini de düşünmüyoruz. Esas çözüm, halkın bu soruna karşı tutarlı bir tavır alınması, düşmanın bu yönlü politikalarına karşı çıkması, işbirlikçileri tecrit

etmesidir. Yani esas çözüm yine Dersim halkındadır!

Böyle “eleştiri” getirenler ilk önce bu türden pratik yönelim içinde olanları eleştirmelidir.

Doğru tutum, ilerici tavır budur. Ölüm cezası ise ancak iflah olmaz unsurların hak ettiği bir şeydir.

Daha eskiyi bir yana koyalım son yıllarda ajan-işbirlikçilik konusunda halkımızı aydınlatmak için birçok çalışma yaptık. Ve buna olumlu bir karşılık da aldık. Zira halkımız da bu durumdan rahatsızdır. Bunu gördük. İşbirlikçilere dönük eylemlerimiz de oldu. Ayrıca özellikle Hozat'ta karakola erzak, malzeme taşıyan unsurları uyardık. Bütün bunlardan önce eğer birini vurmuş olsaydık, bizi aşırıya gitmekle suçlayabilirlerdi. Bunu yine de haklı bulabilirdik. **Ancak bütün bunlardan sonra hala düşmana hizmet etmekte ısrarcı olunuyorsa, bu bilinçli bir tercihtir.** Ve bu tercihi yapanlar iflah olmaz unsurlardır. O halde kimse bizi sivillere zarar vermeye suçlayamaz. Çünkü biz sivillere zarar vermiyoruz.

- *Dersim'de devletin işbirlikçileştirme politikalarının yoğun bir biçimde yaşam bulduğu söyleniyor? Bu konuda ne tür çalışmalar yapıyorsunuz, halka bir çağrınız var mı?*

“Siyasetimiz geniş kitleleri aydınlatmak, düşmüş olanları kazanmak, elini kana bulamış olanları ve iflah olmaz unsurları savaş içinde bertaraf etmek...”

- Ajan-işbirlikçilik politikası devletin gerillaya karşı bugünkü savaş konseptinin önemli bir bileşeni durumunda. Askeri anlamda büyük oranda yenilediği gücünü aktif bir şekilde kullanabilmek için bunu destekleyecek bir istihbarat sistemine ihtiyacı var. Teknik kullanımı ve istihbarat çalışmalarını nasıl bunun ayağıysa halka dönük işbirlikçileştirme politikası da başka bir ayağını oluşturuyor. **Halk ve gerilla arasındaki bağı düşündüğümüzde, gerillaya karşı en etkili yöntemlerden birinin bu olduğunu söyleyebiliriz.** Tabii halkı satın alabilirsiniz. Bu ise mümkün değildir.

Devlet, savaşın on yıllardır sürdüğü Dersim coğrafyasında aynı politikayı

etkin bir şekilde sürdürüyor. Karakol komutanları halkla iyi ilişkiler kurmaya çalışıyor. Köylüler tek tek karakollara çağırılıp işbirlikçilik teklif ediliyor. Karakolların ihtiyaçları için ihaleler dağıtıp öne çıkardığı, zengin ettikleri unsurlar üzerinden daha geniş kesimlere ulaşılmaya çalışılıyor. Yüksek ücret dağıtılıyor. Köylülere **“hemen ihbar etmenize gerek yok, en azından gelip gelmediklerini söylemeniz yeter”** denilerek ihbarcılık yumuşatılmaya çalışılıyor. Halkın sosyal, insani olarak haklı olan her şey işbirlikçilik politikasının parçası olarak baskıya dönüşüyor.

Tabii sadece bu tarz “yumuşak” politikalarla değil, baskıyla, gözdağıyla, tehditle aynı şey dayatılıyor. Devlet elindeki her türlü olanağı kullanarak Dersim halkını satın almaya çalışıyor. **Sorunun bir ucunda da korucu-laştırma var elbette de.** Bu da bugün için sinsice ilerleyen bir durum. Dün yoktu bugün var ve önü alınmazsa gelişecektir.

Söylediğimiz gibi halkın tamamını satın alamazlar. Ancak halkın arasından satılık unsurlar çıkacaktır. Ruhunu şeytana satanlar her zaman bulunabilir. Ancak nihayetinde bu devletin halka vaat edeceği hiçbir şey yok. Zira kendisi emperya-

ve sorununun boyutlarını görmesini sağlamaktır. **Sorunun normalleşen bir boyutu var.** Düşmana çalışanların ekme parası peşinde olduğunu düşünen, meseleye böyle bakan ya da sorunu umursamayan önemli bir kesim var. Biz soruna dair bakış açımızı anlatıyoruz. **Oluşan bu durumda Dersim'de gerilla savaşının, partimizin çalışmalarını gerilemesinin önemli bir etkisi var.** Doğallığında en önemli şey çalışmalarımızı, savaşımızı yükseltmek ve daha fazlasını, daha iyisini yapmak. Bunun yanında geçmişte yapılan kimi hataların da devletin bu konuda ekmeğine yağ sürdüğünü biliyoruz. Bu konuda halktan öğrenmeye ve hataları tekrar etmemeye çalışıyoruz.

Diğer bir nokta yapılan eylemlerdir. Uyarı ve cezalandırma eylemleri silahlı ajitasyon-propaganda yöntemleri olarak halkı bilinçlendirmenin en etkili yöntemleridir. **Üzerinde durulması gereken en önemli konu devletin bu politikayla ulaşmaya çalıştığı başarıda “güvensizlik yayma” he-definin olmasıdır.** Bunun daha önce de üzerinde durmuştuk. Halkın içinde ve gerillayla halk arasında güvensizlik yaratmak devletin başlıca hedefidir.

Kitlelere olan güveni yitirmek, ideolojik zeminimizin çökmesi anlamına gelir. Halkın kendi içinde güvensizlik yaşamayı örgütlenmesinin, güç haline gelmesinin önündeki en büyük engeldir. Devlet bunu iyi biliyor ve bu temele oynuyor. Doğal olarak bu politikanın boşa çıkarılması aynı zamanda ideolojik mücadeleyi kapsıyor. Ve biz bunun amansız olması gerektiğini biliyoruz.

Devlet kazanabilir mi? Hayır. Çünkü kitlelere ve ideolojimize güveniyoruz. Partimiz önderliğinde doğru bir siyasete sahibiz. Halkımız bizi anlayacak ve devletin işbirlikçileştirme saldırısını boşa çıkaracaktır. Eğer hatırlatmak gerekirse bu konuda **siyasetimiz geniş kitleleri aydınlatmak, düşmüş olanları kazanmak, elini kana bulamış olanları ve iflah olmaz unsurları savaş içinde bertaraf etmek.**

Diğer yandan devletin bu konuda yapmış olduğu örgütlenmeleri, çalışmalarını açığa çıkarmak da siyasetimizin bir parçasıdır. Bu konuda esas olarak halka dayanıyoruz. **Bizim istihbarat kaynağımız, gözümüz kulağımız halktır.**

Bunun dışında bazı somut çalışmalarımız da oldu. **Muharrem yoldaş** (Yurdal Yıldırım) ve **Heval Mazlum**'un (Mazlum Erenci) şehit düşmesinden sonra ihbar, üzerinde durduğumuz bir konuydu. Bununla ilgili dört köylü HPG güçleriyle ortak bir şekilde tutuklandı ve sorgulandı. Bizim açımızdan bu tutuklama parti şehidimiz Hıdır Uğur ve HPG şehidi Mahmut Polat'ın şehit düşmeleri ile de ilgiliydi. Yapılan sorgulamaların ayrıntılarını elbette veremeyiz ancak genel olarak bu soruşturmadan önemli bilgiler elde ettik diyebiliriz.

(Devam edecek)

Mevsimler boyu direniş, bükülmeyen irade

Muharrem Horoz: 1967 Sivas-Divriği doğumlu olan Muharrem Horoz, 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken tanıştı Partizanlarla. Komsomol içinde yürüttüğü faaliyet ile güçlenmesine önemli katkılarda bulundu. Şehit düştüğü tarihe kadar pek çok görevi omuzladı. 1999 yılında düşmana esir düştü. F tiplerine karşı sürdürülen Ölüm Orucu eylemi sırasında direnişinin 236. gününde 3 Ağustos 2001'de şehit düştü.

3 Ağustos 2001 günü Kandıra Hapishanesi'nden bir yıldız gökyüzüne, yoldaşları ve dostlarının yanbaşındaki yerini almak üzere yola çıktı. Şanlı Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde 5. kez zorla müdahale işkencesine uğrayan Muharrem Horoz şehit düştü.

Devlet, Ölüm Orucu direnişinde bir gedik açma amacıyla direnişçileri tahliye ederken Muharrem yoldaşa yaklaşımı çok "özeldi". Ankara DGM Muharrem'in "sakıncalı" olduğu gerekçesiyle tahliye edilmesini ret etmişti. Muharrem gözaltına alındığı andan şanlı Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzleştiği ana kadar düşman tarafından "ayrıcılık" bir muameleye tabii tutulmuştu.

8 gün kaldığı işkencehanelerde son on yıllık süre içinde gözaltına alınan parti militanları içinde en ağır işkencelere maruz kalanlardan biri o olacaktı. Mahkemeye çıkarıldığında teni limon sarısına dönmüş, etleri ezik içinde ve kolları uyuşmuştu. Boğma, askı ve günlerce buza yatırılması sonucu bir de sarılık olmuştu. Devletin yoldaşa yönelik "ilgi" tutukluluğu sürecinde de devam edecek ve Ölüm Orucu direnişini sürdürdüğü süre zarfında da güncellenecekti. Muharrem yoldaşı farklı kılan, onu sınıf düşmanı için böylesine tehlikeli kılan neydi?

Hesap Soran Komünist Bilinç

Muharrem yoldaşın Proletarya Partisi'yle tanıştığı 1989 yılından şehit düştüğü tarihe kadarki yaşam öyküsü bize bunun nedenleri hakkında doyurucu bir fikir verecektir. Makine Yüksek Mühendisi olan yoldaş, tüm benliği ve yetenekleriyle kendini sınıf mücadelesinin engin denizine bırakmıştı. O, devrimi gerçekleştirmek için partisine katılmıştı. Devrim ise ancak tüm bilincini, enerjisini ona adayanların olabilirdi. İşte Muharrem yoldaş sınıf mücadelesinin bu "sihirli" formülünü-kilidini kavramış ve tüm yaşamı boyunca bu bilincini ileri taşımıştı.

Onu yakından tanıyan yoldaşlarının anlatımları, ilişki kurduğu işçi ve emekçi kitlelerin gözlemleri de bu yöndedir. **Muharrem yoldaş, teori ile pratik arasındaki diyalektik bütünlüğün örnek bir temsilcisidir.** Söz ile eylem arasındaki bütünlük ve buna eşlik eden disiplin onun yaşam felsefesini anlatmaktadır. O böyle yaşadığı içindir ki, yoldaşları, dostları ve düşman üzerinde derin izler bırakabilmeyi başardı. Düşlerinin büyüklüğü ve ona ulaşma azmi onun düşmana karşı amansız bir savaşıma girmesine vesile oldu. '96 1 Mayıs'ında düşmanın vahşeti karşısında en önde çarpışanlardan biri o olacaktı. Şehirlerde ve kırlarda düşmana indirilen her vuruşta onun damgasını görmek mümkündü.

Onu bir gün Tuzla'da işçi sınıfının içinde, başka bir gün Karadeniz'de düşmanından hesap soran bir eylemin içinde, Özgür Kemal Karabulut'la kurşun yağmuru içinden geçerken görebilirdiniz.

Muharrem yoldaş, düşmanını çok iyi tanıdığı ve ona karşı net, militan bir tavır takındığı içindir ki yaşamını anlamlı kıldı. Halk savaşının pratik iracacı olmanın yanı sıra savaşın ve partisinin sorunlarına kafa yoran, politika üreten Muharrem yoldaş, düşmandan hesap sorma kampanyasının da komutanı olmuştur. Faşist diktatörlüğün Karadeniz'de yürüttüğü Özel Savaşın kurmaylarından

O, devrimi gerçekleştirmek için partisine katılmıştı. Devrim ise ancak tüm bilincini, enerjisini ona adayanların olabilirdi.

Çankırı valisi Ayhan Çevik'ten hesap soran, Süleyman Demirel'in "bu eylem devlete karşı yapılmıştır" diyerek şaşkınlıkla pijamalarıyla basının karşısına geçtiği, düşmanın beyninde patlayan öfkenin komutanı olmuştur.

O, uzlaşmaz sınıf tavrının en rafine temsilcilerinden biridir. Bu eylem dolayısıyla gerçekleştirilen operasyon kapsamında takibi atlatamadığını fark edince düşman unsurunun üzerine atıldığında tüm enerjisini düşmanını ekarte etmek için kullanacaktı. Gördüğü ağır işkencelere rağmen düşman onun ağzından en ufak bir bilgi alamayacak, kimliğini tespit etmek için gazetelere ilan verecekti.

Çankırı eylemiyle düşmana indirdiği ağır darbe bir yana, Muharrem yoldaş alçakgönüllü, mütevazı yapısı, yoldaşlarına olan bağlılığı, fikir ve düşünce dünyasının merkezine daima partisinin ve mücadelenin örgütlenmesini koymasına gibi özellikleriyle de "özel ilgi" çekecekti. 19 Aralık katliamı sırasında yanan koşullardan tüm yoldaşlarının güvenliğini aldıktan sonra en son çıkan o olacaktı. Operasyon öncesinde en küçük ayrıntısına kadar hazırlıklara önderlik eden de oydu. Dört gün süren direniş boyunca tüm enerjisini sonuna kadar kullanacaktı. Onun müdahalesi sonucu birçok yoldaşı ölümden kıl payı kurtulmuştur. O, bu duruşunu Ölüm Orucu direnişinde de sürdürecekti, zorla müdahale işkencesine karşı yumruğunu düşmanın suratına indirecekti.

Evet, özetle geçtiğimiz bu kısa yaşam öyküsü bile faşist diktatörlüğün Muharrem yoldaşa olan özel düşmanlığının nedenlerini anlatıyor. Düşman bilincinin silikleştirilmeye çalışıldığı, "kazanma umudunun" hedef tahtasına konulduğu günümüzde, Muharrem yoldaşın komünist bir bilinçle örülmüş yaşamı güçlü bir ilham kaynağı ve zengin bir deneyim taşımaktadır. Kendimizi ileri taşımak, yenilenmek, "an" a daha fazla müdahale etmek ve sınıf mücadelesinde daha hızlı adımlar atmak; baskı sömürü ve zulme karşı özgür bir gelecek isteyenler için onun yaşamı doğru adrestir.

(Bir yoldaşı)

Kavgada ölümsüzleşenler

1 Ağustos Şehitleri: 28 Temmuz 1986 tarihinde Doğan Memeçil komutasında Sivas-Erzincan-Dersim'in keşiştiği bir nokta olan Söğütlü'ye geçen 10 kişilik gerilla birliği ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada **Doğan Memeçil**, İsmail Kaya, **Yusuf Yıldırım**, Ali Demir, **Cahit Oğuz**, İmam Utan, **Süleyman Kaya**, Yusuf Tosun ve **Cumhur İçöz** şehit düşerler.

Doğan Memeçil: Dersim-Merkez Halvori köyünde dünyaya geldi. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı. Parti adı Enver'di.

Ali Demir: 18 Aralık 1962'de Dersim-Pülümür'de doğdu. Avusturya'dan mücadele için gelmişti.

Cumhur İçöz: Sivas-Şarkışla doğumludur.

İmam Utan: Dersim-Ovacık'a bağlı Çakperi köyündendir.

Yusuf Yıldırım: Dersim-Merkez Batman (Hapik) köyündendir.

Yusuf Tosun: Dersim-Merkez Halvori köyünde dünyaya geldi.

Süleyman Kaya: 1965 yılında Dersim-Hozat Ergen (Gecimli) köyünde dünyaya geldi.

İsmail Kaya: 1960 yılında Sivas/Divriği Ovacık köyünde dünyaya geldi. 1974 yılında İstanbul'da Partizanlarla tanışır. 1980 AFC sonrası tutuklanır. Tutsaklığı biter bitmez köyünde örgütlenme çalışmasına başlar. Onun bu çalışmaları sonucu aynı yıl bölgede gerilla faaliyeti başlar.

Cahit Oğuz: 1960 Dersim-Hozat'a bağlı Kilise köyü Sarpiyan (Yenidoğdu) mezrasında doğdu.

Ali Karakaş: Türkiye'de mücadele yürütürken zorunlu olarak yurtdışına çıkan Karakaş, burada da faaliyetlerini aksatmadan sürdürdü. Ağustos 1991'de geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Kılıçkaya Şehitleri: 31 Temmuz 1994 tarihinde özel bir görev için gittikleri Erzincan Kılıçkaya (Sürbahar) köyü yakınlarında bir gerilla grubu düşmanın saldırısına uğradı. Partizanlarla göğüs göğüseye çarpışmayı göze alamayan faşist TC güçleri, teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırdı. Bu bombardıman sırasında Siyasi Komiser ve Komutan **Selim (Fethi Özdemir)** ve savaşçı **İsyan (Özlem Sürgeç)** ölümsüzleşir.

Fethi Özdemir: 1967 yılında Dersim/Pertek'te dünyaya geldi. 1992 yılı Ağustos ayında gerillaya katıldı. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi İnşaat Bölümü ikinci sınıf öğrencisi iken "önümüz kış, kardelen çiçeği olabilmek gerek" mısralarını arkasında bırakarak dağların yolunu tuttu. Devrimciliği bir yaşam tarzı olarak algılıyordu. Sanatsal yanı oldukça gelişmişti.

Özlem Sürgeç: "...Sen diğer birçok yoldaşın gibi uzunca bir pratik sürecin farklı birçok evresinden geçerek sorumluluk ve görev bilinci edinmiş bir eylem insanı, militandın. Sevgiye, iyi ve güzel olana **Özlem**, kötüye sömürü ve baskıya **İsyan** olmayın kişiliğinde birleştirebilen sen... Zeki ve reaksiyoner bir kişilik özelliğine sahiptin..." (Bir yoldaşının anlatımından)

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Gecimli köyünde doğan Düzgün Öztürk, '38 sürgününde ailesiyle birlikte Afyon'a göç ettirildi. 1965 yılında Almanya'ya göç etti. Ulm Tohum Kültür Merkezi'nin kurucuları arasında yer alan Düzgün Öztürk, 1999'da yakalandığı kanser hastalığı sonucu 8 Ağustos 2001'de hayatını kaybetti.

FARKLILIKLARI KAVRAMAK (1)

Değişime yeterince açık olmayan zihinler, karşılaştıkları farklı hallere yönelik kendi tutuculuğunu yaratırlar. Bir yanda henüz yeterince anlaşılmayan farklı gerçeklik, diğer yanda ona tahammülsüzlüğü ta başından kuşanmış olan katı tutuculuk.

Her insanın, farklı olanı ya da farklılıkları algılayışı, kavrayışı aynı değildir. Herkes kendi gerçekliğine paralel olan veya denk düşen bir yaklaşım sergiler. Farklı olanla ilişkilerini, **farklılığı nasıl kavramışsa** ona göre biçimlendirir. Bu ilişkilerin niteliği aynı zamanda, o zemini yaratan tek tek bireylerin niteliğine dair fikirleri de koyar. Bu yüzden, farklı olanla kurulan ilişkiler ve ilişkilerin niteliği, biçimi çok önemlidir.

İnsanlar, genel olarak farklı olana ya da farklılık gösteren şeylere karşı tahammül edememe eğilimindedir. Farklı olana karşı mesafeli durmayı tercih eder. Ondaki kaçmaya çalışır. Kimi zaman onunla herhangi bir ilişki dahi kurmaksızın onu küçümser ya da hor görür. Bazen görmezden gelmeye çalışarak yokmuş gibi davranır. Farklı olanı anlamaya, onu tanımaya yönelik yeterli bir çaba içerisine girmez. Kaba algılarını esas alıp, kendisiyle olan farklılıkları öne çıkararak, karşı-sındakinin kendisi gibi olmasını ister. Bu istek, yerine göre dayatma boyutuna da varabilir. Farklı olanın yeterince anlaşılmadığı daha doğrusu tanınmadığı bir zeminde ortaya konulan dayatmacı tutum, ilişkileri her açıdan yıpratır, sakatlayan ve zayıf düşüren bir etkinin de nedeni olur. Öyle ki, kimi zaman, farklı olanın değişmesine bile fırsat verilmeden, alelacele aynılaşması istenir.

Farklılıklara tahammülsüzlük, düşünsel esarete götürür

Bahsedilen farklılıklar, toplumsal yapının temelinde ortaya çıkan sınıfsal, sosyal farklılıklar değildir. Sınıfsal ayrışma, farklılıkların da ötesine geçerek, mücadeleyi kaçınılmaz kılar. Her şeyi keskindir, nettir, uzlaşmazdır. Çatışmalı bir zemine gebedir. Köklü bir savaşı dayatır. O yüzden, sınıfsal olarak temelden birbirinden farklı olan birbirlerine karşı kıyasıya bir mücadeleden başka seçenek tanımayan bu farklı dünyaların, birbirlerine tahammülünden ya da tahammülsüzlüğünden söz etmeye gerek yoktur herhalde. Zaten burada esas olanı sınıfsal tahammülsüzlüktür. Bu kısmı ayrı ve başlı başına bir konudur.

Asıl konu; aynı düşleri kuran, kurdukları düşlere ulaşmak için bir araya gelen ve aynı kolektif çatı altında birleşerek güç olmaya çalışan bireyler arasındaki farklılıklar meselesidir.

Kolektif yapı kapsayıcıdır. Bünyesinde yer alanları farklılıklarıyla kabul eder.

Bu kabul edişin elbette ki öncelikleri vardır. Örneğin, **ortak hareket edebilmek için en azından amaç birliği, amaca ulaşmanın yolu-yöntemi konusunda asgari düzeyde hemfikirlik ve bunları bir arada tutan, kaynaştıran, birleş-tiren kolektif yapının iradesine tabilik gerekli ve zorunludur.** Bu adım atıldıktan sonra, pratik süreçler, kişilere dair bir dizi ayrıntıyı bilinmeyen, görünmeyen ya da farkedilmeyen özelliği, alışkanlığı, davranışı zamanla açığa çıkarır. İlişkiler, bu zemin üzerinde şekillenmeye başlar. Birlikte olunmasına rağmen, farklılıkların yansıdığı çatışmalı bir süreçte işler hale gelir. Bu sürecin nasıl ilişkiler doğuracağı da, farklılıklara yaklaşımla doğrudan ilişkilidir.

Şimdi, ideolojik-politik ve yapısal temelde bir birliktelik varken, nasıl oluyor da ilişkiler bazında bir dizi sorunlar, sorunlar karşısında çözümsüzlük hallerine düşmeler ve daha tali boyutlarda önem arzeden ama yanlış düşüncelerden, yaklaşımlardan ötürü, kendini bile aşan veya suni denilebilecek düzeyde sıkıntılar yaşıyor?

Tam da bu noktada farklılıklara tahammülsüzlüklerden bahsetmek gerekir herhalde. Elbette ki birçok neden sıralanabilir. Ama farklı düşüncelere, duygulara, davranışlara, özelliklere veya daha genel ifade edilirse kişiliklere yönelik tahammüllülük önemli bir olgudur. Burada nelere ve nereye kadar tahammül edileceği ya da edilemeyeceğinin de ayrımı iyi yapılmalıdır. **Ciddi ideolojik bir zafiyete müsamaha göstermek gibi bir tahammülden bahsedilemez zaten.** Yine, birlik ruhuna zarar veren, birliğin harcı, suyu olan temel unsurları körelten, işlevsizleştiren, birlikten doğan gücü zayıflatan, amaç birliğinden uzaklaşan ya da bu yönde kendini dayatan ve değişime hepten kapalı olan yaklaşımlar, düşünceler, davranışlar kendi gerçekliği ve etki gücü içinde ele alınmalıdır.

Burada doğru tutumu ortaya koyabilmek için farklılık gösteren şeyi iyi bir şekilde tanımak, anlamak gerekir. Gündelik yaşamda, özellikle ilişkilerde sürekli olarak farklılıklar karşı karşıya gelir. Farklılıkların karşı karşıya gelmesi, değişik etkilere ve tepkilere de ortam hazırlar. Karşılaşmalar, bazen küçük paylaşımlarla yani sohbetlerle son tepkilere de ortam hazırlar. Karşılaşmalar, bazen küçük paylaşımlarla yani sohbetlerle son

Asıl konu; aynı düşleri kuran, kurdukları düşlere ulaşmak için biraraya gelen ve aynı kolektif çatı altında birleşerek güç olmaya çalışan bireyler arasındaki farklılıklar meselesidir.

bulabilirken, çok değişik içeriklere sahip çatışmalı hallere de varabiliyor. Boyutlanan ve etkisini zamana yayarak daha büyük sıkıntılara, sorunlara neden olabilen tartışmalar düzeyine ulaşabiliyor. Küçük farklılıklar, yanlış ya da uygunsuz yaklaşımlardan dolayı, kendisini bile aşan, çözümü güç veya gereksiz yere karmaşık hale gelebilen devasa problemlere dönüşebiliyor. Çözüm iradesi sakatlanmaya başlıyor o zaman. Zayıflıklar, meydana işgal eder oluyor.

Farklılıklara tahammül edebilmek bir yetkinliği gerektirir. Eğer farklılıklara tahammül edilemiyorsa düşünsel olarak ciddi bir darlıktan, kısırlıktan söz etmek hiç de yanlış olmaz. Zihinsel esaretliğin kapıları da bu zeminde açılır zaten.

Farklılıkların doğru ele alınmaması bizi zayıflatır

Farklı olanın anlaşılması demek onun herhangi bir anlayışa, kurama ya da ölçüye göre tartılması ve apar topar diğeriyle aynılaşması değildir. Elbette ki birlikteliğin ve güç olmanın bir koşulu ya da gereğidir, ortaklaşabilmek, aynılaşabilmek. Aynılaşmak; bu sürecin seyri çok önemlidir. Farklılıkların doğru temellerde algılanması, kavranması tam da bu noktada belirleyici bir rol oynamaya başlar.

Mesela, günlük basit bir işin yapılışı ya da bir görevin yerine getirilmesi esnasında, farklı pratik ele alışlar olabilir. Bir olay ya da sorun yaşandığında veya herhangi bir gelişme olduğunda farklı yorumlar, düşünceler, değerlendirmeler yapılabilir. Herkes kendi bilgisine, becerisine ve deneyimlerine aykırı da görülse, anlaşılabilir. Bütün mesele, bu anlaşılır olabilme anında ortaya çıkar. Oysa, toplumsal yapının zenginliği, çeşitliliği hakkında bir çoğumuzun söyleyeceği sözü vardır. Aynı sınıfsal kökenden gelmesine rağmen alabildiğine renklilik gösteren kişiliklerden, kişi özelliklerinden konuşuruz. Farklılıkları ardarda sayarız. Farklılıkların bir zenginlik olduğundan söz ederiz. Her insanın mevcut toplumsal çeşitliliğin bir tezahürü olduğundan bahsederiz. Ama farklılıklarla karşılaşıldığı anda ise benzer bir

duyarlılık yeterince gösterilmeyebiliyor.

Farklı olana ta başından reddedici biçimde yaklaşabiliyor, yok sayılabiliyor. Herkes kendi "doğrularının" terazisiyle mahkum etmeye yönelebiliyor. Farklı olanın aykırılığı, uygunsuzluğu, aynılaştırmaya karşı "dirençliliği" gibi yönler öne çıkarılabiliyor. Aynılaştırmının problemleri süreciyle, farklılıklar körüklenmiş oluyor. Tahammülsüzlükler farklılıklardan beslenir hale geldiği için karşı-lıklı olarak büyümeye başlar. Böylece herkes kendi katılığın sığınır. İlişkiler, katılığın diline teslim olur. Katılığın davranışlarıyla biçimlenir. Çözümsüzlük hüküm sürmeye başlar. Yönü belirsiz ilişkiler içinde süreklilik kazanan zincirlerle problemler baş-gösteriyor.

Peki neden tahammülsüzlük? Çünkü, farklı olan, mevcut ölçüleri, kalıpları, alışkanlık haline gelmiş olan biçimleri, davranışları, düşünceleri etkiler. Değişime yeterince açık olmayan zihinler, karşılaştıkları farklı hallere yönelik kendi tutuculuğunu yaratırlar. Bir yanda henüz yeterince anlaşılmayan farklı gerçeklik, diğer yanda ona tahammülsüzlüğü ta başından kuşanmış olan katı tutuculuk. Bu zemin, olgunluğu köreltir. Anlayış, ölçülü ve her şeyden evvel devrimci davranışı ya da yaklaşımı sekteye uğratar. Birleşebilme, güç olabilme temelinde köklü bir tutum sergilenemez. Ayrışmaya, kopuşmaya ya da her yönüyle zayıflamaya doğru yol alan ama aslında böylesine bir sonucu doğurmaya neden olacak özellikler içermeyen gerçeklik, yanlışlardan ötürü farklı bir boyuta evrilir. Tahammülsüzlükte sınırsızlık, anlamaya dönük sorumlu davranabilmekte ölçüsüzlük, devrimci olgunluğun gereği olan yaklaşımlardan uzaklık ve özgüven duygusunun zayıflığından beslenerek gerçekliğe kendisini dayatan sektörler gibi bir dizi olumsuz tutum, yaşama zemini bulur. Ve tahammülsüzlüğün hüküm sürdüğü düşünsel esarete, süreklilik kazanır.

(Devam edecek)

“Kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenerek mücadeleyi yükseltelim! (2)

YOZLAŞTIRMA KISKACINDAKİ EMEKÇİ SEMTLERE SON DARBE: YIKIM

Ekonomik abluka ve yoksulluk nedeniyle umut kapısı olarak görülen büyük şehirler; özellikle, '90'lardan sonra devletin T. Kürdistanı'nda uyguladığı baskı ve zorunlu göç nedeniyle yoksul emekçi Kürt ulusundan halkın son uğrak yeri olmuştur. İşçilerin ve emekçilerin yoğun olarak yerleştikleri bu mahallelerde devrimci potansiyelin ve direnme geleneğinin güçlü olması saldırıların bu ve benzeri yerlerde odaklanmasına neden olmakta, daha doğru bir ifadeyle buralar hâkim sınıflar tarafından **çıbanbaşı** olarak görülmektedir.

Bu nedenle işçi ve emekçilerin yaşadığı semtler-mahalleler uyuşturucunun, çeteleşmenin, yozlaşma ve çürümenin hâkim sınıflar tarafından sistemli bir politika olarak gündeme getirildiği, hırsızlığın, kapkaçın, cinayetlerin tetiklendiği yerler olmaktan kurtulamamaktadır.

Öyle ki artık, bakkallar birhaneye, kahveler kumarhaneye, okullar ve sokaklar uyuşturucu pazarlanan yerler haline dönüştürülmüştür. Emekçi semtlerde özellikle polis destekli çeteleşme ve mafyalaşma yerleştirilmeye, geliştirilmeye çalışılmakta, uyuşturucu ve alkol bağımlılığı teşvik edilmektedir. Kumar ve “şans oyunları”yla insanlar erişemeyecekleri hayallerin peşinden umutsuzca koşurulmakta ve sömürülmektedir. Özellikle gençlik bu yozlaştırma ve kişiliksizleştirme politikalarının hedefine konulmaktadır.

Bu politikaların hâkim sınıflar cephesinden geçici bir başarı kazandığının göstergeleri mevcuttur. Beyinleri uyuşturulmuş, kolay para kazanma sevdasına kendisini kaptırmış, her mahallede, sokakta çete ilişkilerine girmiş insanlarımızın, gençlerimizimizin oranı hatırı sayılır biçimde çoğalmaktadır. **Hâkim sınıfların genel bir politikası olmakla birlikte**

çeteleşme ve yozlaşma özellikle devrimci mücadelenin gelişme gösterdiği emekçi semtlerde daha sistemli şekilde gündeme getirilmektedir. Bir yandan kişiyi ve bir bütün olarak toplumu hedef alan bu saldırılarla halkın muhalif kültürü ve değerleri erozyona uğratılmak istenirken, bir yandan da halkın devrim mücadelesinden, onun ideolojik ve politik etkisinden uzaklaştırılması, düzen içileştirilmesi amaçlanmaktadır.

Yozlaşmayla birlikte düzenin yarattığı her türlü kirlenmenin kuşattığı emekçilere son darbe de yıkım saldırısıyla indirilmek istenmektedir.

ON YILDIZ GÜNDEMEN DÜŞMEYEN SALDIRI

AKP hükümeti 2004-2005 yılını “kaçak yapılaşmayla mücadele yılı” ilan ederek, gecekondu mahalleri ve buralarda yaşamaktan başka çaresi bulunmayan emekçiler açısından yeni bir döneme girildiğinin sinyallerini vermişti.

Emekçilerin, yoksul halkın dayanışmasını yükselterek, saldırıya karşı örgütlü bir tavır geliştirmek saldırıyı püskürtmenin tek geçerli yoludur. Saldırının kaynağı işsizliği, yoksulluğu, açlığı, hastalığı, baskıyı, işkenceyi, hapishaneyi reva görenlerle aynıdır.

Türk hâkim sınıflarının temsilcisi AKP hükümeti “**ne pahasına olursa olsun yıkacağız**” diyerek barınma hakkına yönelik saldırının startını vermekte, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ise o günlerde “**İstanbul’da 85 bin konut yıkılacaktır**” diyerek yüz binlerce insanın sokağa atılacağını TV ekranlarından defalarca kez tekrarlamaktaydı. Geldiğimiz aşamada ise saldırının çapı egemenlerin içinde buldukları krizin büyüklüğüne paralel bir boyut kazanmış ve “**afet riski**” paranoyası oluşturularak milyon aşkın konutun yıkılması gündeme getirilmiştir.

Bugüne değin emekçilerin kanı canı pahasına oluşturulan bu mahalleler, patron-ağaların rant alanlarının daralmaya başlaması ve büyümekte olan toplumsal hoşnutsuzluğun ileride başlarına yeni ve daha büyük belalar açmasından duydukları korkuyla sistemli ve sinsi planlar hazırlanarak yıkılmak istenmektedir.

Böylelikle emekçi semtlerin insanlarıyla birlikte tasfiye edilmesi, yoksulluğun ve sefaletin kucağına itilmesi hedeflenmektedir.

Yerel yönetimler tarafından hazırlanan planların hiçbirinde evleri yıkılarak açıkta kalacak insanların ne olacağı, nerelerde ve nasıl yaşayacakları söylenen yalanların ötesinde yer bulmaktadır. Yıkım saldırısına hedef olan insanların yok sayıldığı planlar hazırlanmaktadır.

“KENTSEL DÖNÜŞÜM”ÜN ANLATTIKLARI!

Türk hâkim sınıflarının temsilcisi AKP hükümetinin yoksulluğu ve yıkımı

derinleştirecek saldırı planlarında açık ki yıkılması düşünülen mahallelerde yaşayan emekçiler düşünülmemiş, insanların yarınlarının ne olacağı hesap edilmemiştir. Hesap edilen ve uygulanmaya başlayan emekçilerin oturdukları gecekondu mahallelerinden tasfiye edilmesi ve buraların yeni rant alanları olarak patron-ağalara peşkeş çekilmesidir. Yapılan imar planlamasında yıkılması düşünülen semtlerde yaşayan nüfus azaltılmak istenirken, emekçiler adeta sürgün edilmektedir. Birçok semtte % 50 oranında nüfus yıkımla birlikte tasfiye edilecek, emekçiler bir nevi başka semtlerin kenar mahallelerine zorunlu olarak göçe maruz bırakılacaktır.

Bu yıkım ve talan planı barınma hakkına yönelik geliştirilen boyutlu bir saldırıdır. Konut sahiplerini yerinden ettiği gibi buralarda yaşamak zorunda olan kiracılar da bu saldırılardan nasibini almaktadır.

Çünkü buralar yoksulluk içinde yaşayan kiracıların ucuz kiralık yer buldukları semtler ve mahallelerdir.

YIKIM SALDIRISINA KARŞI BİRLEŞELİM, ÖRGÜTLENELİM!

Yıkımlara karşı mücadelenin başarı kazanmasının en temel yanı örgütlü bir karşı koyuşun gerçekleştirilmesinde yatmaktadır. Saldırı mutlaka örgütlü bir şekilde göğüslenmek ve yıkım saldırısının hedefindeki kitleleri kapsamak zorundadır.

Yıkımların parça parça, lokalleştirilerek büyük tepkiler almadan yapılmak istenmesi “**parçala, öyle yık**” politikasının izlenmesi, örgütlü hareket edilmesini daha da zorunlu kılmaktadır. Yıkımlara karşı direnişlerin lokal ve uzun zamana yayılması ileride daha büyük yıkım saldırıları karşısında emekçi semtlerde ortak direnişlerin örgütlenmesini ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Bugünden yıkımlara karşı emekçi semtlerin örgütlü birliği yaratılmalıdır.

Emekçilerin, yoksul halkın dayanışmasını yükselterek, saldırıya karşı örgütlü bir tavır geliştirmek saldırıyı püskürtmenin tek geçerli yoludur. Saldırının kaynağı işsizliği, yoksulluğu, açlığı, hastalığı, baskıyı, işkenceyi, hapishaneyi reva görenlerle aynıdır. Bizleri bu direnişte yan yana, omuz omuza durmaya iten nedenler saldırının devrimden çıkarı olan emekçi yığınlarına yapılmış olmasıdır. Bu saldırıya karşı direnişimiz bizleri sömürücü hakim sınıflar karşısında daha örgütlü bir karşı koyuşu gerçekleştirmeye doğru itmeli, birliğimizi ve dayanışmamızı güçlendirmelidir.

(Devam edecek)

“Burada kazmayı nereye vurursak; altından devrimcilerin emeği, kanı, kemiği çıkar!”

Kartal: “Kentsel dönüşüm” adı altında emekçi halkın yaşam alanlarına göz diken devletin hedefinde direngen tarihiyle bilinen **1 Mayıs Mahallesi** var. Mahalleyi istimlak ederek, bölgeyi rant alanı haline getirmek ve peşkeş çekmek isteyen egemenler tarafından atılan ilk adımlardan biri 29 Mart 2009 yerel seçimlerinden hemen önce mahalleyi; 2’sini AKP’li Ümraniye, 2’sini de CHP’li Ataşehir Belediyesi Belediyesi’nde kalacak şekilde 4 ayrı mahalleye bölmek olmuştur. Şimdi ise AKP’li Ümraniye Belediyesi’ne bağlı bulunan bölgeler için (Siteler ve Esenevler Mahallesi olarak geçer kağıt üzerinde) imar planı hazırlandığı ve birçok evin hazırlanan plana göre yapılacak cami, imam hatip okulu, park vs. alanlar için istimlak edileceği açıklandı.

Durumun giderek açığa çıkmasının ardından başta devrimciler olmak üzere mahalle halkı biraraya gelerek toplantılar almaya başladı. 1977’de can bedeli verilen mücadelenin ardından devrimcilerin ve halkın emeği-alınlarıyla kurulan 1 Mayıs Mahallesi için bu kez durum biraz daha karmaşık ve zordu. Çünkü bu kez devreye dozerler değil, müteahhitler girecek; vaatler büyüyecekti.

Yapılan toplantılar ve etkinliklerle bu sürece karşı mücadele örülmeye çalışılıyor. 1 Mayıs Mahallesi’nde kentsel dönüşüm süreci ile ilgili mahalle halkından **Dursun Ali Akçay** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bugünlerde mahallede en çok tartışılan konu kentsel dönüşüm. Kentsel dönüşüm nedir sizce?

- Kentsel dönüşüm yerine “kentsel bölüşüm” demenin daha doğru olduğunu düşünüyorum. Bu, kentler üzerinden rant elde etme zihniyetinin hakim olduğu bir süreçtir. Aslında gerçek kentsel dönüşümüne karşı değilim ben. Halk da, devrimciler de karşı değil. Çünkü kentsel dönüşüm “ıslahat”tır. Yerli yerinde dönüşüm demektir. Mahallelerde halkın evinin eksiksinin-gediğinin açığa çıkarılması ve halkla birlikte bu dönüşümün sağlanması demektir. **Oysa devletin “kentsel dönüşüm”üne kentsel/rantsal bölüşüm demek gerekiyor.** Çünkü burada amaç; kendilerine, birilerine, kendi müteahhitlerine rant sağlamak, çıkar elde etmektir.

Bu politikalara baktığımızda devletin en çok emekçilerin ve devrimcilerin yaşadığı semtleri ilk elden tercih ettiğini görürüz.

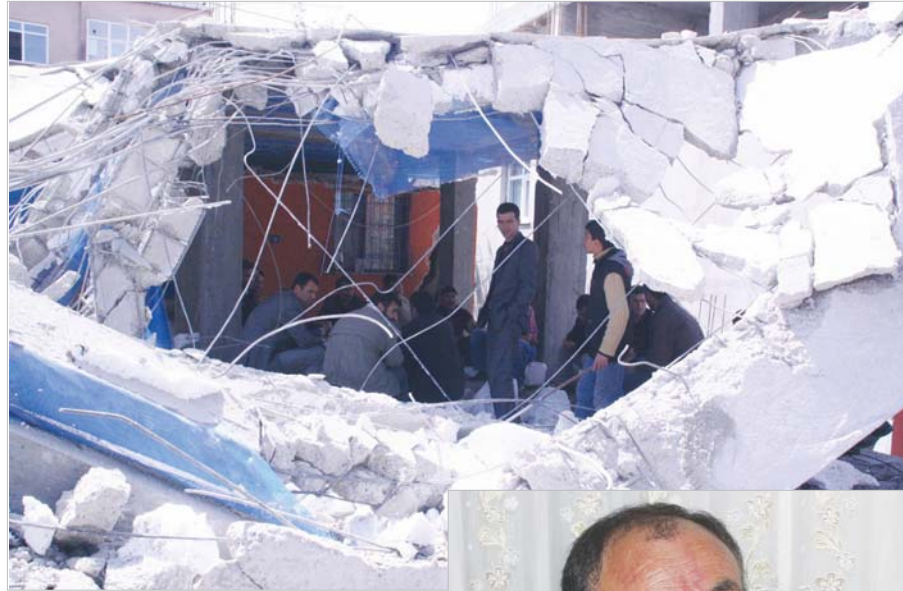
“Ağaoğlu’nun gökdelenlerinden burası gecekondur gözükür!”

- 1 Mayıs Mahallesi de “kentsel dönüşüm” için devletin harekete geçtiği bir bölge...

- 1 Mayıs Mahallesi geçmişten bugüne kadar emekçisi ve devrimcisiyle sistemin korkulu rüyası olan bölgelerden biridir. Devlet bugün “kentsel dönüşüm” adı altında bu mahalleyi yok etmeye çalışıyor. Ağaoğlu’nun diktiği gökdelenlerin camlarından bu tarafa baktığımızda gecekondur görürsünüz. Bu yüzden de yıkmak istiyorlar burayı. Ayrıca buranın direnişçi bir geleneği var. Bu da etken.

Birçok yerden insanlar “**1 Mayıs yıkımlara karşı ne yapacaksa, biz de onu yapalım**” diyerek bekliyorlar. Burası emsal gösterilen; sistem karşısında rengini açıkça belli eden bir mahalledir. Neden? Çünkü geçmişten gelen bir değeri vardır. Burada kazmayı nereye vurursak vuralım; altından devrimcilerin emeği, kanı ve kemikleri çıkar!

- Burada kentsel dönüşüm ile ilgili süreç nasıl ilerledi? Bu projeye karşı başka neler yapılabilir?

- Geçtiğimiz yerel seçimlerden önce mahallemiz 4’e bölündü. Bu elbette ki tesadüfi bir şey değildi. Bugün yapılmak istenenin bir parçasıydı. Böylelikle “**böl, parçala, yönet**” taktiğini uyguluyorlar. Şimdi bu 4 mahalleden Esenevler ve Siteler Mahallelerinde bazı bölgeler istimlak edilmiş ve buraların imar planları çıkarılmış durumda.

Son olarak Samsun’da yaşanan sel felaketinin ardından TOKİ’nin tirajı düştü! **Bu yüzden muhtemelen burada müteahhitler daha fazla devreye girecek.** Şimdilerde “**şu evini sattı, bu dükkanını sattı**” gibi dedikodular dönmeye başladı. Bunlara kulak asmamak, kesinleşinceye kadar kesinmiş gibi konuşmamak gerekiyor.

Nasıl mahallenin kuruluş sürecinde bir araya gelerek, bedeller ödeyerek kazandıysak, bugün de aynı birliktelik ruhunu yakalamamız gerek. Mahalle insanlarından bazıları “**el ele verir, bu yıkımları durdururuz**” diyorlar. Bu çok güzel bir şey ama yeterli değil. Buradaki tüm kurumların bir araya gelmesi ve mahalle halkıyla birlikte olması gerekiyor. Sadece yıkımın gündem olduğu bölgenin değil, emekçilerin yaşadığı birçok bölgenin birbirine sahip çıkması gerekiyor.

Geçmişte yıkımlara karşı mücadelede bu halka önderlik eden devrimcilerdi. Ama bugün bakıyoruz, çok acı ki, mahalle halkı devrimcilere el vermiyor. “İşimiz görüldü” olarak düşünüyor ve sırtlarını dönüyorlar. O yüzden bugün

geçmişteki gibi yapmamak gerek. Tabii ki de devrimciler halkın kendi sorunları etrafında örgütlenmesini sağlamalı ben- ce. **Yıkımlar, bu mahalle halkının sorunuysa, halk da sorunun çözümü için elini taşın altına koymalı.**

Geçmişte mahallemizdeki o direnişçi ruhu yeniden yeşertmemiz gerekiyor. Bu işi tamamen devrimcilere yüklemek lazım. **Ev sahibiyle, kiracısıyla, esnafıyla hep birlikte örgütlenerek bunu başarabiliriz. Ama devrimciler bu çalışmanın lokomotifi olmalı.** Sistemin kentsel dönüşüm ile yapmaya çalıştığını anlatmak, toplantılar yapmak ve halk komiteleri kurmak gerekiyor.

Buralara gökdelenler dikildiği zaman mahalle sakinleri gitmek zorunda kalacaklar. Dostluk, arkadaşlık, komşuluk ilişkileri devam edemeyecek. O gökdelenlere bilmem neyin patronu, müdürü, bakanı gelip oturacak. Böyle bir durumda asgari ücret alan bir insan, bu kişilerle aynı şartlarda oturabilir mi? O masrafı ödeyebilir mi?

“Dozerlerle değil, müteahhitler gelecekler”

Kartal: 1 Mayıs Mahallesi’nde kurulu bulunan **2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği** “kentsel dönüşüm” konulu bir söyleşi örgütledi. **İMECE-Toplumun Şehircilik Hareketi ve Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği**’nin de katıldığı söyleşide ilk olarak İMECE söz aldı. 1 Mayıs Mahallesi’nin hemen yanına gökdelenlerin yapılmaya başlandığını ve şu an merkezleri Ankara’da bulunan bankaların merkezlerinin yapılabileceği bir alan çalışması yapıldığını altını çizen İMECE; o gökdelenlerde yaşayanlar için, bu bölgenin, “gözü rahatsız etmeyecek alan” haline getirilmesinin hedeflendiğini belirtti.

Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı **Ali Şengül;** Marmara Depremi’nin ardından bu yaşam alanlarından nemalanma umuduna kapılan devletin “**çarpık kentleşme**” diyerek saldırıya hazırlandığını ve Wan Depremi’nin ardından saldırıların ivme kazandığını belirterek, “**İstanbul, artık sanayinin dışlanmaya çalışıldığı bir alan oluyor. Bir dönem fabrikalar için birer ‘ihtiyaç olan’ bizler, bugün ‘ihtiyaç fazlası’ görüldüğümüz için yenisinden göçe zorlamıyoruz**” dedi.

Konuşmaların ardından karşılıklı sorularla mahalledeki yıkımların özgün yanları konuşuldu. Yapılan konuşmalarda “kentsel dönüşüm” projesinde artık bilinen anlamda mahallenin askerpolis ablukası altına alınıp, dozerlerle yıkım yapılmasının söz konusu olmadığı belirtildi. Mahallenin adalarına göre müteahhitlere devredileceği, müteahhitlerin de halkı ikna için çeşitli oyunlara başvuracağı ve halkın yıkımlarla ilgili “muhatap” bulmada sıkıntı yaşama ihtimalinin yüksek olduğu vurgulandı.

İlk olarak yapılması gerekenin mahallede yaşayanlar olarak bir araya gelip “**biz burada yaşamak/kalmak istiyoruz**” denmesi, “arsa-hesap” işlerinin araya girmesine izin verilmemesi, çıkacak ortak irade dışında tek başına görüşmelere engel olunması gerektiği konuşuldu. Çünkü maksat “parçalamaksa”, sermayenin herkese “uygun” parayı vermekten kaçınmaya-acağı vurgulandı.

1 Mayıs Mahallesi gibi bölgelerin aynı zamanda sisteme muhalif bölgeler olduğunun, bu yüzden de egemenlerin buraları “yumuşak karın” olarak gördüğünün ve “kentsel dönüşüm”le amaçlananlardan birinin de buradaki muhalefete “nihai vuruş” yapmak olduğunun altını çizen katılımcılar, “mahallemizi savunacağız” demenin devrimciler açısından ne kadar önemli olduğunu belirttiler.

Hiç olan böyle değer kazanır

Ape Hasan odada oturmuş karşı duvarda asılı fotoğraflara bakmaktaydı. Duvarda sırasıyla aile büyüklerinin fotoğrafları aynı hizaya gelecek şekilde idi ve yanlarına bir de av tüfeği asılmıştı. Hepsinin üstüne gelecek şekilde daha yukarıda bezden dikilmiş özel çantası içinde Kuran-ı Kerim asılı durmaktaydı. Onun da hafif üstüne gelecek şekilde Boz Eşeğin fotoğrafı asılı durmaktaydı... Duvarı seyreden bu adamın, dalgın düşünceli hali ve yüzündeki acı gülümsemesi bir trajedinin ifadesi gibiydi. Kim bilir nelere tanık olmuştu, neler geçmişti bu adamın başından...

Ape Hasan, tutucu bir dindar olmasa da niyazını verip orucunu tutan bir Kürt yurtseveriydi. Köy meydanından geçtiğinde gözleri üstüne çeken, diğer köylülerin alamadığı takım elbisesi üstünde, gülmeyi ihmal etmeyen suratı ve kırılmış saçlarıyla ellisine merdiven dayamıştı... Toprakları olan varlıklı bir Kürt köylüsüydü. Sözüne inanılır, fikri yol bellendir, saygıda kusur edilmezdi ona. Sözüünün inandırıcılığı, fikrinin berraklığı köy erkâm arasına girmesine yol açmıştı. Bölgenin ileri gelenlerindendi. Köy divanındaki yeri her zaman sabitti.

Yine bir akşam kan ve barut kokusunun topraktaki tohumu çürütüp filizleri soldurduğu bu Kürt köyünde, kurşun sesleri ve gök gürlemeleri çocukların bağırsak-çağırışlarını bastırmıştı... Sabah horozlar öter ötmez jandarma köyü basmış, köpek havlamaları korkuyu büyütürken, kapılar kırılıp evler talan edilmiş, dipçik ve tehditlerle köyün erkekleri yine yaka paça gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanlar içinde Ape Hasan da vardır. Ape Hasan tam gözaltına alınırken şaşılacak bir şey yapar. Daha önce artık yaşlanıp iş göremez diye yabana salıp kendi kadere terk ettikleri, uzaklaştırdıkları Boz Eşeğine çok iyi bakmalarını sıkı sıkıya tembihler eşine. "Ben gelene kadar o yaşlı Boz Eşeğe iyi bakın" der. Ape Hasan demişse o yapılacaktır kuşkusuz. Anlam verilmesede bu isteğini yerine getirecektir ailesi...

Günlerce gözaltında kalır, işkence görür... Askıdayken niye burada olduğunu düşünüp anımsadıkça güler. Güldüğünü fark eden sorgucular duruma şaşırır, "ulan askıdasın ne zıkkımına gülüyorsun, zevk mi alıyorsun, manyaksınız hepimiz" deyip kızarlar, ısrarla neden güldüğünü sorarlar. Ape Hasan yine gülererek "yahu bir eşeğin eşekliliğinden alıp getirdiniz bizi, eşeğin yaptığından dolayı niye biz işkence görüyoruz, bırakın evimize gidelim" diye çıkışır.

Günler sonra gözaltı işlemleri, işkenceli sorgular bitip tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilirler. Mahkeme heyeti Ape Hasan'ı tutuklamakta kararlıdır. Ne var ki Ape Hasan, söz alıp "bize yaptıklarınız ve bir eşeğin yaptıklarından dolayı tutuklandığımız duyulursa dışarıda rezil olursunuz, kimseye anlata-mazsınız kendinizi, zor durumda kahırsınız dışarıya karşı" demesi üzerine

mahkeme heyeti yeniden muhasebe yapıp "devletin yüksek menfaatini" korumak adına istemeyerek de olsa tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakma kararı verir... Ape Hasan çıkar çıkmaz soluğu çarşıda alır. Çarşıda aldıklarını iki poşete koyarak evin yolunu tutar. Poşetlerin içinde birkaç çeşit şampuan, araba fırçası gibi temizlik malzemelerinden başka bir şey yoktur...

Eve varıp bir şeyler atıştırdıktan sonra Boz Eşeği sorar... Bir şekilde Boz Eşeği bulup başlar çarşıdan getirdiği şampuan ve fırçalarla yıkamaya. Ev halkı şaşkın, eşek ise ilgiden memnun olur. Eşek tertemiz olmuştur. Yıkama işlemi bittikten sonra Ape Hasan eşeği bir arpa tarlasına götürüp ortasına bağlar: "Bu tarla senindir, bu tarla senin hakkındır" der. Ardından eşeğin bir fotoğrafını çeker. Fotoğrafi oturma odasının en üst köşesine asar.

Ailesi başta olanlara bir anlam veremez, şaşkın ve üzgündürler. Karşı çıkarlar ama engelleyemezler. Ape Hasan'ın gözaltında bulunduğu işkenceden dolayı kafayı yemiş olmasından, ruh sağlığının bozulmasından korkmakta, bunu kendilerine dahi itiraf etmekten çekinmekte, düzel-sin diye umut edip, dua etmektedirler. Bu olanlar kulaktan kulağa yayılır, çevre köylerden de duyulur. "Ape Hasan gözaltına alındıktan sonra kafayı yemiş", "delirmiş", "eşeğin fotoğrafını duvarda asılı aile büyüklerinin, haşa huzurda hatta Kur'an'ın üstüne asmıştır" diye söylenirler.

Kulaktan kulağa kötü haber tez yayılır, çevrede duymayan kalmaz neredeyse... Bölgenin ileri gelenleri Ape Hasan'ın arkadaşları da duymuştur. Ape Hasan'ın başına gelenleri lanelemekte, duyduklarına inanmamakta, kabul etmek istememektedirler... Üzüntü içlerini kemiren kurt olmuştur. Ne olduğunu anlamak, yaşananları kendi gözleriyle görmek, konuşup yardımcı olmak için, bölgenin ileri gelenleri ev ziyaretinde bulunurlar. Bunların içinde Ape Hasan'ın yakın arkadaşı, sırdaşı **Ape Musa (Musa Anter)** da vardır. Ev ziyaretinde bulunanlar duvardaki asılı resimleri görürler. Daha önce duydukları ile şimdi gördükleri örtüşmektedir. İnanmak, kabul etmek istemedikleri duyum doğru çıkmıştır.

Ape Musa duvarda asılı resimlere birkaç defa baktıktan sonra acı acı güler ve tatlı sert bir ses tonuyla "yav Keke Hasan, kafayı mı yedin bizi rezil ettin. Nedir bu duvardaki eşek fotoğrafı" diye sorar. Cevap alamayınca bu sefer "sen bize ne olduğunu anlatmadan bir yere gitmeyiz, bize neler olduğunu anlatacaksın!" diyerek ısrar edip kararlılıklarını gösterirler. Ape Hasan mağrur ve rahattır. O da gülmektedir olanlara. Oradaki arkadaşlarına; "size anlatacağım niye böyle yaptığımı, ama kimseye söylemeyeceksiniz" der. Karşısındakiler başlarıyla onay verince başlar anlatmaya; "Özgürlük mücadelesi veren, dağları mesken eyleyen kartal yürekli-lerle randevulaştım. Pazar akşamı saat

8'deydi buluşma. Olumsuz bir duruma karşı önceden uyarılmak üzere bir de şifre belirlemişlerdi. Kartal yürekli; 'bu gelişimimizden sadece senin haberin var' deyip dikkatli olmamı istedi. Karşılansınlar üzere de ihtiyaçlarının listesini verdiler ve yeniden randevulaşıp ayrıldık.

Randevu saati yaklaşıyordu... Heyecanlı ve tedirgin bekliyordum.

Tam havanın kararlamaya başladığı, randevu saatinin yaklaştığı bir anda köy basıldı. Askerler, hazırladıkları sipperlere yattılar. Evden çıkma yasağı koydular. Sanki duyum almışçasına bekliyorlardı. Evde buluşma saatini bekliyordum. Askeri görünce müthiş bir üzüntü ve endişeye kapıldım. Yerimde duramıyordum. Randevu saati yaklaştıkça sırtımdan soğuk terler akıyordu. Zamamı durdurmak istedim. Ne yalan söyleyeyim, onuruma düşkünüm. Leke getirmem. Evde huzursuz bekliyordum... Pencereden bakınca evin önünde bir siper yaptıklarını gördüm. Bir asker eli silahının tetiğinde bekliyordu... Birazdan fırtına kopacaktı, çatışma çıkacaktı kesinlikle. İçim içimi yiyordu... Bir şeyler yapmalıydım, pusuyu bozmalıydım. Aksi halde yaşanacaklar facia olurdu. Ama ne yapacağımı bilemiyordum.

Evin çatısına çıkmak istedim, her defasında engellediler. Oysa 'gelmeyin, bir tehlike var' uyarısı çekebilseydim rahatlardım. Artık kararımı vermiştim. Az sonra yaşanacak bu zamansız karşılaşmayı, olası çatışmayı engellemek için havaya rastgele ateş açacaktım. Duvar-

daki av tüfeğini aldım omzuma, fişekliği belime bağlayıp kuşandım; ne olursa olsun kendime laf getirmemeye kararlıydım. Eşim ve çocuklarımla vedalaşıp helallik aldım. Evde hüzünlü bir hava esti... Pencerenin önündeydi asker, hala aynı siperdeydi.

Son sözler de söylendikten sonra tam dışarı çıkıp rastgele havaya ateş açacağım zaman; bir yıldır artık yaşlandığı için salverdiğim ihtiyaç Boz Eşeğin mevzide yatan askere arkadan küçük adımlarla yaklaştığını gördüm. Hava kararlıydı. Randevuya dakikalar kalmıştı... Yaşlı eşek, karanlıkta, evin önünde gördüğü karartıyı merak edip yaklaştı. Asker de tedirgin, eli tetikte mevzide bekliyordu. Sırtı eşeğe dönüktü. Arkadan yaklaşan ve az sonra kafasıyla onu yoklayacak olan Boz Eşekten habersizdi...

Hayvan karanlıkta ilk kez gördüğü karartıyı merak etmişti, iyice yaklaştı mevzideki askere, ne olduğunu anlamak istedi herhalde; kafasını uzatıp koklamaya çalıştı. Tam bu esnada eşekten habersiz dalgın ve tedirgin eli tetikte bekleyen asker eşeğin arkadan kafası ile temas etmesi ile dönüp baktı ve gece karanlığında anlam veremediği hiçbir şeye benzetemediği koca acayip bir kafa, bir karartı görünce birden ve eli tetiğe kaydı. Seri halde mermiler boşaldı tüfeğinden, şarjör boşaldı. Sesleri duyan askerler her taraftan kurşunlar yağdırdı. İlk ateşin nereden çıktığı belli değildi henüz. Çatışma çıktı sandılar. Saatlerce rastgele ateş ettiler. Karşılıklı bir çatışma yaşanmadı, ancak sabah olduğunda durum netleşti."

Eşeğin arkadan gelip kafasıyla kokladığı asker, gece yarısı koca kafalı şeyin kendisine temas etmesi ile gördüğü şeyi karanlıkta tanımayıp anlam verememesiyle orada kalp krizi geçirmiş ve ölmüştür. Öldüğünde eli tetiğe kaymış, mekanizma harekete geçip önceden seriye ayarlanmış elindeki silah ateş almıştır. Bu şekilde bir çatışma engellenmiş; Ape Hasan rahatlamıştır. İhtiyar Boz Eşeğe de çatışmayı engellediği için borçlanmıştır...

Ertesi sabah köy basılır Ape Hasan'ın da içinde olduğu köylüler gözaltına alınıp karakola götürülecektir. Gözaltına alınırken Ape Hasan eşine "ben gelene kadar yaşlı boz eşeğe iyi bakın" talimatını işte bu yüzden verir.

Hayli zaman sonra olanlar karşı taraftan da duyulmuştur ve devletin büyük günlük gazeteleri o eşeğin öldürülüp intikamın alındığını yazacaktır...

Not: Hücrelerde değişik insanlarla kalınca değişik hayat ve hikâyeler öğrenebiliyorsun. Bolu F Tipi Hapishanesi'nde kaldığımda hücre arkadaşım Ape Hasan'ın hikâyesini anlatmıştı. Ne yazık ki Ape Hasan (öykünün kahramanı) Tansu Çiller-Ağar döneminin faili bellilerden biri olmuştur.

(Edirne F Tipi Hapishane'den tutsak bir Partizan)

Bir soru kaç yıllık gelecek eder?

ÖSYM tarafından düzenlenen sınavlarda ortaya çıkan soruların sızması vakası, özellikle son yıllarda giderek normal bir olay haline gelmiş bulunuyor. Her sene sınav günlerini eziyete dönüştüren ÖSYM, aldığı tüm olağanüstü önlemlere rağmen soruların bir şekilde sızmasına ve toplu kopya uygulamalarına "engel olamıyor".

Yaşanan rezaleti engellemek adına içme suyundan kurşun kaleme, şekerden anahtara ve akbile kadar her nevi "şüpheli" eşyanın sınav salonlarına alınmasına yasak getiren ÖSYM, soruların sızmasını engellemek yerine aslında sınava giren insanlara eziyet etmeyi tercih ediyor.

Özellikle halk gençliğinin yaşadığı gelecek sıkıntısı düşünüldüğünde KPSS gibi sınavların önemi daha da iyi anlaşılacaktır. İş güvencesinin esnekleştirildiği, güvence kavramının silikleştiği bir dönemde, KPSS aracılığıyla iş güvencesi kapsamında istihdam edilmeyi planlayan halk gençliğinin büyük umutlarla ve çabayla hatta bu da yetmezmiş gibi milyon-

larca lira dökerek hazırlandığı KPSS'de son yıllarda yaşananlar, doğal olarak öfkenin büyümesine neden olmaktadır.

YGS'de şifre, Polislik Sınavlarının sorularının önceden belli bir kesime dağıtılması gibi olaylara KPSS sorularının mevcut hükümete yakın kesimlere servis edilmesi de eklenmiş durumda.

Çözüm kolay

Egemenlerin, özellikle her köşeye sıkıştıkları anda yaygın şekilde yaptıkları gibi KPSS olayında da suç KCK'nin üzerine yıkılmış, "kolluk güçlerinin başarılı operasyonu ile KPSS sınavında kopya organize eden KCK mensupları yakalanmıştır!" Yaşanan olayın trajikomik doğası, bir yandan egemenlerin yönlendirmesinde soruların özel bir kesime servis edilmesi, diğer yandan ise olayın üstünü örtmek için bir KCK operasyonu ile kopya teşebbüsünün önlediği imajının yaratılmasında gizlidir.

Bu senaryo tabii ki ilk defa karşımıza çıkmamaktadır. Farklı olaylarda da öfkenin bir şekilde yön değiştirmesi için yaşananların herhangi bir devrimci,

yurtsever örgütün üzerine yıkılması artık şaşırtıcı değildir.

KPSS kapsamında gerçekleştirilen operasyonun dökümü de oldukça anlamlı. Operasyon sonucu yakalanan sözde KCK'lilerin hesaplarında 3 milyon lira para bulunması, örgütün devletin önemli mevkilerine eleman yerleştirdiği iddiaları, haberleri okuyan ya da dinleyenleri şoke etmeli, öfkelendirmeli, bu sayede gerçek kopya olayı, yani soruların önceden belli kesimlere dağıtılması olayı karartılmalı, süreç böyle idare edilmelidir.

Tepkiyi örgütlemek

Bu tezgahın belli ölçülerde başarılı olduğu da söylenebilir. Ancak konunun birebir muhatabı olan, sınava giren ve özellikle de atanamayan halk gençliği belli ki gerçeği daha yakından takip edebilmektedir. Birçok gencin daha öncesinde atanamadığı için intihar ettiği, birçoğunun asıl mesleğinin yerine başka mesleklerle yöneldiği günümüzde KPSS'nin gençliğin hayatında kapladığı boyut hiç de azımsanamayacak kadar büyüktür.

Son yaşanan KPSS sızıntısından

sonra da ülke genelinde binlerce genç eylemlerle tepkilerini ifade etmişlerdir. Çoğu kendiliğinden ve internet üzerinden örgütlenen eylemlere Türkiye'nin hemen her yerinden birçok genç katılmıştır.

Bu tepkiler kalıcı bir iz bırakmasa da oldukça anlamlıdır. Örgütsüzlüğün yaygınlığı düşünüldüğünde gençliğin geleceğine sahip çıkmak için biraraya gelmesi ve tepkisini göstermeye çalışması, mevcut durumdan duyulan rahatsızlığın boyutlarını göstermektedir.

2012 KPSS'de 57 sorunun sızdırıldığı iddiası, dahası sınav devam ederken bu soruların internette belli sitelerde paylaşılmış olması gerçeği, gençliğin haklı öfkesine neden olmuştur. Zaten gençlerin adeta yarış atı gibi yarıştırlarak seçildiği sınavların adaletsizliği bir yana diğer yandan da kopya gibi olaylarla durumun daha da içinden çıkılmaz hale gelmesi, tek soruyla binlerce insanın sıralamasının değiştiği bu sınavların artık hiçbir meşruluğunun kalmadığını gözler önüne sermektedir.

Soruların tek tek satıldığı iddiasıyla insanın aklına şu soru takılıyor: gelecek kaç para eder? (**Bir ÖG okuru**)

Yine bir Haziran... Yeni bir Haziran'ı karşılıyoruz. Siz yoksunuz, ama siz hep yanımızdasınız. Şehit düştüğünüz gün, Munzur ve Kinem yoldaşları güneşe uğurladığımızın birinci yılıydı. Onların açtığı yara sızıyordu. Ve biz köyden çıkıp noktamıza yeni varmıştık. Saat gecenin 24.30'u, tam o andı. Kalles kurşunların yoldaşlarımızı aramızdan alması ve biz tam o an yine yoldaşlarımızı yaşatıyorduk. Düşlerimizde, savaşımızda ve anılarımızda... Düşlerini gerçeğe dönüştürmek için söz verirken onlara, yine o an ölüm ve kan kusan silahlarıyla yüklü kağıttan canavar olan kobra helikopterlerin sesiyle kendimize geldik.

Çok değil daha birkaç gün önce aynı saatlerde aynı yöne doğru çalışmıştı Kobra ve Skorskyler. Gecenin bu vakti çalışan helikopterleri iki şeye yorumladık. Ya bir eylem oldu ya da bir pusu.

Yönünü tahmin etmiştik; Aliboğazı. Ve ertesi gün radyolarda bir haber. "**Tunceli'nin Çemişgezek ilçesine teröristler tarafından uzun namlulu silahlarla saldırı...**" Kısa zamanda öğrendik ki yoldaşlarımız HPG gerillalarıyla ortak bir eylem yaparak Çemişgezek ilçe polis karakolları ve askeri kurumlara saldırımlar. Düşmana kayıp verdirip, kayıpsız bir şekilde de geri çekilmişler. Hem de burjuva-feodal medyanın eylemden daha büyük puntolarla verdiği "teröristlerin kaçtığı alana yapılan operasyon" safsata-

“Her an’ımızda, her anı’mızdasınız”

sına rağmen. Büyük bir heyecan, büyük bir coşku yaşamıştık. Keza o kobraların eli boş dönmesi sevincimizi daha da artırdı.

Ne ki bir kez daha seslerini duyarken bu canavarların, yönleri yine Aliboğazı. Tahminler yine aynı; ya eylem ya pusu.

Sabahı beklemekten başka çareimiz yok. Ve sabah hiç duymak istemediğimiz bir haber aldık medyadan. "**Çemişgezek Gözlücağır kırsalında 2 PKK'lı terörist ölü ele geçirildi.**"

Acabalarımız çoğaldı. Acaba "nasıl oldu", "nerede oldu", "kimler?" di. Takip eden günlerde sorumuza bir türlü yanıt alamadık. Ta ki 5 gün sonra "Denge Mezopotamya Radyosu"nda Dersim'de şehit düşenlerin sicilleri açıklanana kadar. Önce **Heval Yılmaz**'ın sicili açıklandı.

Mazlum Erenci idi adı. Ne de yakışmıştı bu isim ona. Hepimiz sevmiştik, ısınmıştı kanımız. Çocuk yüzlü, masum gülüşlü, dağ kokulu Mazlum. Ve sen Muharrem (Yurdal Yıldırım) yoldaş. Diğer gerillanın sicili açıklandığında sanki buz gibi sular döküldü üzerimize. Yanlış mı anlamıştık? Ama hayır! Tüm bilgiler tutuyor. Her ne kadar birliğimizde Kürtçe anlayanımız olmasa da. Anladık düşenin sen olduğunu. Dil neye yarar ki o an. Biliriz ki özgürlüğün, kardeşliğin, umudun, sınıfın dili ortaktır. Ve ortak konuştuk Kürtçe'yi. Tıpkı ölüme ortak gittiğin Heval Mazlum gibi...

Geçenlerde sosyalist basında okuduk Heval Mazlum'un ailesiyle senin ailenin sık sık telefonda görüştüğünü. Bundan daha yüce bir dostluk köprüsü kurulabilir mi bilmiyoruz. Egemenlerin yaymaya çalıştığı ırkçı-şoven zehre rağmen panzehiri kardeşlik olan sınıf dostluğunu yaşıyorlar. Ve siz Heval Mazlum'la bu köprüye birer harç oldunuz.

Sevgili Yurdal yoldaş, Karadeniz'e kodlanmış adın Memo, Dersim'de ise

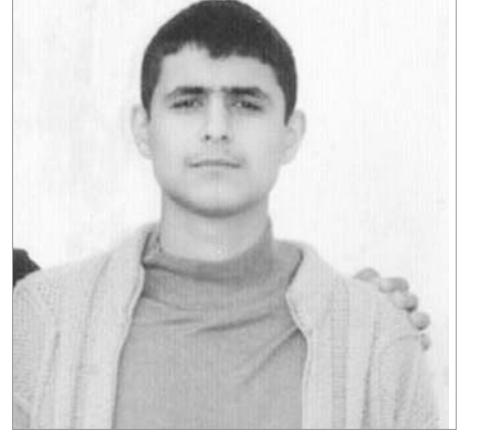
Muharrem... 13 yıllık gerilla yaşamında ardında bıraktığın tüm anılar, harcadığın tüm emekler, şimdi yanbaşımızda. Ve biz senin yaşamından, direnişinden ve ölümünden de çok şey öğrendik. Özellikle yeni gelen yoldaşların en iyi öğretmenlerinden biriydin. Gerilla yaşamına dair tüm bilgilerini aktarmaktan hiçbir zaman kaçınmazdın.

Seninle yürüdüğümüz patikalarda, kaldığımız kamplarda, noktalarda, yaptığımız depolarda, gittiğimiz köylerde sen varsın. Bize gösterdiğin, tanıttığın köylerde seninle beraber faaliyet yürütüyoruz.

Faaliyet yürüttüğümüz alanda yoldaşlarla yaptığımız her sohbet, ortak konularımızdan oluyorsun. Seninle alanın keşif faaliyetini yürüttüğümüz süreçleri aktarıyorum yoldaşlara. Kısa ama zevkli bir faaliyetin ardından şimdi bizler geleceğe dair daha güçlü adımlar atmak için buradayız.

Geçtiğimiz günlerde yine o malum karakol ve o malum tankın karşısından geçtik. Orayı ne zaman geçsek hafızalarımızı seninle o zevkli ve komik yolculuklarımızda buluyoruz. Tankın karşısında 50 metre bir açıklık var ve biz orayı geçmek zorundayız. Araziye de hakim değildik. Tam olarak kestiremezsek 50 metrenin daha da uzama şansı var. Ve biz saat 22.30'dan sabaha karşı 04.00'e kadar o boşluğu geçmek için uğraştık. Ancak bir o tarafa bir bu tarafa, tankın karşısında dolandık durduk. Ve artık tank sesini duymamızla pes ettik. Nihayetinde ertesi gün tekrar deneyecek ve orayı geçecektik. Ve bu kez tek seferde sağa-sola sapmadan geçtiğimizde bu kadar kolay bir hamle için dönüp arkamızda büyük bir uğraş ve kaybedilen 1 günü hatırlayınca katla katla gülmüştük.

Emek harcamayı seven, emek isteyen işlerde en önde olanlarımızdınız. Özel-

likle pratik işler olduğunda seni tutamazdık. İnşaat işlerinin vazgeçilmez ustasıydın. Kamp etkinliklerimizde Kültür Komisyonunun, yaptığın işlerden dolayı "**üstün hizmet ödülü**" ne hep tek aday olarak hak kazanırdın. Her ne kadar yaptığın kamplarda sulardan kaynaklı ödülün islansa da, sen onu almaktan büyük mutluluk duyardın.

Biz sende bir yoldaşın yazdığı gibi "çocuk yüzlü, çocuk gülüşlü" olmayı gördük. Biz sende bir kez daha insani duyguların, insana ait olanın devrimci ve komünistlerde yaşam bulduğunu gördük, Beşler şehit düştüğünde akıttığın göz yaşlarında... Biz sende insan yaşamının çelişkilerle dolu olduğunu ama kazananın daima uğruna atıldığımız kavgaya olan inanç olduğunu gördük.

Biz sende fedakarlığı gördük. Karadeniz'den Dersim'e, kaç yoldaşı taşırken çatışma alanından dışarı, grubu yavaşlatmamak için "**beni bırakın, sizi yavaşlatıyorum**" diyerek ölümü göğüslediğini gördük. Ve biz sende savaşçı olmanın birçok ayrıntısını gördük.

İşte şimdi tüm bunlarla sürdürüyoruz savaşımızı. Ve sizin savaşımızın yarım kaldığını düşünmeyesiniz hiç. Çünkü attığımız her adımda, yürüdüğümüz her patikada, gittiğimiz her köyde, taşıdığımız her bayrakta siz varsınız.

Ve siz "her an'ımızda, her anı'mızdasınız!" (**Dersim'den bir Partizan**)

Dersim dört dağ içinde, her dağında bir değil onlarca karakol yapılmak isteniyor/yapılıyor. Her deresi hapsedilerek sular altında bırakılmak isteniyor. Dört bir yanı barajlarla, operasyonlarla insan-sızlaştırılarak yok edilmek isteniyor. Faşist devlet, her geçen dönem başka başka oyunlar oynayarak kendini var etmeye çalışıyor. Yoksulluğa terk edilen halk Dersim'i terk etmeyince, birahaneler, uyuşturucu vb. araçlarla yozlaştırma saldırısını devreye sokuyor. Her gün gerillaya dönük operasyonların yoğunlaştığı, durdurma kararına rağmen devam eden barajlarla talan edilen Dersim'de, tüm bu kıym, katliam politikalarına dur demek ve Dersim halkının kültürüne, doğasına, yaşamına sahip çıkmak için yapılan **Munzur Doğa ve Kültür Festivali**'nin 12. sine sayılı günler kala köy çalışmalarına başladık. Festival çalışmalarını kapsamında başlattığımız köy çalışmalarında kapıları tek tek çalarak festival ve Dersim'de yapılanlara ilişkin konuşma fırsatı bulduk.

Festivale ilişkin yaptığımız konuşmalarda gündem daha çok devletin bölgede devam ettirdiği operasyonlarla birlikte kurduğu karakollar ve yaptığı yapmaya devam ettiği barajlarla insan-sızlaştırma politikaları oldu. Köylüler bölgede gerillanın Amutka Karakolu'na yaptığı eylemler sonrasında devletin halka zulmetmede **"bahane"** bulmuş olduğunu ve çok yoğun operasyona başladığını, doğaya zarar veren, ormanların yanmasına neden olan kimyasalların kullandığını dile getiriyor. Yayladaki köylüler jandarmanın gelerek, **"siz gerillaları hayvan-**

"Devletin oyununu bozacağız!"

ların içinde saklıyorsunuz, yoksa bu kadar yaklaşamazlardı" vb. şeyler söyleyerek bazı köylülerin başına çuval geçirerek karakola götürdüklerini ve saatlerce güneşte bekleterek sorguladıklarını söylediler. Devlet, kendi çaresizliğini, yenilgisinin "sorumlusunu" köylüler olarak göstermeye çalışarak, zulmünü katmerleştirmek istemektedir.

Devletin operasyonları, yapılan karakollar, HES'lerle gerçekleştirdiği doğa katliamının yanı sıra köylerde bin çeşit sorundan söz etmek mümkün elbette.

Festivalin 12 yıldır kültür ve doğa festivali olması ve yurtdışından bile oldukça ilgi görmesinin çok olumlu olduğunu dile getiren Dersim halkı, tüm bu olumlu etkinin yanında hem devletin doğaya hem kültüre dönük yozlaştırma saldırısı nedeniyle bir konser havasında geçmesini eleştiriyor.

"Dersim'den gidersek yok oluruz, hiçbir yere gitmeyeceğiz!"

Yine festivalin ilçelere yayılmasının çok önemli olduğu ancak yeterli olmadığı, daha fazla kültürel, dilsel, yaşamsal etkinliklere yer

verilmesi gerektiği dile getirildi. **"Bizlerin kültürümüze sahip çıkması için doğamıza yani yaşamımıza sahip çıkması çok önemlidir"** diyen Dersimliler buradan gitmeyeceklerini vurguladılar. Bir ana; **"Bizi Dersim'den sürmek istiyorlar, biz Dersim'deysek varız, Dersim'den gidersek yok oluruz. Hiçbir yere gitmeyeceğiz, devletin her türlü oyununu bozacağız. Bakın, birçok ev yapıyor yeni yeni, gideler geri dönüyor memleketlerine"** diyerek devlete en güzel cevabı vermiş oluyor....

Birçok evde kapıları açan kadınlar bizi oldukça sıcak karşıladılar. Bizi ve bu mücadeleyi sahiplendiklerini yüzlerindeki ezilmişliğin çizgilerinde saklı sıcak tebessümle hissettirdiler. TC'nin Dersim ve ge-

nelde Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü politikalarından, yaptıkları HES'lere kadar birçok uygulama kadını her zaman daha fazla etkilemektedir. Bundan kaynaklı olacak ki gerillayı ve mücadelemizi daha fazla sahiplenmektedirler.

Özellikle yaşlı teyzeler **"devlete güven olmaz"** diyerek militan duruş sergiledi. Gittiğimiz bir evde genç bir kadın bize **"bu işleri bırakın böyle olmaz, gidin okulunuzu okuyun"** dediğinde yaşlı teyze ise **"bu devlet her şeyimize karşı, ne çocuklarımızın okumasına ne bizim yaşamımıza izin veriyor, ne tarafa dönsük devleti görüyoruz"** diyerek gelinini ikna etmeye çalıştı.

Bize kapılarını açan köylüler operasyonlar başta olmak üzere alt yapı ve su sorunundan da söz ettiler. **(Bir Partizan)**

Zulmün varlığı direnişin mayasıdır!

humları da kendisine nice topraklarda yer edinecektir.

"Uğraşmayın boşuna bir şey olmaz!" diyenlerin sayısının artmış olması değildir aslanan. **Aslanan ümidini yitirmeyenlerin, her şeye inat yılmayanların varlığı ve onların sayılarını artırma iradesidir.** Ki Dersim'in **"o eski halinden"** eser kalmadığının beyanı, sistemin saldırılarından başarılarını, devrimcilerin, komünistlerin eksikliğini gösterse de halkın bizleri karşılarkenki samimiyeti, devletin tüm baskısına rağmen yerinden yurdundan ayrılmayan köylüler, şehit düşen Partizanların isimlerini çocuklarına verenler umudumuzun dirilmesine, diri tutulmasına en küçük nedenlerdir.

Karakollar köyleri hapishaneye çeviriyor

2000'li yıllarda Dersim üzerinde gelişen **yeni konsept**, saldırıların baraj ve karakol yapımları üzerinden sürdüğü izlenimi birçok köyde, yerleşim alanında kendisini gösteriyor. **"Karakollar köyleri hapishaneye çeviriyor"** cümlesi sık kullanılan cümlelerden. Ve en önemlisi de halk karakolların gerçek amacının, yani devrimcileri, halkı yıldırma politikasının askeri tarafı olduğunun farkında. Halkın geneli karakolların yapılmaması noktasında ortaklaşıyor ve karakolların yapılmaması için imza kampanyası planlanan, yapılan ve ey-

lemler örülen köyler de mevcut.

Engellenen, en azından yargıtayın yürütme kararını bozduğu baraj yapımları olmakla birlikte onlarca baraj projesi halihazırda sırasını beklemekte. Köylüler baraj karakol birlikteliğini yaşarken, festivalin şiarı olan **"Barajlar ikinci '38'dir"** belirlemesinin de ne kadar yerinde olduğunu görmekteyiz. Karakol, baraj yapımları arasında yaylada hayatını sürdüren köylüler, tüm baskılara rağmen yurtlarını terk etmemekte, hatta ev yapacağını belirterek asla yerlerinden ayrılmayacaklarını dile getirmekteler.

Devrimcilerin ve bilhassa komünistlerin Dersim'de köylere daha sık gelmesi gerektiğini vurguluyor köylüler. Devletin asıl düşman olduğu gerçekliği ne kadar ortaya çıkmışsa devrimci politikaların halkın hayatında daha fazla geliştirilmeye muhtaç olduğu, halkın bu ihtiyaç doğrultusundaki talepleri de o denli halkın gündeminde ortaya çıkmaktadır. Gençlik üzerindeki yozlaştırma saldırıları sık sık anlatılanlarla ve yaratılmış olan apolitik havayla kendisini göstermektedir. Bunun yanında bu saldırıları teşhir eden köylü gençlerin varlığı da saldırıları boşa çıkarabilmenin yolunu göstermektedir. Evet, saldırılar önemli oranda halk gençliğini etkisi altına alsa da bu durumdan rahatsız bir kesim de rahatsızlığını dillendirmekten çekinmemekte, bu durum saldırıları göğüsleyebilmenin kanallarını bize göstermektedir. **(Bir Partizan)**

Dersim'i teslim etmeyeceğiz!

İktidar iddiasında olduğunu söyleyen birçok politik örgüt ve halk gençliğine hitap kaygısı güden birçok gençlik örgütlenmesi yaz sürecini çeşitli etkinliklerle geçirirken; bizler Dersim'in yüksek rakımlarını, yemyeşil köylerini, yürekleri hala **Vartinek Vartinek** atan Mazgirtli, Pertekli, Hozatlı... kirvaların sıcaklığıyla arşınlamanın güzelliğini yaşamaktayız.

Festival çalışmalarını için gezdiğimiz köylerde Dersim'in yüzlerce yıldır uğradığı zulme anbean rastlamamak

mümkün değil. Boşaltılan köylerin ve katledilmiş devrimcilerin hikayeleri, devlet tarafından yapılan katliamlar, yakılan bedenler!

'90'lı yılların "getirisi" olarak 2000'li yıllarda artırılmaya çalışılan tohumları ve yozlaştırma saldırılarının sonuçları... Eski konsept ve yeni konseptin birlikteliği, yani tek değişmeyen şey zulüm! Ancak bizler biliriz ki, tarih böyle söyler böyle öğretir, zulmün varlığı direnişin mayasını, ölümlerin hazırlığını yapar! Zulüm var oldukça direniş de sürecek, umut to-